Ὀρθόδοξος Τύπος

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2014 † ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ | ΕΤΟΣ ΝΔ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2046

Ὁ ἀντιρατσιστικὸς νόμος, ἡ «ράτσα» τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ ἡ βλασφημία ἐναντίον τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεώς μας

Ὑπὸ τοῦ ***Πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Ε. Βολουδάκη***

Ὅπως κάθε τί ψεύτικο, πού δέν προέρχεται ἀπό τήν Σαρκωθεῖσα Ἀλήθεια, δέν ἀντέχει σέ σοβαρή ἀντιμετώπιση καί κριτική, παρομοίως συμβαίνει καί μέ τό ψηφισθέν (ἀπό ἰσχνοτάτη πλειοψηφία τοῦ ὀλιγομελοῦς Τμήματος Διακοπῶν τῆς Βουλῆς), στίς 9 Σεπτεμβρίου 2014, νομοσχέδιο.

Πρόκειται γιά τήν «τροποποίηση τοῦ Ν.927/1979 (Α΄ 139) καί προσαρμογή του στήν ἀπόφαση – πλαίσιο 2008/913/ΔΕΥ τῆς 28ης Νοεμβρίου 2008, γιά τήν καταπολέμηση ὁρισμένων μορφῶν καί ἐκδηλώσεων ρατσισμοῦ καί ξενοφοβίας μέσῳ τοῦ ποινικοῦ Δικαίου (L328)».

Ἡ τροποποίηση τοῦ Νόμου 927/1979 ἔγινε σαφῶς καί ἀποκλειστικῶς, γιά νά δημιουργήση ἕνα εὐρύτερο πεδίο πολεμικῆς κατά τῶν Ὀδηγιῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀλλά καί φιμώσεως καί διωγμοῦ τῶν Ποιμένων καί Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας μας. Αὐτό προκύπτει καί ἀπό τήν ἁπλῆ μελέτη τῶν διατάξεων πού ἀντικατεστάθησαν, ἀφοῦ μέ τίς νέες, ὄχι μόνο δέν προστατεύονται οἱ ταλαίπωροι ἄνθρωποι, οἱ ἐπιλέξαντες τήν ὁμοφυλοφιλία σάν συναισθηματική καί σωματική ἔκφρασή τους, ἀλλά καί διασύρονται ἀπό τούς γεμάτους ἀντιχριστιανική σκοπιμότητα πολιτικούς "προστάτες" τους, οἱ ὁποῖοι, γιά μιά ἀκόμη φορά, ἐπέλεξαν νά κοροϊδέψουν μιά μερίδα ἀνθρώπων πώς τάχα τούς προστατεύουν, μέ πανοῦργο, ὅμως, σκοπό, νά φιμώσουν τούς περιδεεῖς χριστιανούς, πού "φοβοῦνται καί τόν ἴσκιο τους, γιά νά μιλήσουν. Πολλοί ἀπό αὐτούς –δυστυχῶς– εἶναι καί Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, γι' αὐτό καί ἡ τρομοκρατία πού θά ἀσκήση ὁ Νόμος αὐτός θά δυσχεράνη ἔτι πλέον τήν πνευματική διαπαιδαγώγηση τοῦ λαοῦ μας καί αὐτό τό γνωρίζουν πολύ καλά οἱ κυβερνῶντες!

Ὅμως, ἄς ρίξουμε μιά πιό κοντινή ματιά σ' αὐτές τίς περιβόητα διαβόητες(!) διατάξεις, ὄχι σάν νομικοί, ἀλλά σάν λογικοί ἄνθρωποι:

«**Ἄρθρο 1**

Τό ἄρθρο 1 τοῦ ν.927/1979 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

Ἄρθρο 1

Δημόσια ὑποκίνηση βίας ἤ μίσους

§1. Ὅποιος μέ πρόθεση, δημόσια, προφορικά ἤ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ Συνοδικοῦ Πολιτεύματος τῆς Ὀρθοδοξίας

ΝΕΟΝ ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΜΟΣΧΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΝΑΡΙΟΝ: ΔΕΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΜΕΝ «ΠΑΠΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ»

Μὲ νέας δηλώσεις του ὁ «Ὑπουργός Ἐξωτερικῶν» τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ κ. Ἰλαρίων ἀνέλυσε, διατὶ ἡ συμφωνία τῆς Ραβέννης, τὴν ὁποίαν δὲν ἀναγνωρίζει τὸ Πατριαρχεῖον του, προωθεῖ τὴν μεταβολὴν τοῦ «Πρωτείου τιμῆς» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς «Πρωτεῖον ἐξουσίας», μεταβάλλουσα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην εἰς «Πάπαν τῆς Ἀνατολῆς».

Αἱ ἀναλυτικαὶ δηλώσεις τοῦ «ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν» τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Πάπα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὰς δηλώσεις: 1ον) τοῦ Πάπα ὅτι μεταβαίνει εἰς τὸ Φανάριον, διά νὰ «ξεπερασθοῦν τὰ ἐμπόδια πρὸς τὴν ψευδοένωσιν». 2ον) τοῦ Πάπα ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἀσθενὴς Ἐκκλησία 3ον) τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὅτι ἀναμένει τὸν «ἐν Χριστῷ ἀδελφόν», ὡς ἀπεκάλεσε τὸν Αἱρεσιάρχην Πάπαν καὶ 4ον) τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν κ. Βενιζέλου ὅτι θὰ μεταβῇ εἰς τὴν Τουρκίαν, ὅταν θὰ τὴν ἐπισκεφθῇ καὶ ἡ «Αὐτοῦ Ἁγιότης», Ἀρχηγὸς τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς «Ἐκκλησίας» καὶ Ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ Πάπας κ. Φραγκίσμος. Ἂν ἐπιμείνῃ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἰς τὰς θέσεις του, ἴσως τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας «τινάξῃ εἰς τὸν ἀέραν» τὴν Πανορθόδοξον Σύνοδον τοῦ 2016.

Ἐνῶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, μὲ τὴν ἀμέριστον συμπαράστασιν τῆς κυβερνήσεως τῆς Ἑλλάδος, ἑτοιμάζεται νὰ ὑποδεχθῇ εἰς τὸ Φανάριον τὸν «ἐν Χριστῷ ἀδελφόν», (ὡς τὸν ἀπεκάλεσεν) Ἀρχηγὸν τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ - Αἱρεσιάρχην Πάπαν κ. Φραγκίσκον, διά νὰ συνεορτάσουν τὴν θρονικὴν ἑορτὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ νὰ συμπροσευχηθοῦν καὶ μὲ ἄλλους ἑτεροδόξους Οἰκουμενιστάς, τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας, διὰ τοῦ «ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν» του Μητροπολίτου Βολοκολάμσκ κ. Ἰλαρίωνος, προειδοποίησεν ἐκ νέου τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὅτι: Ἀναγνωρίζει τὸ πρωτεῖον τιμῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλὰ εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν ἀναγνωρίζει εἰς αὐτὸ Πρωτεῖον ἐξουσίας. Οὐσιαστικῶς τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας διακηρύσσει ὅτι δὲν θὰ ἀνεχθῇ ἀλλοίωσιν τοῦ Συνοδικοῦ Πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἔμμεσον ἢ εὐθεῖαν ἀνακήρυξιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς «Πάπαν τῆς Ἀνατολῆς». Ἡ θέσις αὐτὴ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας συνοδεύεται ἀπὸ λεπτομερῆ ἀνάλυσιν τοῦ συμφώνου τῆς Ραβέννης, τὴν ὁποίαν δὲν ἀποδέχονται τόσον τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ρωσίας ὅσον καὶ τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Γεωργίας (Τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Βουλγαρίας σταθερῶς δὲν συμμετέχει εἰς τοὺς Θεολογικοὺς Διαλόγους, τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ὡς «προδοτικούς», διά τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν). Αἱ προειδοποιήσεις τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας, τὸ ὁποῖον «παίζει» εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς κυβερνήσεως τῆς Ρωσίας, ἔρχονται εἰς μίαν περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Τουρκία εὑρίσκεται εἰς διεθνῆ ἀπομόνωσιν (ἔχει προβλήματα μὲ τὴν Ρωσίαν, τὸ Ἰράν, τὸ Ἰσραήλ, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Συρίαν, τὴν Κύπρον καὶ μερικῶς μὲ τὴν Ἀμερικὴν) καὶ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις, τὸ Φανάριον καὶ ὁ Πάπας ἐπιχειροῦν νὰ ἐνισχύσουν τὴν Διεθνῆ εἰκόνα της. Ἡ μὲν ἑλληνικὴ κυβέρνησις: 1ον) μὲ τὴν κοινὴν συνεδρίαν τῶν ὑπουργικῶν συμβουλίων Ἑλλάδος - Τουρκίας, μὲ τὴν ἐνεργὸν συμμετοχὴν τῶν Πρωθυπουργῶν τῶν δύο χωρῶν καὶ 2ον) μὲ τὴν παρουσίαν τοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν κ. Βενιζέλου εἰς τὸ Φανάριον κατὰ τὴν ὑποδοχὴν καὶ παραμονὴν τοῦ Πάπα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν - Τουρκίαν. Ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς κυβερνήσεως καὶ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ο ΠΑΠΑΣ ΕΥΘΕΩΣ ΣΤΡΕΦΕΤΑΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ

Ἀπάντησις εἰς τὰς προκλητικὰς δηλώσεις τοῦ Πάπα περὶ «ἀσθενείας» τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας

Ο ΠΑΠΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΖΗΤΕΙ ΤΟΝ ΠΛΗΡΗ ΕΞΟΥΝΙΤΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὑπό τοῦ ***Πρωτοπρεσβ. π. Ἀγγέλου Ἀγγελακοπούλου****,*
Ἐφημ. Ἱ. Ν. Ἁγίας Παρασκευῆς Νέας Καλλιπόλεως Πειραιῶς

ΚΑΤΑ τήν ἀνά Τετάρτη γενική ἀκρόαση - κατήχηση στήν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἐνώπιον χιλιάδων πιστῶν του, ὁ αἱρεσιάρχης «πάπας» Φραγκίσκος εἶπε τά ἑξῆς φρικτά, πού ἀφοροῦσαν καί στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία : «Δέν ὑπάρχει ὑγιής Ἐκκλησία, ὅταν οἱ πιστοί, οἱ κληρικοί καί οἱ διάκονοι δέν εἶναι ἑνωμένοι περί τόν Ἐπίσκοπό τους. Ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἑνωμένη περί τόν Ἐπίσκοπο εἶναι μιά ἄρρωστη Ἐκκλησία. Ὁ Ἰησοῦς θέλησε αὐτήν τήν ἕνωση ὅλων τῶν πιστῶν μέ τόν Ἐπίσκοπο. Τό ἴδιο καί τῶν ἱερέων καί τῶν διακόνων. Ὅλοι ὀφείλουν νά ἔχουν τή συνείδηση ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος καθιστᾶ ὁρατό τόν δεσμό τοῦ καθενός μέ τήν Ἐκκλησία, καί τῆς Ἐκκλησίας μέ τούς Ἀποστόλους καί μέ τίς ἄλλες κοινότητες, οἱ ὁποῖες ἐπίσης εἶναι ἑνωμένες μέ τούς Ἐπισκόπους καί μέ τόν Πάπα στή Μία, Μοναδική (unique) Ἐκκλησία, πού εἶναι ἡ δική μας, ἡ Ἱεραρχική Ἁγία Μητέρα Ἐκκλησία».

Ἐάν ἡ ἀρρώστια σταματοῦσε στήν ἀπόσχιση ἀπό τόν ἐπίσκοπο, ἐκκλησιολογικά δέν θά ὑπῆρχε πρόβλημα, μολονότι καί αὐτό δικαιολογεῖται, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος δέν ὀρθοτομεῖ τόν λόγον τῆς ἀληθείας. Τό γεγονός, ὅμως, ὅτι ἡ ἀρρώστια ἐπεκτείνεται καί πρός ὅσους δέν εἶναι ἑνωμένοι μέ τόν «πάπα», ἀποτελεῖ φρικτή ὕβρη καί προσβολή τῆς μόνης Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τουτέστι τῆς Ὀρθοδό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Οἱ αἱρετικοὶ νὰ ἐντάσσωνται εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν μὲ Βάπτισμα καὶ ὄχι μόνον μὲ Χρῖσμα

ΗΙΕΡΑ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἀπεφάσισε προσφάτως τὴν διακοπὴν τῶν συμπροσευχῶν μετὰ τῶν Παπικῶν καὶ ἄλλων ἑτεροδόξων, διότι διεπίστωσεν ὅτι οἱ θεολογικοὶ διάλογοι εἶναι ἄγονοι ἐξ αἰτίας τῆς ἀκαμψίας καὶ τῶν προκλητικῶν συμπεριφορῶν των (χειροτονίαι γυναικῶν, ὁμοφυλοφίλων κλπ.). Ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ἐχαροποίησε τὸν ἔντιμον κλῆρον, τὸν Ὀρθόδοξον πιστὸν λαόν καὶ τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ὡμίλησε διά τὰς «Ἐκκλησίας» τῶν ἑτεροδόξων. Ἀνεγνώρισεν ἐμμέσως ὅτι δὲν συμμερίζεται τὴν «γραμμήν» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὅτι αἱ «Ἐκκλησίαι» τῶν ἑτεροδόξων εἶναι κανονικαί, σώζουσαι καὶ ἔχουσαι Ἀποστολικὴν Διαδοχήν. Ἡ ἀπόφασις ὅμως τῆς Ἱεραρχίας, διά νὰ εἶναι ὁλοκληρωμένη, θὰ πρέπῃ νὰ συμπληρωθῇ καὶ μὲ μίαν ἄλλην ἀπόφασιν, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἀκυρώνεται ἡ Βαπτισματικὴ Θεολογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὁποία ὁρίζει ὅτι οἱ ἐντασσόμενοι εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν πρώην Παπικοί, Προτεστάνται, Ἀγγλικανοὶ κλπ., θὰ ἐντάσσωνται διὰ τοῦ Χρίσματος καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ ἀναβαπτισμοῦ καὶ τοῦ Χρίσματος, ὡς ὁρίζουν οἱ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας καὶ αἱ ἀποφάσεις Οἰκου-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀμετάκλητος λήθη ἢ αἰωνία μνήμη;

Ὑπὸ τοῦ ***Μητροπολίτου Κισάμου καὶ Σελίνου κ. Ἀμφιλοχίου***

Τελικὰ σ' αὐτὴ τὴν Πατρίδα, σὲ τοῦτο τὸν τόπο, ποὺ αἰῶνες τώρα ἔχει ποτιστεῖ καὶ τραφεῖ μὲ κρουνοὺς αἱμάτων μαρτύρων καὶ Ἁγίων τῆς Πίστεως καὶ τοῦ Γένους μας, φαίνεται πὼς κάποιοι βάλθηκαν, ἐργολαβικά, νὰ ἀναλάβουν τὸν ρόλο τοῦ «μαστροχαλαστῆ». Νὰ ἀποϊεροποιήσουν καὶ ἀποχριστιανίσουν τὸν λαό της.

Ἰδοὺ λοιπὸν τί σκέφτηκαν καὶ τί Νομοθέτησαν, ἀναφορικὰ μὲ τὴν καύση τῶν νεκρῶν. Σύμφωνα μὲ τὰ ἄρθρα 48 καὶ 49 τοῦ Νόμου 4277/2014 «Νέο Ρυθμιστικὸ Σχέδιο Ἀθήνας – Ἀττικῆς καὶ ἄλλες διατάξεις» (Φ.Ε.Κ. 156/1-8-2014, τ. Α΄), ὁ νομοθέτης ὄχι μόνον δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὶς θρησκευτικὲς πεποιθήσεις τοῦ νεκροῦ, ἀλλὰ δίδει τὸ δικαίωμα: «Ἐὰν ὁ θανὼν δὲν εἶχε ἐκφρασθεῖ ἐν ζωῇ περὶ τῆς μετὰ θάνατον ἐπιθυμίας ταφῆς ἢ ἀποτεφρώσεως τοῦ σώματός του, ἡ ἀποτέφρωση δύναται νὰ λάβει χώρα μὲ μόνη τὴν δήλωση τοῦ/τῆς συζύγου ἤ «συντρόφου», μετὰ τοῦ/τῆς ὁποίου/ας ἔχει συνάψει «σύμφωνο συμβίωσης», ἢ τὴν δήλωση τῶν συγγενῶν πρώτου ἢ δευτέρου βαθμοῦ».

Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει πὼς, ἐὰν κάποιος δὲν ἔχει προνοήσει ἐν ζωῇ νὰ ταφεῖ, ὁ νομοθέτης δίδει τὸ δικαίωμα μετὰ τὸν θάνατό του ὄχι μόνον στὴν οἰκογένειά του, ἀλλὰ καὶ σὲ συγγενεῖς μέχρι δευτέρου βαθμοῦ νὰ ἀποφασίσουν, μὲ μιὰ ἁπλῆ δήλωση, τὴν ἀποτέφρωσή του!

Ἀπόλυτη κυριαρχία τῆς χρηστικῆς ἀντίληψης εἰς βάρος τοῦ σεβασμοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καὶ τῶν ἀξιῶν, εἰς βάρος αὐτῆς τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς! Εἶναι γνωστὸ ὅτι τὸ ἀρχέτυπο διασώζει τὴν αὐθεντικότητα καὶ τὴν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Βατικάνειος Προσκοπισμός

«εἴ τις διακονεῖ, ὡς ἐξ ἰσχύος, ἧς χορηγεῖ ὁ Θεὸς» Ἀπόστολος Πέτρος

Τοῦ ***Β. Χαραλάμπους,*** *θεολόγου* • *Σελὶς 5η*

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **«Μοντέλο» Κύπρου εἰς τὰς σχέσεις Ἐκκλησίας - Κράτους ἄνευ διαταράξεως τῆς συνειδησιακῆς θέσεως τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν λαόν. Προκρίνει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος εἰς συνέντευξίν του εἰς τὴν ἐφημερίδα «Παρασκήνιον».** Σελ. 8
- **Ἐγκύκλιος τῆς ΔΙΣ διὰ τὴν Βάπτισιν τέκνων προερχομένων ἐκτὸς γάμου ἢ γονέων, οἱ ὁποῖοι τελοῦν ἐν διαστάσει.** Σελ. 8
- **Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος προστάτης τοῦ Ἔθνους μας (κατὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου), τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τῆς ζωῆς τῶν Ἑλλήνων, ὑπογραμμίζει ὁ Σεβ. Μεσογαίας κ. Νικόλαος.** Σελ. 6
- **Ὁ Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς καὶ ἡ Ὀρθόδοξος ἀλήθεια.** *Ὑπὸ τοῦ* ***Ἀρχιμανδρίτου κ. Κυρίλλου Κωστοπούλου.*** Σελ. 6
- **Ἡ Μητέρα καί ἡ Γιαγιά ὡς παιδαγωγοί.** *Γράφει ἡ* ***κ. Βαρβάρα Καλογεροπούλου — Μεταλληνοῦ.*** Σελ. 5
- **Τὰ σενάρια περὶ αὐτονομήσεως τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Νέων Χωρῶν.** *Τοῦ* ***Χρήστου Π. Μπαλόγλου.*** Σελ. 3

Ὅταν οἱ Ἐπίσκοποι δέν εἶναι λέοντες

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Οἱ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ἀρχιερεῖς (δηλαδή οἱ φιλόδοξοι ἀρχιμανδρίτες) συνήθως δέν ἐκδηλώνονται σχετικά μέ τήν πορεία τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων. Δέν διατυπώνουν δημοσίως τήν ἀντίθετη γνώμη τους πρός τήν τακτική τῶν κρατούντων, δέν ἐλέγχουν συγκεκριμένες πράξεις ἀναξίων κληρικῶν καί ἐπισκόπων καί προπαντός οἰκουμενιστικές ἐκδηλώσεις τῶν μεγαλοσχήμων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Καί συμβαίνει αὐτό, γιατί περιμένουν τήν ἡμέρα καί τήν ὥρα πού θά ἀνέλθουν στό ὑψηλό βάθρο τῆς ἀρχιερωσύνης, χωρίς νά ἔχουν τή συναίσθηση τῶν μεγάλων εὐθυνῶν, πού θά ἀναλάβουν, ἀλλά καί χωρίς τόν πνευματικό ἐξοπλισμό πού ἀπαιτεῖ τό ἀξίωμα. Ἀπό αὐτή τή ζύμη τῶν πρός ἀρχιερατείαν κληρικῶν δέν πρέπει νά περιμένουμε σπουδαῖα πράγματα. Θά διαιωνίζεται ἡ κακοδαιμονία στήν Ἐκκλησία καί θά ἐκλείψει κάθε ἐλπίδα βελτιώσεως. Ἐκτός καί ἄν ὁ Θεός βάλει τό χέρι του καί ἀνατρέψει τά ὅσα ἀπαράδεκτα συμβαίνουν στήν Ἐκκλησία.

Τήν ἴδια τακτική τηροῦν καί οἱ Μητροπολίτες, παρόλο πού ἡ μεγάλη τους ἐπιθυμία ἔχει ἐκπληρωθεῖ. Τό ὄνειρό τους νά γίνουν δεσποτάδες πραγματοποιήθηκε καί τό ἀπολαμβάνουν καθημερινά μέσα στίς πολυτελέστατες ἀρχιερατικές τους στολές, κάτω ἀπό τίς χρυσίζουσες μίτρες καί τή λάμψη τῶν ποιμαντορικῶν ράβδων καί τῶν βαρύτιμων σταυρῶν καί ἐγκολπίων. Αὐτή εἶναι ἡ ἀρχιερωσύνη γι' αὐτούς. Τίποτα ἄλλο. Ὅλα ὅσα περιμένει ὁ λαός ἀπό αὐτούς, δέν τούς ἀφοροῦν. Δέν εὐκαιροῦν γιά δευτερεύοντα καί ἐπουσιώδη πράγματα. Δικαιολογημένα κιόλας, γιατί τρέχουν ἀπό μητρόπολη σέ μητρόπολη γιά γιορτές καί πανηγύρια, γιά ἐκδηλώσεις κενές πνευματικοῦ περιεχομένου καί γιά ἀπόλαυση ἀβραμαίων τραπεζῶν. Αὐτό θά πεῖ ἀρχιερωσύνη! Αὐτό θά πεῖ ποιμαντική! Αὐτή εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία! Καί ἄν τούς ζητήσεις νά ποῦν τή γνώμη τους γιά τόν οἰκουμενισμό καί τήν προδοσία τῆς Ὀρθοδοξίας, τήν ὁποία διαπράττουν οἱ μεγαλόσχημοι τοῦ Φαναρίου καί ὄχι μόνο, θά σηκώσουν τή ράβδο! Δέν πρέπει νά εἴμαστε ἀσεβεῖς, θά μᾶς συμβουλέψουν. Δέν πρέπει νά λέμε τίποτα γιά τό σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, δέν πρέπει νά ἐπικρίνουμε τίς συμπροσευχές μέ τούς αἱρετικούς καί ἀλλόθρησκους κ.λ.π. Ὁ φόβος καί ἡ δειλία τῶν Μητροπολιτῶν δέν ἔχουν ἐξήγηση. Γιατί φοβοῦνται; Ποιός μπορεῖ νά τούς κάνει τό παραμικρό; Τί θά στερηθοῦν, ἄν ἀποκτήσουν φωνή; Γιατί δέν ἔχουν ἀνάλογο φόβο καί ἀπέναντι στό Θεό, καθώς δέν ὁμολογοῦν τήν πίστη τους καί δέν ἐλέγχουν ἐκείνους πού τήν περιφρονοῦν; Γιατί εἶναι ψοφοδεεῖς, παρόλο πού στίς βάσεις τῶν ἀρχιερατικῶν τους θρόνων ὑπάρχουν λέοντες, οἱ ὁποῖοι συμβολίζουν τό θάρρος καί τή γενναιότητα πού πρέπει νά τούς διακρίνουν;

Ὅμως ὑπάρχουν καί οἱ γενναῖοι Μητροπολίτες, στούς ὁποίους στηρίζεται ὁ λαός. Μπορεῖ νά ἀποτελοῦν ἐξαίρεση, ἀλλά τροφοδοτοῦν τήν ἐλπίδα ὅτι δέν χάθηκε τό πᾶν. Ἔχουμε ἀκόμα καί τούς Γέροντες, μέ τήν ἁγιότητα τοῦ βίου καί τό ὁμολογιακό τους φρόνημα. Αὐτή διδάσκουν καί καθοδηγοῦν καί διώχνουν τούς λύκους ἀπό τήν ποίμνη τοῦ Χριστοῦ. Τούς Γέροντες αὐτούς τούς θυμοῦνται συχνά οἱ δειλοί Μητροπολίτες, γιά νά παίρνουν καί οἱ ἴδιοι λίγο ἀπό τή δόξα. Ἀναφέρονται στά ξέψυχα κηρύγματά τους στήν ἁγιότητά τους, χωρίς ποτέ νά τούς ἔχουν μιμηθεῖ στό παραμικρό. Αὐτό βέβαια εἶναι ὑποκρισία πού εὔκολα ἀποκαλύπτεται.

Δέν ἐλπίζω ὅτι κάτι θά γίνει στά ἑπόμενα χρόνια. Εὔχομαι ὅμως νά παρέμβει δυναμικά ὁ Θεός, γιά νά μᾶς παρηγορήσει. Μέχρι τότε ἄς στηριζόμαστε στούς λίγους καί ἐκλεκτούς.

«Περίεργοι» δραστηριότητες εἰς τὴν Θράκην

Τί συμβαίνει εἰς τὴν Δυτικὴν Θράκην; Ἡ Τουρκία προωθεῖ δυναμικῶς τὰς θέσεις της εἴτε μέσῳ τοῦ μουσουλμανικοῦ κόμματος, τὸ ὁποῖον ἔλαβε πολὺ ὑψηλὰ ποσοστὰ εἰς τὰς εὐρωεκλογὰς εἴτε μὲ ἄλλους τρόπους. Ὡς πληροφορούμεθα τὴν 7ην Νοεμβρίου ἐπεσκέφθη τὴν ἕδραν τοῦ μουσουλμανικοῦ κόμματος εἰς τὴν Θράκην ὁ διευθυντὴς τοῦ πολιτικοῦ γραφείου τῆς Ἀμερικανικῆς πρεσβείας τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐνημερώθη ἀπὸ τὸν πρόεδρον τοῦ μουσουλμανικοῦ κόμματος κ. Τσάβους διὰ τὴν δῆθεν καταπίεσιν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τῶν μουσουλμάνων ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Εἰς τὸ διαδίκτυον λειτουργεῖ πλέον ἱστοσελίς, ἡ ὁποία προπαγανδίζει εὐθέως τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Δυτικῆς Θράκης, ὡς ἀπεκάλυψαν ἡμερήσιαι ἐφημερίδες προσκείμεναι εἰς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

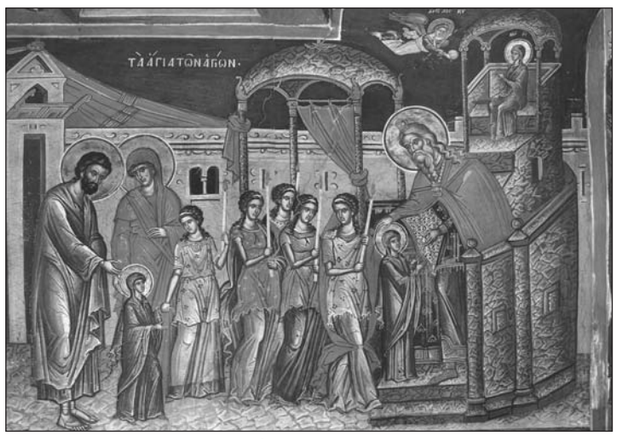

Τὴν 21ην Νοεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὰ Εἰσόδια τῆς Ὑπεραγίας καὶ Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. Τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ὑποδέχεται ὁ Ἅγιος καὶ Προφήτης Ζαχαρίας, πατὴρ τοῦ Τιμίου Προδρόμου.

Ἀνωτέρω τοιχογραφία ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ προκήρυξις. Ἐν ναῷ τοῦ Θεοῦ τρανῶς ἡ Παρθένος δείκνυται, καὶ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται. Αὐτῇ καὶ ἡμεῖς μεγαλοφώνως βοήσωμεν· Χαῖρε τῆς οἰκονομίας τοῦ Κτίστου ἡ ἐκπλήρωσις.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

«Παιδεία Κυρίου»

Τοῦ ***κ. Μιχαὴλ Ε. Μιχαηλίδη,*** *Θεολόγου*

**Τό μεγαλύτερο, τό ἐξοχότερο καί πολυμαθέστερο σχολεῖο στόν κόσμο, εἶναι τό «σχολεῖο τοῦ Θεοῦ». Ἐκεῖνος «πάντα οἶδε καί πάντα γινώσκει» καί ὡς παντογνώστης καί πάνσοφος, εἶναι ὁ ἴδιος πηγή τῆς σοφίας καί κάθε ἀπόκρυφης γνώσης. «Ἀρχή σοφίας, φόβος Κυρίου», διακηρύσσει ἡ Γραφή. Ἀρχή καί θεμέλιο τῆς γνώσης καί τῆς ἐπιστήμης, εἶναι ὁ ἀπόλυτος σεβασμός τοῦ Θεοῦ. Ὅπου Θεός, ἐκεῖ γιά πάντα, ἡ ἀσφά

Γεγονότα καὶ σχόλια

Εὑρισκόμεθα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ!

ΕΙΝΑΙ παρήγορες οἱ ἔστω λίγες, ἀλλὰ δυναμικὲς φωνές, ἀπὸ ἀνθρώπους τῆς ἐπιστήμης. Μία τέτοια καθάρια φωνή, πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγωνία γιὰ τὰ τεκταινόμενα στὴ σύγχρονη κοινωνία, ἡ ὁποία ρέγχει τὸν ἐπιθανάτιο ρόγχο της, ἀπὸ τὸν κ. Π. Δημακάκο, ὁμότιμο καθηγητὴ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Παν. Ἀθηνῶν. Ἀπόσπασμα ἀπὸ ἄρθρο του: «Ὁμοφυλοφιλία, φαινόμενο γενετήσιας ἀνατροπῆς;». Ἀφοῦ ὁ διαπρεπὴς ἐπιστήμων ἀποδεικνύει τὴν διαστροφὴ τῆς ἀνθρώπινης φυσιολογίας καὶ ὀντολογίας διά τῆς ὁμοφυλοφιλίας, καταδεικνύει τὴν καταστροφικὴ διάβρωση τῆς κοινωνίας ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀφύσικο πάθος. Τονίζει τὰ ἑξῆς: «Εὑρισκόμεθα στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ, ἀφοῦ μαζὶ μὲ τὴν οἰκονομικὴ δοκιμασία εὑρίσκεται σ' ἐξέλιξη βαθύτατη πνευματικὴ κρίση χειρότερης τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων. Ἐξαίρετο παράδειγμα ἡ ἀκμάζουσα Ρωσία, ἡ ὁποία ψήφισε μετὰ ἀπὸ μακροχρόνιους διωγμοὺς τοῦ ἄθεου Μαρξισμοῦ, τὴν ἀπέλαση ἀτόμων προωθούντων τὴν ὁμοφυλοφιλία. Ὁμοίως ἀκολούθησαν Γεωργία, Ρουμανία, Πολωνία, Σερβία καὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ μὴ ἐξαιρουμένου. Θετικὸ παράδειγμα ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Κ. Παπούλιας ὁ ὁποῖος ἀπέρριψε ἐπίσκεψη Πρέσβη μετὰ τοῦ ὁμοφυλοφίλου συντρόφου – συζύγου του. Ὁ κ. Καραμανλῆς ἔχασε πιθανότατα τὶς ἐκλογὲς ἀπὸ Ἑλληνορθόδοξους πιστούς, διότι ἐπὶ δημοσιογραφικῆς ἐρωτήσεως ἀπάντησε ὅτι θὰ ἀποδέχετο ἱκανὸ ὑπουργὸ καὶ ἂς ἦτο ὁμοφυλόφιλος. Ἄλλα παραδείγματα ἀποχριστιανοποιήσεως γενικότερα τῆς Εὐρώπης ἀποτελοῦν ὡς γράφεται ἡ ἀναγνώριση τῆς παιδοφιλίας ὑπὸ τῆς Ὁλλανδίας, τοῦ "τρίτου φύλου" τῆς ὁμοφυλοφιλίας καὶ τῆς κτηνοβασίας ὑπὸ τῆς Γερμανίας» (Πηγή: ΕΝΩΜΕΝΗ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ). Χωρὶς ἄλλα σχόλια, προσυπογράφουμε τὶς ἀνησυχητικὲς ἐπισημάνσεις τοῦ κ. καθηγητοῦ.

Ἡ ἰδική μας εὐθύνη διὰ τὴν σημερινὴν «κατάντια»

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ κ. Π. Δημακάκος ἐπισήμανε στὸ ἄρθρο του καὶ κάτι ἄλλο, πολὺ σημαντικό: τὴν δική μας εὐθύνη γιὰ τοὺς ἄρχοντες ποὺ ἐκλέγουμε, ὅτι δὲν εἴμαστε ἄμοιροι εὐθυνῶν γιὰ ὅ,τι ὀλέθριο συμβαίνει σήμερα στὴν πατρίδα μας: «ὁ ἑλληνικὸς λαός, Ὀρθόδοξα βαπτισμένος, μὲ πλούσια ἀνθρωπιστικὰ χαρίσματα, ὀφείλει στὶς ἐπικείμενες ἐκλογὲς ν' ἀναδείξει προσωπικότητες ἀξιῶν, παιδείας καὶ ἠθικῆς, οἱ ὁποῖοι θὰ ὑψώσουν λάβαρο ἀλήθειας καὶ δικαιοσύνης. Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ν' ἀγαποῦν θυσιαστικὰ τὴν πατρίδα. Ὁ τόπος μας στὴν ἑλληνορθόδοξη παράδοσή του δὲν θέλει ἄθεους, ἀνιστόρητους, ἐπικίνδυνους ὁπαδοὺς φατριῶν ἐκ τοῦ σοβαρῶς νοσοῦντος πολιτικοῦ συστήματος μὲ ἀποκλειστικὸ ἐνδιαφέρον μόνο τὸ ἴδιον καὶ τὸ κομματικὸ συμφέρον. Φθάνει πιά. […] Ἔχουμε μέγιστη εὐθύνη καὶ ὑψιστη ὑποχρέωση μὲ τὴν ψῆφο μας νὰ προστατεύσουμε τὸ σπίτι μας. Νὰ διατηρήσουμε τὶς ἠθικὲς ἀρχὲς καὶ ἀξίες, τὰ ἰδεώδη τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τὴν ἐθνική μας ἱστορία. Προϋποθέτουν ὅμως κάθαρση τοῦ Κοινοβουλίου καὶ ἀποδοχὴ ἐνάρετων Ἑλλήνων, θυσιαστικοῦ δικαίου καὶ ἀσφαλοῦς ἐλπίδος γιὰ τὸ αὔριο τῆς πατρίδος, διότι χωρὶς Θεὸ ὅλα ἐπιτρέπονται καὶ ὅλα καταστρέφονται. Ἡ εὐθύνη εἶναι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ κάθε Ἕλληνα πολίτη χωριστὰ ἀφοῦ κατὰ τὴν ποιότητα τοῦ λαοῦ καὶ ἡ ποιότητα τῶν ἀρχόντων, διότι ἡ ψῆφος μας θὰ καλύψει τὰ βουλευτικὰ ἕδρανα καὶ θὰ καθορίσει τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν μας καὶ τοῦ Ἔθνους μας» (Πηγή: ΕΝΩΜΕΝΗ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ)! Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ συμφωνήσουμε μὲ τὸν λαμπρὸ ἐπιστήμονα. Μακάρι νὰ ἀκούγαμε καὶ ἄλλες τέτοιες φωνές, διότι μόνο ἔτσι θὰ ἐλπίζαμε…

Προκλητικὸν «ἄνοιγμα» τοῦ παπισμοῦ πρὸς τοὺς σοδομιστάς!

ΤΟ ΙΣΧΥΡΟΤΑΤΟ γκέϊ κλὰμπ τοῦ Βατικανοῦ ἔκανε πάλι τὸ «θαῦμα» του. «Ἀνοικτὰ παράθυρα» ἄφησε ἡ πρόσφατη «σύνοδος» τῆς παπικῆς «ἐκκλησίας» γιὰ τὴν ὁμοφυλοφιλία. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Μὲ τὴν κύριας σημασίας διαπίστωση ὅτι "κανένας ἄνθρωπος δὲν θὰ πρέπει, στὸ ἑξῆς, νὰ νιώθει ἀποκλεισμένος", ὁλοκληρώθηκε στὸ Βατικανὸ ἡ Σύνοδος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀφιερωμένη στὴν οἰκογένεια. Τὸ τελικὸ κείμενο, σὲ ὁρισμένα του σημεῖα, δὲν ἐγκρίθηκε μὲ ὁμοφωνία, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πλειοψηφία τῶν ἀνώτερων καθολικῶν ἱερικῶν. Γιὰ πρώτη φορά, κατὰ τὶς δύο ἑβδομάδες συζητήσεων καὶ τοποθετήσεων, πραγματοποιήθηκαν βασικῆς σημασίας "ἀνοίγματα" πρὸς τοὺς διαζευγμένους, τὰ ζευγάρια ποὺ συζοῦν καὶ τοὺς ὁμοφυλόφιλους. Ὑπογραμμίσθηκε ἡ ἀπόλυτη ἀνάγκη σεβασμοῦ τῆς ὑπόστασης καὶ τῆς ἀξιοπρέπειάς τους. "Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ παρουσιάζεται σὰν ἕνα σπίτι μὲ τὴν πόρτα τῆς ὑποδοχῆς πάντα ἀνοικτή, χωρὶς νὰ ἀπομονώνεται καὶ νὰ ἀποκλείεται κανείς" ἀναφέρεται στὴν τελικὴ ἔκθεση» (Ἰστολ. Τὰ Νέα). Ἡ φράση: «κανένας ἄνθρωπος δὲν θὰ πρέπει, στὸ ἑξῆς, νὰ νιώθει ἀποκλεισμένος» δὲν ἀφήνει περιθώρια κλήσης γιὰ μετάνοια, ἀλλὰ κλήση γιὰ ἔνταξη στὴν «ἐκκλησία» τοῦ ἁμαρτωλοῦ, καὶ ἐν προκειμένῳ τοῦ ὁμοφυλόφιλου, χωρὶς μετάνοια! Ἡ λέξη μετάνοια εἶναι ἄγνωστη ἔννοια γιὰ τὸν παπισμό. Τὸ μόνο ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ αὔξηση τῶν ὀπαδῶν του, ἀκόμα καὶ μὲ τὰ «κουσούρια» τους! Αὐτὸς εἶναι δυστυχῶς ὁ παπισμός!

Ἔρχεται τὸ δακτυλικὸν «τσιπάρισμα»!

ΕΝΑ νέο «τσιπάρισμα» βρίσκεται πρὸ τῶν πυλῶν μας. Ἔρχεται τὸ δακτυλικὸ ἀποτύπωμα στὶς πιστωτικὲς κάρτες, ἐδῶ καὶ τώρα, ἀπὸ τὸ 2015! «Μετὰ τὸ Apple Pay ἡ MasterCard ἀνακοίνωσε τὴν πρώτη πιστωτικὴ κάρτα στὸν κόσμο γιὰ ἀνέπαφες συναλλαγές. Τί σημαίνει αὐτό; Οἱ χρῆστες θὰ χρησιμοποιοῦν τὸ δαχτυλικό τους ἀποτύπωμα, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώνουν τὰ στοιχεῖα τους. Ἡ νέα κάρτα θὰ ἔρθει ἀπὸ τὸ 2015 καὶ θὰ δημιουργηθεῖ σὲ συνεργασία μὲ τὴν Zwipe, ἑταιρεία ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴν βιομετρικὴ τεχνολογία καὶ ἔχει ἐνσωματωμένο αἰσθητήρα δαχτυλικῶν ἀποτυπωμάτων καὶ NFC. Σύμφωνα μὲ τὸ techblog.gr, ἡ Zwipe MasterCard, θὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀσφαλής, διότι ὅλα τὰ δεδομένα ἀποθηκεύονται ἀπευθείας στὴν κάρτα ἀντὶ σὲ κάποιο ἐξωτερικὸ database τῆς MasterCard. Ἡ Zwipe ὑποστηρίζει ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν ζητάει κάποιο PIN, ὅπως οἱ κλασικὲς κάρτες, εἶναι πιὸ ἀσφαλὴς στὴ χρήση. Ἡ κάρτα βρίσκεται σὲ δοκιμαστικὴ περίοδο στὴν Νορβηγία, καὶ γιὰ νὰ λειτουργήσει χρειάζεται ἁπλὰ ὁ ἀντίχειρας νὰ βρίσκεται τοποθετημένος στὸν βιομετρικὸ αἰσθητήρα καὶ ἡ κάρτα νὰ σημαδεύει τὸ μηχάνημα τοῦ καταστήματος» (Ἰστολ. Ξυπνῆστε Ρέ)! Τὰ τσιράκια – πρόδρομοι τοῦ μεγάλου ἀνόμου σκαρφίζονται ὄντως δαιμονικοὺς τρόπους ὑποδούλωσής μας. Ἰδοὺ ἕνας ἀπὸ αὐτούς, σὲ λίγο θὰ φτιάχνουμε μὲ τὰ χέρια μας τὰ δεσμά μας! Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ τὴν δῆθεν ἀσφάλειά μας!

Ἀπενεχοποίησις καὶ τῆς παιδοφιλίας εἰς τὸ ὄνομα τῆς νομικῆς ἰσότητος!

Η ΑΠΕΝΕΧΟΠΟΙΗΣΗ τῆς ὁμοφυλοφιλίας ἦταν μόνο ἡ ἀρχή. Ἔρχονται τώρα, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη, ὅλες οἱ διαστροφὲς νὰ ἀπενεχοποιηθοῦν καὶ νὰ νομιμοποιηθοῦν! Τὴν ἀρχὴ ἔκαναν οἱ παιδεραστὲς Ὁλλανδοὶ καὶ τώρα τὴ «σκυτάλη» πῆραν οἱ Ἀμερικανοί. «Ἡ αὐστηρὴ νομοθεσία στὶς ΗΠΑ κατὰ τῆς παιδεραστίας εἶναι ἄδικη γιὰ τοὺς παιδεραστές, σύμφωνα μὲ ἕνα δημοσίευμα συντάκτριας τῆς New York Times. "Κάποιος μπορεῖ νὰ ζεῖ μὲ τὴν παιδοφιλία καὶ νὰ μὴ ἐνεργεῖ σύμφωνα μὲ αὐτήν", λέει ἡ ἑβραϊκῆς καταγωγῆς Margo Kaplan, ἐπίκουρος καθηγήτρια νομικῆς στὸ Πανεπιστήμιο Rutgers, καὶ πρώην δικηγόρος γιὰ τὴν Ἀμερικανικὴ Ἕνωση Πολιτικῶν Ἐλευθεριῶν. Τὸ ἄρθρο ποὺ ἐμφανίστηκε στὶς 5 Ὀκτωβρίου 2014, εἶχε τί - τλο "Παιδοφιλία: Διαταραχὴ καὶ ὄχι ἔγκλημα". "Εἶναι τραγικό", γράφει "ὅτι τὸ περίπου 1 τοῖς ἑκατὸ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔλκονται σεξουαλικὰ ἀπὸ παιδιὰ κρύβουν τὴ διαταραχή τους ἀπὸ ὅλους τοὺς γνωστούς τους - ἢ κινδυνεύουν νὰ χάσουν ἐκπαιδευτικὲς καὶ ἐργασιακὲς εὐκαιρίες καὶ ἀντιμετωπίζουν τὴν προοπτικὴ τῆς παρενόχλησης καὶ ἀκόμα καὶ τῆς βίας"» (Ἰστολ. redskywarning.blogspot.gr)! Κατὰ τὴν γελοία προφέσορα, εἶναι τραγικὸ ποὺ δὲν προσφέρουμε τὰ παιδιά μας στὰ κτηνώδη «γοῦστα» τῶν παιδεραστῶν, γιὰ νὰ μὴ αἰσθάνονται ἀδικημένοι!

Σοκαριστικὴ δήλωσις: Οἱ πτωχοὶ ἀσθενεῖς συμφέρει νὰ θανατώνωνται!

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ τῆς γῆς βρίσκεται στὸ στόχαστρο τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων, θεωρώντας προφανῶς ἀποκλειστικὸ «τσιφλίκι» ὀλίγων τὴ γῆ μας, καὶ γι' αὐτὸ καταστρώνουν δαιμονικὰ σχέδια δραματικῆς μείωσης τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ! Πιθανὸν νὰ μὴ ἀπέχουν ἀπὸ τὴν πραγματικότητα φῆμες διασπορᾶς τεχνητῶν ἰῶν. Δεῖτε μία δαιμονικὴ μέθοδο ποὺ εἰσηγήθηκε μία ὑπουργὸς ὑγείας: «Ἡ νέα ὑπουργὸς Ὑγείας τῆς Λιθουανίας Rimante Salaseviciute, ποὺ ὁρκίστηκε πρὶν ἕνα μήνα προέβη σὲ σοκαριστικὴ δήλωση, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία οἱ φτωχοὶ καλύτερα νὰ πεθάνουν παρὰ νὰ νοσηλεύονται καὶ νὰ χρεώνουν τὸν κρατικὸ προϋπολογισμό. Ἡ ἀκριβὴς δήλωσή της ἦταν ἡ ἑξῆς: "'Ἡ εὐθανασία θὰ μποροῦσε νὰ ἀποτελεῖ μία χρήσιμη ἐναλλακτικὴ γιὰ ὅσους δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν πρόσβαση στὴν ὑγειονομικὴ περίθαλψη καὶ πάσχουν ἀπὸ βαριὲς ἀσθένειες". Τὴν λύση τῆς εὐθανασίας ἐξάλλου θεωρεῖ κατάλληλη καὶ γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ ἀντιμετωπίζουν σοβαρὲς ἀσθένειες. […] Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ Λιθουανὴ Ὑπουργὸς ἄνοιξε τὸ θέμα τῆς νομιμοποίησης τῆς εὐθανασίας στὴ χώρα της» (Ἰστολ.Κατοχικὰ Νέα)! Μποροῦμε νὰ φανταστοῦμε σατανικότερη δήλωση ἀπὸ αὐτή, ἡ ὁποία θεωρεῖ βάρος στοὺς πλούσιους ὑγιεῖς τοὺς φτωχοὺς ἀσθενεῖς; Τὸν θάνατο (νόμιμη δολοφονία) τῶν φτωχῶν ἀσθενῶν καὶ ἀνα πήρων, ἀποκαλεῖ «χρήσιμη ἐναλλακτικὴ λύση» γιὰ ἐξοικονόμηση χρημάτων! Προγεύσεις τῆς, ante portas, νέας κοινωνίας τοῦ μεγάλου ἄνομου!

Ἡ παπικὴ «Ἐκκλησία» ἐθεώρει τὴν παιδοφιλίαν τῶν «ἱερέων» της ἁπλῶς «ψυχικὴν διαταραχήν»!

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ καὶ κάτι ἄλλο στὴν παραπάνω φρικτὴ εἴδηση: Ἡ λεγάμενη καθηγήτρια, προκειμένου νὰ νομιμοποιήσει τὸ δαιμονικὸ πάθος τῆς παιδοφιλίας, ἐπικαλέστηκε ἄγνωστη «πρακτικὴ» τῆς παπικῆς «ἐκκλησίας» σχετικὰ μὲ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν χιλιάδων παιδοφίλων φραγκοπαπάδων. Διαβάστε καὶ φρίξτε: «Στὴ δεκαετία τοῦ 1970, ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἀποδέχθηκε μία γνώμη εἰδικῶν στὸν νέο κλάδο τῆς ψυχικῆς ὑγείας, ποὺ κατέληγε στὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ παιδόφιλοι ἱερεῖς θὰ μποροῦσαν νὰ ἀντιμετωπιστοῦν ἐπιτυχῶς μὲ ἰδιωτικὴ θεραπεία. Ἡ θεωρία δὲν ἔχει ἀποδειχθεῖ σωστή, καὶ αὐτὸ βοήθησε νὰ προστατεύσει πολλοὺς ἱερεῖς, ποὺ κακοποίησαν σεξουαλικὰ χιλιάδες ἀγόρια. Αὐτὸ ἦταν μία καταστροφὴ γιὰ πολλὰ παιδιὰ ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν καθολικὴ ἐκκλησία, ἀλλὰ ἀποδείχτηκε χρυσωρυχεῖο γιὰ δικηγόρους, μέσα ἐνημέρωσης, δημοσιογράφους καὶ ψυχολόγους μὲ ἑκατοντάδες παραστάσεις σὲ δικαστήρια, τηλεοπτικὲς ἐκπομπὲς καὶ θεραπευτικὲς συνεδρίες» (Ἰστολόγιο: redskywarning.blogspot.gr)! Ἂν εἶναι ἀληθὲς αὐτό, τότε ἡ παπικὴ «ἐκκλησία» ἀντὶ νὰ καθαιρέσει καὶ νὰ στείλει στὴ δικαιοσύνη τοὺς ἐγκληματίες παπάδες της, ζητώντας τὴν παραδειγματικὴ τιμωρία τους, ἔτρεχε στοὺς ψυχολόγους γιὰ νὰ διαγνώσει τὴν ψυχικὴ τους ὑγεία, ἀφήνοντάς τους ἐλεύθερους στὸ «θεάρεστο» ἔργο τους!

Καταιγισμὸς βεβηλώσεων τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ βλασφήμων εἰκαστικῶν παραστάσεων

ΟΙ ΟΠΟΥ γῆς χριστιανομάχοι πασχίζουν μὲ κάθε τρόπο νὰ γελοιοποιήσουν τὸ θεῖο πρόσωπο τοῦ Λυτρωτῆ μας Χριστοῦ. Ἕνας πρόσφορος τρόπος εἶναι οἱ εἰκαστικὲς τέχνες. Σύμφωνα μὲ ἀποκαλυπτικὸ ἄρθρο τῶν γνωστῶν δημοσιογράφων Δ. Πορφύρη καὶ Π. Σταφυλᾶ: «Ἡ ἀποχριστιανοποίηση τῆς δύσης καὶ ἡ ἀποϊερποίηση τῶν συμβόλων της ἐπανέρχεται μέσα ἀπὸ περιοδικὲς ἐκθέσεις εἰκαστικοῦ περιεχομένου.

Σὲ ἔκθεση στὸ μουσεῖο Fesch ἕνα ἔργο καλλιτεχνικῆς φωτογραφίας τοῦ ἀμερικανοῦ καλλιτέχνη Andres Serrano ἐμφανίζει τὸν Χριστὸ σὲ ἕνα λουτρὸ αἵματος καὶ οὔρων καὶ προκαλεῖ ἀντιδράσεις καὶ διαμαρτυρίες στὴν Κορσικὴ καὶ στὴ Γαλλία. Τὸ μήνυμά του μὲ θεολογικοὺς Ὅρους ἀλλὰ καὶ ἀνάγνωση σύγχρονης ἐγκληματολογίας καὶ κοινωνιολογικῶν ἀναφορῶν εἶναι τοὐλάχιστον σατανιστικό. Paul Aries (ἐγκληματολόγος, κοινωνιολόγος): "Αὐτὸς ὁ σατανισμὸς τελετουργεῖται τὸν 17ο αἰ. Αὐτοὶ οἱ νέοι σατανιστὲς ἀνατρέπουν τὰ τελετουργικὰ καὶ χριστιανικὰ σύμβολα. Βεβηλώνουν τὸ ἱερὸ καὶ ἱεροποιοῦν τὸ βέβηλο, τὴν ἁγία κοινωνία τὴν ἀναμειγνύουν μὲ οὔρα καὶ σπέρμα κ.ἄ". Ὁ ἱστορικὸς καὶ θεολόγος Francois Boespflug σὲ συνέντευξή του στὴ Le Figaro καλεῖ τὸ κοινὸ νὰ τὴν ἀποστραφεῖ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς θρησκευτικὲς πεποιθήσεις τοῦ καθενὸς» (Ἰστολ. dimpenews.com). Σὲ ἄλλη παράσταση παρουσιάζεται ὡς «ἐσταυρωμένος» μία πόρνη, ἡ ὁποία περιχαρὴς γκρεμίζει τὸν Ἐσταυρωμένο ἀπὸ τὸ σταυρό! Σὲ ἄλλη, μία δεδηλωμένη λεσβία καταπατᾶ βυζαντινὲς εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου! Τέλος ἔγινε «μόδα» στοὺς σατανιστὲς νὰ χαράσσουν στὸ πέλμα τῶν ποδιῶν τους τὸν Ἐσταυρωμένο, γιὰ νὰ Τὸν πατοῦν συνεχῶς! Μόνο μία λέξη μποροῦμε νὰ προφέρουμε: Φρίκη! Ἄ, καὶ κάτι τελευταῖο: ἂν τοὺς «βαστάει» ἂς κάνουν τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν Μωάμεθ!

Ἀπενεχοποίησις καὶ τῆς παιδοφιλίας εἰς τὸ ὄνομα τῆς νομικῆς ἰσότητος!

Η ΑΠΕΝΕΧΟΠΟΙΗΣΗ τῆς ὁμοφυλοφιλίας ἦταν μόνο ἡ ἀρχή. Ἔρχονται τώρα, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη, ὅλες οἱ διαστροφὲς νὰ ἀπενεχοποιηθοῦν καὶ νὰ νομιμοποιηθοῦν! Τὴν ἀρχὴ ἔκαναν οἱ παιδεραστὲς Ὁλλανδοὶ καὶ τώρα τὴ «σκυτάλη» πῆραν οἱ Ἀμερικανοί. «Ἡ αὐστηρὴ νομοθεσία στὶς ΗΠΑ κατὰ τῆς παιδεραστίας εἶναι ἄδικη γιὰ τοὺς παιδεραστές, σύμφωνα μὲ ἕνα δημοσίευμα συντάκτριας τῆς New York Times. "Κάποιος μπορεῖ νὰ ζεῖ μὲ τὴν παιδοφιλία καὶ νὰ μὴ ἐνεργεῖ σύμφωνα μὲ αὐτήν", λέει ἡ ἑβραϊκῆς καταγωγῆς Margo Kaplan, ἐπίκουρος καθηγήτρια νομικῆς στὸ Πανεπιστήμιο Rutgers, καὶ πρώην δικηγόρος γιὰ τὴν Ἀμερικανικὴ Ἕνωση Πολιτικῶν Ἐλευθεριῶν. Τὸ ἄρθρο ποὺ ἐμφανίστηκε στὶς 5 Ὀκτωβρίου 2014, εἶχε τί - τλο "Παιδοφιλία: Διαταραχὴ καὶ ὄχι ἔγκλημα". "Εἶναι τραγικό", γράφει "ὅτι τὸ περίπου 1 τοῖς ἑκατὸ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔλκονται σεξουαλικὰ ἀπὸ παιδιὰ κρύβουν τὴ διαταραχή τους ἀπὸ ὅλους τοὺς γνω-

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΣΤΙΣ 21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν εἴσοδο εἰς τὸ ναό τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. Οἱ Ἅγιοι Προπάτορες Ἰωακείμ καί Ἄννα πέρασαν σχεδὸν ὅλη τὴν ζωή τους προσευχόμενοι πρὸς τὸν Κύριο νὰ τοὺς χαρίση παιδί μὲ τὴν ὑπόσχεση ὅτι, ἂν εἰσακούονταν θὰ τὸ ἀφιέρωναν ἀμέσως στὸν Θεό. Πράγματι ὁ Θεὸς εἰσάκουσε τὶς προσευχές τους καί τοὺς προσέφερε σὲ μεγάλη ἡλικία τὴν Κυρία Θεοτόκο, ἡ ὁποία θὰ ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἀναπλάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἔτσι σὲ ἡλικία τριῶν χρόνων οἱ γονεῖς τῆς Παναγίας μας τὴν ὁδήγησαν στὸν νομικό ναό, γιὰ νὰ τὴν παραδώσουν στοὺς ἱερεῖς καί μάλιστα στὸν ἀρχιερέα Ζαχαρία, ὥστε νὰ ἐκπληρωθῆ ἡ ὑπόσχεσή τους ἀπέναντι στὸν Θεό. Ὁ ἀρχιερέας Ζαχαρίας, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Τιμίου Προδρόμου τὴν εἰσήγαγε μετὰ ἀπὸ θεία προσταγή στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, στὸ ἐνδότατο τοῦ ναοῦ, στὸ ὁποῖο εἰσερχόταν μόνο ὁ ἀρχιερέας μία φορὰ τόν χρόνο. Ἐκεῖ ἡ Παναγία παρέμεινε δώδεκα χρόνια τρεφόμενη κατά τρόπο παράδοξο ἀπό τόν ἀρχάγγελο Γαβριήλ μέ τροφή οὐράνια, προσευχόμενη καί κοινωνώντας μέ τόν Θεό. Ἔτσι μερικούς μῆνες πρό τοῦ θείου Εὐαγγελισμοῦ ἐξῆλθε ἀπό τά Ἅγια τῶν Ἁγίων καί παραδόθηκε στόν μνήστορα Ἰωσήφ, γιά νά προστατεύση καί νά ἐπιβεβαιώση τήν παρθενία της καί νά τήν ὑπερετήση κατά την γέννηση τοῦ Κυρίου, στήν φυγή τους πρός τήν Αἴγυπτο καί κατά τήν ἐπάνοδό τους στήν γῆ τοῦ Ἰσραήλ.

Σεβ. Λέρου: Θὰ προσυπέγραφα Πατριαρχικὴν Πρᾶξιν διὰ τὴν Ἁγιοκατάταξιν τοῦ Γέροντος Παϊσίου

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας κ. Παΐσιος, ὁ ὁποῖος συμμετέχει εἰς τὴν παροῦσαν Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἰς συνέντευξίν του εἰς τὸ «Ἀγιορείτικον Βῆμα» καὶ εἰς τὸν δημοσιογράφον κ. Ἐμμανουὴλ Χατζηγιάννην ἐτόνισεν ὅτι δά: «ἦτο εὐτυχὴς ἐὰν ὑπέγραφε τὴν πατριαρχικὴ πράξη ἁγιοκατάταξης» τοῦ Γέροντος Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου, μιᾶς μορφῆς τοῦ Ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ. Ἀκολούθως στρέφεται ἐναντίον τῶν «καινοτόμων» εἰς τὴν Ἐκκλησίαν:

«Τὴν προηγούμενη χρονιὰ πολλὰ ἦταν ἐκεῖνα τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα προκάλεσαν ἀντιδράσεις στοὺς πιστούς. Τὸ ἀντιρατσιστικὸ νομοθέτημα, ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς, τὸ σύμφωνο συμβίωσης, τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ἡ δημοπράτηση τοῦ τεμένους... Πιστεύετε πὼς ὑπάρχει ἕνας ὑπόγειος πόλεμος ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας στὴ Χώρα μας; Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἀντιμετωπίσει ὅπως θὰ ἔπρεπε τὶς "δοκιμασίες";

Βεβαίως, αὐτὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ὑπάρχει μία ἐκκοσμίκευσις τῶν πάντων καὶ δὴ στὴν ἐκκλησία καὶ ὑπάρχουν κάποιοι νεωτεριστὲς νὰ περάσουν τὶς δικές τους θεωρίες. Ὅμως, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς διά τῆς παρουσίας Του στὸν κόσμο αὐτὸ καὶ τοῦ κηρύγματός Του, ἦλθε νὰ φέρει τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἰσότητα στὸν κόσμο, καὶ διά τῆς Ἐκκλησίας του νὰ σωθεῖ ὁ πιστός. Τὸ μήνυμα αὐτὸ τοῦ Κυρίου, θωρακίζεται διά τῶν ἀποστόλων, τῶν Πατέρων τῆς ἐκκλησίας, τῶν μοναχῶν καὶ τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι πιστοὶ ἔρχονται νὰ ἐφαρμόσουν τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας. Ἑπομένως λοιπόν, ὑπάρχει σήμερα ἀπὸ ὁμάδα ἀνθρώπων ἀπαίτηση ὅλων αὐτῶν τῶν παραπάνω καὶ ἐκκοσμίκευση, ἀλλὰ Κύριος οἶδε.

Τὸ τελευταῖο χρονικὸ διάστημα ὅλο καὶ συχνότερα κινοῦνται οἱ σχετικὲς διαδικασίες, ποὺ ἐν τέλει ὁδηγοῦν μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπο στὴν ἀπομάκρυνση Ἱεράρχου ἀπὸ τὸ μητροπολιτικό του θρόνο λόγῳ ἀδυναμίας ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων του. Πῶς τὸ σχολιάζετε;

Ὁ ἐπίσκοπος, κατὰ τοὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὁ νυμφίος τῆς ἐπισκοπῆς καὶ ἐφ' ὅρου ζωῆς, δέον ὅπως ποιμαίνει τὸ ποίμνιό του. Βεβαίως ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις καὶ ἐξαιρέσεις, ποὺ συνιστοῦν διά τὴν εὔρυθμον διαποίμανση μίας ἐπισκοπῆς καὶ ὁρισμένες ἀπαραίτητες ἐνέργειες ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Θὰ ἔπρεπε ἡ Ἐκκλησία πρὸς τοῦτο νὰ εἶχε προδιαγράψει μία κατάσταση, οὕτως ὥστε καὶ αὐτοὶ ποὺ ἴσως νὰ ἀποχωροῦσαν ἀπὸ τὴν μητρόπολίν των νὰ εὑρίσκοντο σὲ μία καλλιτέρα διαβίωση.

Ἀποτελεῖ ἀπειλὴ γιὰ τὴν Ἐκκλησία ἡ ἐκκοσμίκευση;

Βέβαια, ἡ Ἐκκλησία ὡς θεόσδοτος ὀργανισμὸς μὲ διπλὴ ἀποστολή, τὴν θείαν χάριν ἀφ' ἑνὸς καὶ τὴν διοίκησιν ἀφ' ἑτέρου, παρουσιάζει στὶς μέρες μας ὄντως μία ἐκκοσμίκευση, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ δὴ οἱ Καππαδόκες, αὐτὴν τὴν ἐκκοσμίκευση, χρησιμοποιοῦσαν ὑπὲρ τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ. Καὶ ἑπομένως ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα, στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, πρέπει νὰ κινεῖται καὶ νὰ ἐδράζεται, βάσει βεβαίως τῶν Κανόνων της, ἀλλὰ καὶ νὰ φαίνεται , ὄχι στὴν οὐσία, ἀλλὰ στὴν πράξη, ὅτι ἀντιλαμβάνεται τὰ μηνύματα τῶν καιρῶν, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐπιλύσει πάντοτε μὲ ταπείνωση, μὲ ὑπομονή, μὲ καρτερία καὶ πρὸ πάντων μὲ ἀγάπη Χριστοῦ».

Ἡ εἰσήγησις τοῦ Σεβ. Θεσσαλονίκης κ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

«Τὸ Ζήτημα τῆς ὑποχρεωτικότητας καὶ τοῦ χαρακτήρα τοῦ Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς 115/2012 ἀπόφασης τοῦ Διοικητικοῦ Ἐφετείου Χανίων»

Τοῦ ***κ. Σ. Μιχελουδάκη, Δικηγόρου - Διδάκτορος Α.Π.Θ.***

(2ον)

Γ. ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

Τὸ Δικαστήριο ἐπικαλεῖται τὴν ἰσχύουσα σχετικὴ νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (στὸ ἑξῆς: ΣτΕ). Μεταξὺ τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν ἀξίζει νὰ ἐπισημανθοῦν:

1. Ἡ ἀπόφαση ΣτΕ 2281/2001[8], σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης, μὲ τὴν ὁποία προστατεύεται προεχόντως τὸ ἐνδιάθετο φρόνημα τοῦ ἀτόμου ἀναφορικὰ μὲ τὸ Θεῖο ἀπὸ κάθε κρατικὴ ἐπέμβαση, περιλαμβάνει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀτόμου νὰ μὴ ἀποκαλύπτει τὸ θρήσκευμα ποὺ ἀκολουθεῖ ἢ τὶς θρησκευτικὲς ἐν γένει πεποιθήσεις του. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαναγκαστεῖ μὲ ὁποιονδήποτε τρόπο νὰ ἀποκαλύψει εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως τὸ θρήσκευμα ἢ τὶς θρησκευτικὲς ἐν γένει πεποιθήσεις του, ὑποχρεούμενος σὲ πράξεις ἢ παραλείψεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ τεκμαίρεται ἡ ὕπαρξη ἢ ἡ ἀνυπαρξία τους. Καὶ καμία κρατικὴ ἀρχὴ ἢ κρατικὸ ὄργανο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπεμβαίνει στὸν ἀπαραβίαστο, κατὰ τὸ Σ, χῶρο αὐτὸ τῆς συνείδησης τοῦ ἀτόμου καὶ νὰ ἀναζητᾶ τὸ θρησκευτικό του φρόνημα, πολὺ δὲ περισσότερο νὰ ἐπιβάλλει τὴν ἐξωτερίκευση τῶν ὁποιων πεποιθήσεων τοῦ ἀτόμου ἀναφορικὰ μὲ τὸ Θεῖο.

2. Ἡ ἀπόφαση ΣτΕ 2176/1998[9], σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία μεταξὺ τῶν σκοπῶν τῆς σχολικῆς παιδείας εἶναι καὶ ἡ «ἀνάπτυξη», σὲ τουλάχιστον ἐπαρκῆ βαθμό, τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης τῶν μαθητῶν, σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ δόγματος. Ἡ διδασκαλία τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ δόγματος εἶναι, ὡς ἐκ τούτου, ὑποχρεωτική. Ἐπίσης ὑποχρεωτικὴ εἶναι καὶ ἡ παρακολούθηση ἀπὸ τοὺς μαθητές, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν στὴν Ὀρθόδοξη Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀντιστοίχου ΜτΘ. Ἐξυπακούεται, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφαση αὐτή, ὅτι ἀπὸ τὴν παρακολούθηση τοῦ ΜτΘ ἀπαλλάσσονται *«καὶ δὴ χωρὶς καμία δυσμενῆ συνέπεια»,* οἱ μαθητὲς οἱ ὁποῖοι προβαίνουν σὲ *«ἀξιόπιστη δήλωση»* ὅτι εἶναι ἄθεοι, ἑτερόδοξοι ἢ ἀλλόθρησκοι καὶ ἀντιμετωπίζουν, ὡς ἐκ τούτου, πρόβλημα θρησκευτικῆς συνειδήσης.

3. Ἡ ἀπόφαση ΣτΕ 3356/1995[10], στὴν ὁποία μεταξὺ ἄλλων κρίνεται ὅτι γιὰ τοὺς μαθητὲς ποὺ θὰ δηλώσουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ ΜτΘ γιὰ λόγους θρησκευτικῆς συνείδησης, *«ἤτοι διότι εἶναι ἑτερόδοξοι, ἑτερόθρησκοι ἢ ἄθεοι»* ὁ Διευθυντὴς ἔχει ὑπηρεσιακὸ καθῆκον νὰ προβεῖ ἀμέσως σὲ ὅλες τὶς ἀναγκαῖες κατὰ τὸ νόμο ἐνέργειες, ὥστε νὰ μὴ παρακολουθοῦν τὴ διδασκαλία τοῦ ΜτΘ, χωρὶς ἡ ἀποχὴ αὐτὴ νὰ συνεπάγεται γιὰ τοὺς ἴδιους ὁποιασδήποτε μορφῆς σχολικὴ κύρωση. Ἡ ἐν λόγῳ δήλωση δὲν ἀντιβαίνει στὸ ἄρθρο 13 Σ, διότι δὲν ἀποτελεῖ μέσο δίωξης τοῦ μαθητῆ λόγῳ τῶν διαφορετικῶν, ἐνδεχομένως, θρησκευτικῶν του πεποιθήσεων, ἀλλὰ ὅλως ἀντιθέτως ἀποβλέπει στὴ διευκόλυνση τοῦ μαθητῆ νὰ ἀπολαύσει ἀνεμπόδιστα τὴν ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς του συνείδησης.

Δ. ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΕΔΔΑ

Τὸ Δικαστήριο τεκμηριώνει τὶς ἑρμηνευτικές του παραδοχὲς μὲ τὴν πρόσθετη ἐπίκληση τῆς σχετικῆς νομολογίας τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου (στὸ ἑξῆς: ΕΔΔΑ)[11]. Ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τοῦ ΕΔΔΑ στὶς ὁποῖες παραπέμπει ἡ ἀπόφαση ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν οἱ παρακάτω:

1. Ἡ ἀπόφαση *«G(r)zelak κατὰ Πολωνίας»* τῆς 15ης Ἰουνίου 2010[12]: Στὴν ὑπόθεση αὐτὴ τὸ ΕΔΔΑ ἐπισημαίνει ὅτι ἀνάγεται στὸ ἐθνικὸ περιθώριο ἐκτίμησης, ποὺ ἀναγνωρίζεται στὰ κράτη, κατὰ τὸ ἄρθρο 2 τοῦ Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου, νὰ ἀποφασίσουν ἂν θὰ εἰσάγουν τὸ ΜτΘ στὰ Δημόσια Σχολεῖα καὶ ποιὸ εἰδικότερο σύστημα θὰ υἱοθετήσουν. Μὲ ἄλλες λέξεις, κάθε κράτος δικαιοῦται ἐλεύθερα νὰ ἀποφασίζει τὴν ὕπαρξη, τὴν ὑποχρεωτικότητα, τὸ χαρακτήρα καὶ τὶς ἐν γένει παραμέτρους τοῦ καθεστῶτος τοῦ ΜτΘ.

2. Ἡ ἀπόφαση *«Folgero κατὰ Νορβηγίας»* τῆς 29ης Ἰουνίου 2007[13]: Στὴν ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ ὑπόθεση τὸ ΕΔΔΑ, ἀφοῦ ἐξέθεσε τὴ σχετικὴ μὲ τὴν ἑρμηνεία τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου νομολογία του, προέβη μεταξὺ ἄλλων στὴν ἑξῆς κρίση: Ἀφενός, ἡ ποσοτικὴ ὑπεροχὴ τῆς διδασκαλίας τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας στὸ σχολικὸ πρόγραμμα δὲ συνιστᾶ ἀπὸ μόνη της παραβίαση τῆς διάταξης, ἐνόψει καὶ τῆς σημασίας τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν ἱστορία καὶ τὴν παράδοση τῆς χώρας. Ἀφετέρου, ἡ μεγάλη ποσοτικὴ ὑπεροχή, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴ θέση στόχων, ὅπως ἡ χριστιανικὴ καὶ ἠθικὴ ἀνατροφὴ τῶν μαθητῶν καὶ ἡ ἀπόκτηση βαθιᾶς γνώσης τῆς χριστιανικῆς μόνο θρησκείας, σὲ ἀντίθεση μὲ τὶς ἄλλες θρησκεῖες καὶ φιλοσοφικὰ ρεύματα, μπορεῖ νὰ μὴ συνιστᾶ παραβίαση τῆς διάταξης, ἐφόσον προβλέπεται ἱκανοποιητικὸ σύστημα ἐξαίρεσης τῶν μαθητῶν μὲ διαφορετικὲς θρησκευτικὲς πεποιθήσεις ἀπὸ τὸ ἐπίμαχο μάθημα.

3. Ἡ ἀπόφαση *«Lautsi κατὰ Ἰταλίας»* τῆς 18ης Μαρτίου 2011[14]: Πρόκειται γιὰ μία ἀπὸ τὶς πιὸ σημαντικὲς ἀποφάσεις τοῦ ΕΔΔΑ σὲ θέματα θρησκευτικῆς ἐλευθερίας. Στὴν ὑπόθεση αὐτὴ τὸ Δικαστήριο σὲ μείζονα σύνθεση, ἀνατρέποντας προγενέστερη ἀντίθετη ἀπόφαση Τμήματός του, ἔκρινε ἀμετάκλητα ὅτι ἡ ἔκθεση τοῦ συμβόλου τοῦ Ἐσταυρωμένου, τὸ ὁποῖο παραπέμπει εὐθέως στὸ Χριστιανισμό, στὶς δημόσιες σχολικὲς αἴθουσες δίνει μὲν στὴν πλειοψηφικὴ Ἐκκλησία τῆς χώρας μία «ὑπερισχύουσα παρουσία στὸ σχολικὸ περιβάλλον», *«αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ ὡστόσο γιὰ νὰ χαρακτηριστεῖ ὡς μία προσπάθεια κατήχησης ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ κράτους».*

Σημειώσεις:

8. Ἀρμ 2001.1133 = ΈλλΔνη 2001.959. Βλ. καὶ ΣτΕ 582/2011, ΝοΒ 2011.797. **9.** ΝοΒ 1999.139. **10.** ΝοΒ 1995.925 = Ἀρμ 1995.955 = ΆρχΝ 1995.349 = ΤὸΣ 1996.506. **11.** Ἡ ἀπόφαση ἐπικαλεῖται τὶς ὑποθέσεις τοῦ ΕΔΔΑ: «Lautsi κατὰ Ἰταλίας» τῆς 18ης Μαρτίου 2011, «Grzelak κατὰ Πολωνίας» τῆς 15ης Ἰουνίου 2010, «Folgero and Others κατὰ Νορβηγίας» τῆς 29ης Ἰουνίου 2007, «Kjeldsen, Busk, Madsen καὶ Pedersen κατὰ Δανίας» τῆς 7ης Δεκ 1976, «Hassan καὶ Eylem Zengin κατὰ Τουρκίας» τῆς 9ης Ἰανουαρίου 2008, «Βαλσάμης καὶ λοιποὶ κατὰ Ἑλλάδος», «Bernard and others κατὰ Λουξεμβούργου» τῆς 8ης Ἰουνίου 1993, «Κοκκινάκης κατὰ Ἑλλάδος» τῆς 25ης Μαΐου 1993. Γιὰ τὸ πλῆρες κείμενο τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων βλ. ἱστοσελίδα τοῦ ΕΔΔΑ http://www.echr.coe.int στὸ μηχανισμὸ ἀναζήτησης hudoc (προσπελάστηκε 03.03.2013). **12.** Βλ. ἱστοσελίδα τοῦ ΕΔΔΑ http://www.echr.coe.int στὸ μηχανισμὸ ἀναζήτησης hudoc (προσπελάστηκε 03.03.2013). **13.** Βλ. ἱστοσελίδα τοῦ ΕΔΔΑ http://www.echr.coe.int στὸ μηχανισμὸ ἀναζήτησης hudoc (προσπελάστηκε 03.03.2013). **14.** Βλ. ἱστοσελίδα ΕΔΔΑ: http://www.echr.coe.int στὸ μηχανισμὸ ἀναζήτησης hudoc (προσπελάστηκε 03.03.2013). Βλ. καὶ ἑλληνικὴ μετάφραση τῆς ἀπόφασης στὴν ἱστοσελίδα τοῦ ΝΣΚ: http://www.nsk.gov.gr (προσπελάστηκε 03.03.2013).

Πῶς νὰ ἀρέσωμεν εἰς τὸν Θεόν

Ὁ **Ἀπ. Παῦλος** μᾶς συμβουλεύει: «Περιπατῆσαι ὑμᾶς ἀξίως τοῦ Κυρίου εἰς πᾶσαν ἀρέσκειαν, ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ, καρποφοροῦντες καί αὐξανόμενοι εἰς τήν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ» (Κολ. α΄ 10). Δηλαδή μέ λίγα λόγια: Νά ζῆτε ὅπως ἀξίζει στόν Κύριο καί νά ἀρέσετε σέ αὐτόν σέ ὅλα, ὥστε νά προοδεύετε στήν ἐπίγνωση τοῦ Θεοῦ.

Ὁ δέ **Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος** λέγει: «Ἀδελφοί μου, εἴμαστε ἔμποροι πνευματικοί. Μοιάζουμε μέ τούς ἐμπόρους αὐτῆς τῆς ζωῆς, οἱ ὁποῖοι κάθε ἡμέρα βλέπουν ἄν ἔχουν κέρδος ἤ ζημία. Καί ἄν δοῦν ὅτι ἔχουν ζημία κοιτοῦν πῶς θά τήν διορθώσουν.

Τό ἴδιο πρέπει καί ἐσύ, ἀγαπητέ μου, νά κάνης. Κάθε ἡμέρα, πρωΐ καί βράδυ, πρέπει νά κοιτᾶς πῶς βαδίζει ἡ ἐμπορική σου δραστηριότητα. Τό βράδυ νά κάνης κατανυκτική αὐτοσυγκέντρωση καί περισυλλογή, νά σκέπτεσαι καί νά συνομιλῆς εἰλικρινά μέ τόν ἑαυτόν σου καί νά λές. Μήπως σέ κάποια στιγμή δύμωσα τόν Θεό; Μήπως ἔπεσα σέ ἀργολογία; Μήπως εἶπα κανένα κακό σέ κάποιον; Μήπως, ὅταν τά χείλη μου ἔψαλλαν ὕμνους στόν Θεό, ὁ νοῦς ἔτρεχε σέ κοσμικές ματαιότητες; Μήπως μέ ἐνόχλησε σαρκική ἐπιθυμία καί τήν δέχτηκα μέ εὐχαρίστηση; Μήπως μέ ἀπορρόφησαν οἱ σωματικές φροντίδες καί ἐγκατέλειψα τήν μνήμη Θεοῦ;».

* * *

Ἐπίσης **ὁ Ὅσιος Μαρτῖνος** (12 Νοεμβρίου) μᾶς δίδει ἕνα ὡραῖο παράδειγμα πῶς νά ἀρέσουμε στόν Θεό.

Κάποια ἡμέρα ὁ Ὅσιος Μαρτῖνος βλέπει μιά γυναίκα στολισμένη καί ἀρωματισμένη νά στέκεται χωρίς ντροπή στόν δρόμο καί νά προκαλῆ τούς ἄνδρες. Τότε δάκρυσε καί εἶπε: «Ἐάν αὐτή ἡ πόρνη στολίζεται τόσο πολύ σάν νύμφη, γιά νά προκαλέση τούς ἄνδρες καί νά τούς παρασύρη στήν κόλαση, καί νά ἀρέση στόν διάβολο, ἐμεῖς πόσο πρέπει νά στολίζουμε τίς ψυχές μας μέ τίς ἀρετές, γιά νά ἀρέσουμε στόν Νυμφίο μας Ἰησοῦ Χριστό, καί νά πᾶμε στούς ἀμαράντινους νυμφῶνες καί νά συμβασιλεύσουμε μαζί του αἰώνια».

Ὅταν ἄκουσε τά λόγια τοῦ Ὁσίου ἡ πόρνη γυναίκα μέ τήν Χάρη τοῦ Κυρίου ἦλδε σέ κατάνυξη, ἔπεσε στά πόδια τοῦ Ἁγίου καί μέ καυτά δάκρυα τοῦ εἶπε: «Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, μή μέ ἀφήσης τήν πανάθλια καί ταλαίπωρη, στό βόρβορο τῶν ἁμαρτιῶν μου, ἀλλά ἐγώ ἡ ἀνάξια καί καταφορτωμένη ἀπό ἕνα πλῆθος ἁμαρτιῶν σέ παρακαλῶ, λυπήσου με τήν ἁμαρτωλή καί ἀπελπισμένη καί σῶσε με».

Συγκλονισμένος ὁ Ἅγιος καθώς καί ἡ συνοδεία του ἀπό τήν μετάνοια αὐτῆς τῆς γυναίκας, τήν σήκωσε ἀπό τό ἔδαφος καί τῆς εἶπε μέ πατρικά λόγια: «Ἔχε θάρρος καί μή ἀπελπίζεσαι. Διότι ὁ φιλάνθρωπος καί ἐλεήμων Θεός συγχωρεῖ τούς μετανοοῦντες καί ἐμεῖς θά προσευχηθοῦμε γιά τήν σωτηρία σου. Μόνο ἐσύ μετανόησε μέ ὅλη τήν ψυχή σου καί τήν καρδιά σου καί ὁ πολυεύσπλαγχνος Θεός θά σέ δεχθῆ ὅπως τόν ἄσωτο υἱό, θά σοῦ γιατρέψη ὅλες τίς πληγές τῆς ψυχῆς σου σάν ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων μας».

Καί πράγματι ἦταν τόση μεγάλη ἡ πρόοδος αὐτῆς τῆς γυναίκας, πού μοίρασε ὅλη τήν περιουσία της στούς φτωχούς καί κλείστηκε σέ Μοναστήρι. Ἐκεῖ φόρεσε σάκκο καί γονατιστή μέ καυτά δάκρυα ζητοῦσε τήν συγχώρεση ἀπό τόν Θεό.

Τόση ἦταν ἡ μετάνοια τῆς μακαρίας Ζωῆς, διότι ἔτσι ἦταν τό ὄνομά της, πού ὁ πολυεύσπλαγχνος Κύριος τῆς δώρησε καί τήν χάρη τῶν ἰαμάτων καί γιάτρεψε πολλούς ἀσθενεῖς.

* * *

Ρώτησε κάποιος τόν **Μέγα Ἀντώνιο**:

«Τί πρέπει νά κάνω γιά νά εἶμαι ἀρεστός στόν Θεό;».

Καί ὁ Μέγας Ἀντώνιος τοῦ εἶπε:

«Ὅπου πηγαίνεις, νά ἔχης πάντα τόν Θεό μπροστά στά μάτια σου. Καί ὅ,τι κάνεις ἤ λέγεις νά εἶναι σύμφωνο μέ τήν Ἁγία Γραφή».

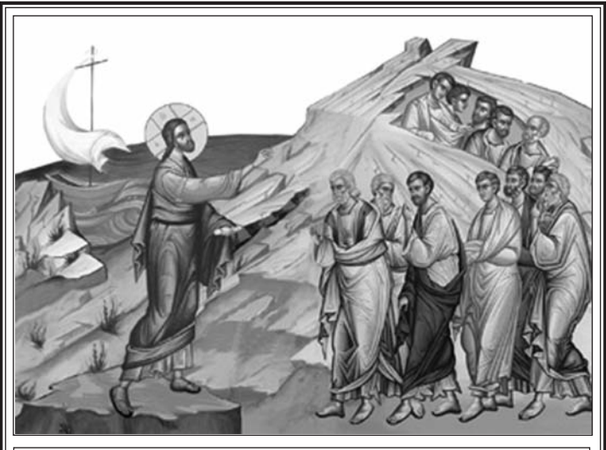

ΚΥΡΙΑΚΗ † ΑΝΔΡΕΟΥ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ
30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2014
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9-16
Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. α΄ 35-52
Ἦχος: πλ. δ΄.— Ἑωθινόν: Γ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

«Εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν»

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο ἔχουμε τὴν κλήση τῶν πρώτων μαθητῶν τοῦ Κυρίου. Μετὰ τὴν βάπτιση τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο, φανερώνεται πλέον ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψη κάνει ὁ Πρόδρομος σὲ δύο ἐκ τῶν μαθητῶν του, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως ἀποφασίζουν νὰ ἀκολουθήσουν τὸν Κύριον. Ἀνάμεσα σὲ αὐτοὺς τοὺς δύο ποὺ δέχονται τὴν κλήση εἶναι καὶ ὁ πρῶτος μαθητὴς καὶ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, ὁ πρωτόκλητος Ἀνδρέας, τοῦ ὁποίου τὴν μνήμην σήμερον ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία.

Οἱ δύο αὐτοὶ μαθητὲς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἀκολουθοῦν τὸν Κύριον, Τὸν ἀναγνωρίζουν ὡς Διδάσκαλον, καὶ ὅταν ὁ Ἴδιος ὁ Κύριος τοὺς καλεῖ νὰ Τὸν ἀκολουθήσουν, Τὸν ἀναγνωρίζουν καὶ ὡς Μεσσία.

Ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ οὐσιαστικῶς διακρίνεται σὲ δύο τμήματα μὲ ἐπαναλαμβανόμενο θέμα. Στὸ πρῶτο, ὁ Ἀνδρέας ἀκολουθεῖ τὸν Χριστὸ καί, ἀφοῦ ἐπείσθη ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας, πλησιάζει τὸν ἀδελφό του Σίμωνα Πέτρο καὶ τοῦ ὁμολογεῖ ὅτι «εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν». Στὸ δεύτερο τμῆμα, ὁ Φίλιππος ἀνταποκρίνεται στὸ κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ νὰ Τὸν ἀκολουθήσει καὶ πιστεύει σὲ Αὐτὸν ὡς Μεσσία, εὑρίσκει δὲ ἀμέσως τὸν Ναθαναὴλ καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἴδια φράση, ποὺ εἶπε ὁ Ἀνδρέας στὸν Πέτρο: «εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν».

Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ἡ ὁμολογία πίστεως στὴν μεσσιανικότητα τοῦ Χριστοῦ προϋποθέτει ἰδίαν προσωπικὴ ἐμπειρία καὶ βιωματικὴ γνωριμία μὲ τὸν Χριστό. Στὸ ἐρώτημα τοῦ πρωτοκλήτου Ἀνδρέου «ποῦ μένεις;», ὁ Κύριος ἀπαντᾶ μὲ τὴν πρόσκληση «ἔρχεσθε καὶ ἴδετε». Στὴν φανέρωση τοῦ Φιλίππου στὸν Ναθαναὴλ ὅτι ηὗρε τὸν Μεσσία, καὶ παρὰ τὶς ἐπιφυλάξεις τοῦ Ναθαναήλ, ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἴδια πρόσκληση: «ἔρχου καὶ ἴδε».

Ἔτσι, ἡ προσωπικὴ ἐπαφὴ καὶ γνωριμία μὲ τὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ὁδηγεῖ σὲ ὁμολογία πίστεως. Πρῶτος ὁ Ἀνδρέας Τὸν ἀναγνωρίζει ὡς Μεσσία, καὶ ἀμέσως μετὰ ἔχουμε τὴν ἐξ ἴσου μεγαλειώδη ὁμολογία τοῦ Ναθαναήλ, ὁ ὁποῖος κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Φιλίππου καὶ παρὰ τὶς ἀρχικές του ἐπιφυλάξεις, συναντᾶ τὸν Κύριο καὶ ἀναφωνεῖ: «σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ». Ὁ Ναθαναὴλ ἦταν ἕνας εὐλαβὴς Ἰσραηλίτης, ποὺ μελετοῦσε τὶς Γραφὲς καὶ ἐγνώριζε τὶς μεσσιανικὲς προφητεῖες. Ὁ Χριστὸς δέχεται τὴν ὁμολογία του, καὶ ἐπὶ πλέον τοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι στὸ μέλλον «μείζω τούτων ὄψει». Καὶ πράγματι ὁ Ναθαναήλ, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ μαθητὲς καὶ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ θὰ ζήσουν τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου, τὴν Ἀνάσταση καὶ τὴν Ἀνάληψη. Ἡ ἴδια ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου ἔχει ἐφαρμογὴ καὶ σὲ ἐμᾶς τοὺς χριστιανούς, ποὺ ὄντως μέσα στὴν Ἐκκλησία βιώνουμε πλούσιες τὶς εὐλογίες καὶ εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ στὴν ζωή μας.

Ἡ ὁμολογία τόσον τοῦ Ἀνδρέου ὅσον καὶ τοῦ Ναθαναὴλ γιὰ τὸν Ἰησοῦ εἶναι σημαντική, διότι τὸ θεμέλιο τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἶναι ἡ ὁμολογία τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος ἐπαινεῖ τὴν γνήσια καὶ ἄδολη ὁμολογία τοῦ Ναθαναήλ. Εἶναι σημαντικὸ νὰ ἔχουμε τὴν ὀρθὴ πίστη γιὰ τὸ θεανδρικὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, καθὼς ὅλες οἱ μεγάλες αἱρέσεις ποὺ ταλάνισαν τὴν Ἐκκλησία ξέσπασαν γιὰ λόγους χριστολογικούς.

Ἕνα σημεῖο ποὺ ἀξίζει νὰ προσέξουμε εἶναι ὅτι ἡ ὁμολογία τοῦ Ναθαναὴλ ἀκολουθεῖ τὴν πρόσκληση τοῦ Φιλίππου «ἔρχου καὶ ἴδε». Ὁ Ναθαναὴλ γνωρίζει πρῶτα τὸν Κύριο καὶ μετὰ ὁμολογεῖ τὴν θεότητά Του. Αὐτὸ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία γιὰ ἐμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους. Ἡ πίστη μας εἶναι βίωμα καὶ ἐμπειρία, γνωριμία καὶ γνώση τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπὸ τὴν λατρευτικὴ ζωή τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ μυστήριά της, στὰ ὁποῖα ὁ Χριστὸς φανερώνεται («σημαίνεται», Ἅγ. Ν. Καβάσιλας). Ὅταν εἴμαστε συνδεδεμένοι μὲ τὴν Ἐκκλησία καὶ ἔχουμε βίωμα πνευματικὸ καὶ λατρευτικό, ζοῦμε ὄντως ὀρθόδοξο βίο.

Ἡ πίστη μας στὸν Χριστὸ δὲν ἀπαιτεῖ πληθώρα λόγων καὶ λογικῶν ἀποδείξεων. Ἀρκεῖ ἐμεῖς νὰ ἔχουμε τὴν ἴδια ἄδολη καρδιά, ποὺ εἶχαν οἱ πρῶτοι μαθητὲς καὶ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἴδιο πόθο νὰ μελετοῦμε τὶς Γραφές, τὴν ἴδια ἐπιθυμία νὰ συναντήσουμε τὸν Μεσσία καὶ νὰ Τὸν ἀκολουθήσουμε. Ἴσως αὐτὸ ποὺ μπορεῖ νὰ ἀκούγεται ἁπλό, στὴν σημερινὴ ἐποχή μας νὰ εἶναι καὶ τὸ δυσκολώτερο, καθὼς μᾶς λείπει αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία, ἡ πεῖνα καὶ ἡ δίψα νὰ γνωρίσουμε τὸν Χριστό, μᾶς λείπει ἡ ἐμπειρία τῆς πίστεως καὶ τὸ χριστιανικὸ βίωμα, ὥστε πολλῶν ἡ πίστη νὰ εἶναι γενική, θεωρητική, ἀναιμική. Ὁ Κύριος ἀπὸ ἐμᾶς ἀπαιτεῖ καρδιὲς ποὺ νὰ φλέγονται ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του. Τότε καὶ ἐμεῖς θὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε μαζὶ μὲ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο «τί ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ;» (Ρωμ. η΄ 35). Ὅταν ὄντως ἔχουμε βρεῖ τὸν Χριστό, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἐξαναγκάσει νὰ Τὸν ἀφήσουμε.

Ἂς διαφυλάξουμε τὴν πίστη ποὺ μᾶς παρέδωσαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ὡς πολύτιμο πνευματικὸ θησαυρό, τὸν ὁποῖον καὶ ἐμεῖς σήμερα ὀφείλουμε νὰ διατηρήσουμε καθαρὸ καὶ ἀνόθευτο ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς σύγχρονης ἐποχῆς, ποὺ ὅλα τὰ ἰσοπεδώνει καὶ ὅλα τὰ ἀναμειγνύει σὲ ἕνα ἀπίστευτο συγκρητισμό.

Νὰ προσευχόμαστε ὁ Κύριος νὰ μᾶς στηρίζει στὴν πίστη μας καὶ νὰ ὁμολογοῦμε τὴν θεότητά Του ἐναντί ὅλων.

Ἀρχιμανδρίτης π. Κύριλλος Κεφαλόπουλος

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ παρουσία ἑνὸς γκουροὺ εἰς ἑλληνικὸν τηλεοπτικὸν δίαυλον

Τοῦ ***πρωτ. π. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου,*** *Ἐπικ. Καθ. Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ*

Σέ μικρῆς ἐμβέλειας τηλεοπτικό κανάλι, πού ἐκπέμπει στό νομό Ἀττικῆς, φιλοξενεῖται σέ ἑβδομαδιαία βάση ἑκπομπή ἑνός κυρίου, ὁ ὁποῖος παρουσιάζεται μέ τήν ὀνομασία **Prem Rawat.**

Οἱ ἐκπομπές του ἔχουν ὡς θέματα τήν ἀγάπη, τήν κατανόηση, τήν εἰρήνη, τή χαρά τῆς ζωῆς. Ποιός εἶναι ὅμως ὁ Prem Rawat; Πρόκειται γιά ὀνομασία τοῦ γνωστοῦ γκουρού Maharaj Ji (γεν. 19-12-1957), ἱδρυτῆ τῆς διεθνοῦς γκουρουϊστικῆς κινήσεως **Elan Vital** ἤ Ἀποστολή Θείου Φωτός **(Divine Light Mission),** ὅπως ἦταν γνωστή παλαιότερα.

Ἡ παρουσία του στό μικρό αὐτό τηλεοπτικό κανάλι, ἀποτελεῖ συνήθη πρακτική τῆς κινήσεώς του σέ διεθνές ἐπίπεδο, ὅπου τά σύγχρονα τεχνολογικά μέσα χρησιμοποιοῦνται γιά τή διάδοση τῶν ἰδεῶν του. Ἑλληνικό ἔντυπο τῆς κινήσεώς του, ἀναφέρει ὅτι εἶναι: «διεθνῶς ἀναγνωρισμένος ὁμιλητής, πού ἀπευθύνεται στήν ἐμφυτη ἀναζήτηση, πού ἔχουμε ὅλοι μας γιά τήν εἰρήνη, τήν ἀγάπη, τήν κατανόηση καί τή χαρά τῆς ζωῆς».

Ἄς δοῦμε ὅμως ὁρισμένες πληροφορίες γιά τό πρόσωπο τοῦ **Prem Rawat,** γιά νά ἐπισημάνουμε μία ἄλλη πλευρά τῆς ἰδιότητάς του ὡς γκουρού, ἡ ὁποία ἀποσιωπᾶται.

Στίς 8.11.1970 στό Νέο Δελχί τῆς Ἰνδίας, γιά νά τιμήσει τά γενέθλια τοῦ νεκροῦ πατέρα του, παρουσία χιλιάδων ὀπαδῶν του, ὅπως διαβάζουμε σέ ἑλληνικό ἔντυπο τῆς κινήσεως, δήλωνε γιά τόν ἑαυτό του: «Ὁ Κύριος, ὁ Ἀληθινός Ἅγιος, ὁ Ἀληθινός Γκουρού Μαχαράτζι ἔχει ἐνσαρκωθεῖ σ' αὐτόν τόν κόσμο. (...) Παράδωσε τά ἡνία τῆς ζωῆς σου σέ μένα καί θά σοῦ δώσω τέτοια εἰρήνη, πού ποτέ δέ θά πεθάνει. Ἔλα σέ μένα καί θά δώσω λύτρωση». (Πρβλ. Bundes Ministerium für Umwelt, Jugend und Fami- lie, Sekten.Wissen schützt, Wien 1996, σ.31).

Σέ ἔρευνα τοῦ Γερμανικοῦ περιοδικοῦ Stern τόν Νοέμβριο τοῦ 1979, σέ μιά περίοδο πού ἡ δημοτικότητα τοῦ ἐν λόγῳ γκουροῦ εἶχε φτάσει στά ὕψη στόν δυτικό κόσμο, οἱ ὀπαδοί δήλωναν στό ἐν λόγῳ περιοδικό ὅτι λατρεύεται: «ὡς Κύριος τοῦ Παντός, ὡς ὁ μοναδικός τέλειος διδάσκαλος, ὡς ἡ μεγίστη ἐνσάρκωση τοῦ Θεοῦ, πού ἔχει δεῖ αὐτός ὁ πλανήτης».

Ἰδιαίτερη σημασία ἔχει ἐν προκειμένῳ νά δοῦμε τίς ἀντιλήψεις τοῦ γκουρού Prem Rawat γιά τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἐκφράζει κι αὐτός τήν τυπική θέση καί ἄλλων γκουρουϊστικῶν κινήσεων ὅτι ὁ ἱστορικός Ἰησοῦς εἶναι ἁπλῶς ἕνας διδάσκαλος μιᾶς πολύ παρωχημένης ἐποχῆς. Δέν μπορεῖ νά συγκριθεῖ μέ τόν σύγχρονο ζωντανό διδάσκ

«Ὅ,τι κάμομε δὰ τὸ κάμωμε μοναχοὶ καὶ δὲν ἔχουμε καμμιὰ ἐλπίδα ἀπὸ τοὺς ξένους»

(2ον.—Τελευταῖον)

Τοῦ ***κ. Δημητρίου Νατσιοῦ****, Δασκάλου*

Μόνον ἂν ἀποτινάξουμε καὶ ἀπελευθερωθοῦμε ἀπὸ τὸν παλαιοκομματικὸ μνημονιακὸ ζυγὸ θὰ δώσουμε σαφῆ δείγματα σοβαρότητας. Τοῦτες τὶς ἡμέρες παρακολουθούσαμε τὴν βατροχομυομαχία τῶν περισσευμάτων τοῦ ΠΑΣΟΚ. Πρῶτο θέμα στὰ σαπιοκάναλα. Θόλωμα τῶν νερῶν, ἡ γνωστὴ τακτική. Θυμήθηκα καὶ ἀναζήτησα ἕνα μύθο τοῦ Αἰσώπου, ποὺ ἀριστοτεχνικῶς τὶς δόλιες μεθόδους τῶν μαϊστόρων τῆς παραπολιτικῆς καὶ τῆς ἐξαπάτησης τῶν μαζῶν. Τίτλος «ἁλιεὺς» (ψαράς).

«Ἁλιεὺς ψάρευε σ' ἕνα ποτάμι. Τέντωσε τὰ δίχτυα του φράζοντας τὸ ρεῦμα ἀπὸ τὴ μία ὄχθη ὡς τὴν ἄλλη καὶ ὕστερα, ἀφοῦ ἔδεσε μία πέτρα σ' ἕνα γερὸ σκοινί, ἄρχισε νὰ χτυπάει τὸ νερό, ἔτσι ὥστε, φεύγοντας τὰ ψάρια, χωρὶς νὰ φυλάγονται, νὰ πέφτουν καὶ νὰ πιάνονται στὰ δίχτυα. Κάποιος ποὺ καθόταν ἐκεῖ κοντὰ τὸν εἶδε νὰ τὸ κάνει αὐτὸ καὶ τὸν κατηγόρησε (ἐμέμφετο) ὅτι θόλωσε τὸ ποτάμι καὶ δὲν ἄφηνε τοὺς ἀνθρώπους νὰ πιοῦν καθαρὸ νερό. Καὶ τότε ὁ ψαρὰς ἀποκρίθηκε: ἂν δὲν ταραχτεῖ ἔτσι τὸ ποτάμι, ἐγὼ πρέπει νὰ πεθάνω τῆς πείνας (λιμώττοντα ἀποθανεῖν)». Καὶ τὸ ἐπιμύθιον: «Οὕτω καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐνεργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσεις περιάγωσιν».

Ἐν ὀλίγοις οἱ δημαγωγοί, δημοπίθηκοι, οἱ δημοβόροι, ἐπιβιώνουν, ὅταν διχάζουν τὴν πατρίδα τους.

Παρένθεση. Ἂν εἴχαμε ὑπουργεῖο ἐθνικῆς καὶ ὄχι νεοταξικῆς Παιδείας, θὰ διδάσκαμε στὸ Δημοτικό, στὶς δύο τελευταῖες τάξεις, ἀρχαῖα ἑλληνικά. Ἡ πατρίδα μας εἶναι λίκνο τοῦ πολιτισμοῦ καὶ θὰ μποροῦσε νὰ γίνει ὁ ὀμφαλὸς τῶν κλασσικῶν καὶ «βυζαντινῶν» σπουδῶν. Ἀπὸ ἑλληνικὲς πανεπιστημιακὲς σχολὲς ἔπρεπε νὰ ἀποφοιτοῦν οἱ ἑλλογιμότεροι ἑλληνιστὲς - κλασσικοὶ φιλόλογοι καὶ ἱστορικοί. Τὰ πανεπιστήμια (ἢ πανεπιζήμια) ὅμως εἶναι αἰχμάλωτα, κυρίως οἱ ἕδρες τῶν ἀνθρωπιστικῶν σπουδῶν, ἀπὸ ἐθνοαποδομητὲς καὶ ἡμιμαθεῖς ψευτοαριστεροὺς τῶν βορείων προαστίων.

Ἡ αἰτία ποὺ σήμερα χάσκουμε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἀνεχόμαστε τὴν δήωση καὶ τὴν καταστροφὴ τῆς Πατρίδας εἶναι ἡ ἔλλειψη ἑδραίας, στερέμνιας καὶ στιβαρῆς Παιδείας.

Πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ Εἰκοσιένα, στὰ Κρυφὰ καὶ φανερὰ Σχολειὰ τοῦ Γένους, ἐν μέσῳ δουλείας, «ἡ ψυχὴ τοῦ Γένους ἀγρυπνοῦσε. Φτωχοὶ παπάδες καὶ δάσκαλοι, ποὺ ἐτρέφοντο μὲ λίγο ψωμί εἶχαν τὸ σθένος εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς των, σθένος ποιητῶν. Καταλάβαιναν τὴν εὐθύνην, ποὺ τοὺς ἐβάρυνε νὰ συνεχίσουν τὴν ἑλληνικὴν παράδοσιν. Διηγοῦντο εἰς τὰ Ἑλληνόπουλα ποιὰ ἦτο ἄλλοτε ἡ πατρίδα τους καὶ τοὺς ἐδίδασκαν δύο ὀνόματα: Ἑλλὰς καὶ Ἐλευθερία». («Ἡ Παιδεία στὴν Τουρκοκρατία» ἄρχ. Ἰω. Ἀλεξίου, ἐκδ. «Ζωῆς», σελ. 180. Κείμενο τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Σ. Μενάρδου).

Μὲ τέτοια Παιδεία φτάσαμε στὸ «ὅ,τι κάμομε θὰ τὸ κάμομε μοναχοί» τοῦ Κολοκοτρώνη. Ἡ ἄδολη φιλοπατρία καὶ ἡ ἱστορικὴ γνώση παιδαγωγοῦν τοὺς λαοὺς καὶ τοὺς θωρακίζουν μὲ τὴν τόσο ἀπαραίτητη ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια. Ἰδίως γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες. Λιμοκτονοῦμε πνευματικὰ ἐνῶ ἔχουμε ἐνώπιόν μας τὸ κελάρι τοῦ πατρογονικοῦ μας σπιτιοῦ γεμάτο καλούδια καὶ μαλάματα. Ψάχνουμε ἐναγωνίως προστάτες καὶ δανειστές, ὅταν δὲν προστρέχουμε στὸ δωροδάνειο, ποὺ μᾶς προσφέρει ἡ ἔξοχος παράδοσή μας.

Μόνον ὅταν κατανοήσουμε ὅτι ἡ ἔσχατη γραμμὴ ἄμυνας εἶναι ἡ Παιδεία, θὰ ὑπάρχουν ἐλπίδες γιὰ ἐθνικὴ καὶ ἠθικὴ ἀναγέννηση. Εἰδάλλως ἰσχύουν αὐτά, ποὺ ἔγραφε ὁ Δ. Βερναρδάκης τὸ 1874 στὸ βιβλίο του «Καποδίστριας καὶ Ὄθων» (ἐκδ. «Πέλλα», σελ. 115). «Ἡ ἀνωτέρα παιδεία πρὸς ἄλλον σκοπὸν εἰσαχθεῖσα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπέβη προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος καθαρὰ κηφηνοτροφία, ὅπως ἦτο ἐπόμενον. Ὅθεν καὶ τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐκπαιδευτήρια μετεβλήθησαν βαθμηδὸν εἰς κηφηνοκομεῖα». Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ σύνθεσις τοῦ νῦν ὑπουργικοῦ συμβουλίου...

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

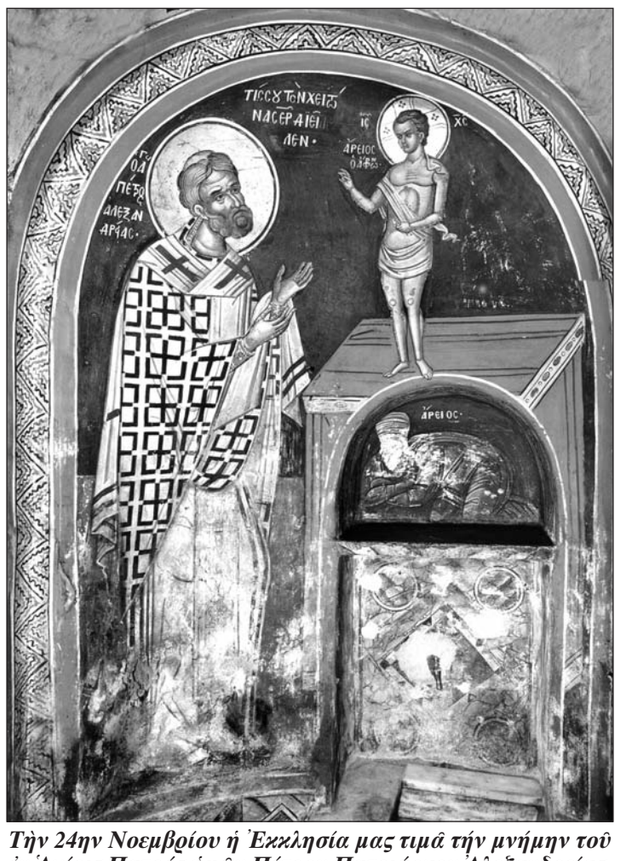

Τὴν 24ην Νοεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. Ἀνωτέρω τοιχογραφία ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους.

Ὁ Θεὸς μᾶς δέλει εὐσπλάγχνους καὶ ἐλεήμονας

Γράφει ὁ ***Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας,*** *Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας*

«Ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν» (Ματθ. θ΄ 13 καὶ ιβ΄ 7) μᾶς λέει ὁ Κύριος μέσα ἀπὸ τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο ἐπαναλαμβάνοντας τὴ ρήση τοῦ προφήτη τῆς ἀγάπης, τοῦ Ὡσηέ (Ὡσ. στ΄ 6), ποὺ ἦταν ψυχὴ εὐαίσθητη, λεπτὴ καὶ συνάμα ὁρμητική. Μάλιστα ὁ Χριστός μας τὴ ρήση αὐτὴ τὴν ἐπαναλαμβάνει δύο φορὲς προτρέποντάς μας νὰ ἐμβαθύνουμε στὰ λόγια αὐτά, τὰ ὁποῖα περιέχουν τὸ πλῆρες νόημα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ἂν κατορθώσουμε νὰ κάνουμε πράξη αὐτὰ τὰ λόγια, τότε θὰ κατανοήσουμε, γιατὶ ὁ Χριστός μας ἀποστρεφόταν τοῦ φαρισαίους καὶ ἀγαποῦσε ὑπέρμετρα τοὺς ἁμαρτωλούς, ἀφοῦ τὸ τόνιζε, ὅτι «οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν» (Ματθ. θ΄ 13).

Ὁ Χριστός μας ζητάει ἔλεος. Δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν οἱ θυσίες, ποὺ δείχνουν εὐσέβεια γιὰ «τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις» (Ματθ. κγ΄ 5) καὶ ὄχι ἔμπρακτη πίστη «δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη» (Γαλ. ε΄ 6). Τὴ θυσία χαρακτηρίζει τὸ δῶρο, τὸ ὁποῖο καὶ οἱ σκληρόκραδοι μποροῦν νὰ προσφέρουν, γιὰ νὰ ἐξευμενίσουν τὸ Θεό μας, πού, ὅμως, «οὐ μυκτηρίζεται» (Γαλ. στ΄ 7), ἐνῶ τὸ ἔλεος χαρακτηρίζει τὴν εὐσυμπάθητη καρδιά, ποὺ ἔχει πρόθεση καὶ διάθεση προσφορᾶς. Στὶς θυσίες μας, ὅταν αὐτὲς προέρχονται ἀπὸ νεκρὲς ψυχὲς στὸ ἄγγιγμα τῆς ἀγάπης, οἱ περισσότεροι τῶν συνανθρώπων μας παραμένουν ἀπαθεῖς, ἄρα δὲν ὠφελοῦμε μὲ αὐτές. Μὲ τὸ ἔλεος, ὅμως, μὲ τὰ λόγια καὶ τὶς πράξεις τῆς ἀγάπης μας συνταράσσουμε τὶς ψυχὲς τῶν ἁμαρτωλῶν. Ἄνθρωποι πνιγμένοι στὴν ἁμαρτία, κλέφτες, ληστὲς καὶ φονιάδες, ὅταν τοὺς λὲς ἕνα καλὸ λόγο καὶ τοὺς δείχνεις τὴν ἀγάπη σου, τὴ συγκατάβαση καὶ τὸ σεβασμὸ στὸ πρόσωπό τους, συγκινοῦνται πάρα πολύ. Καὶ νὰ θυμόμαστε πάντοτε, νὰ μὴ κατακρίνουμε τοὺς ἁμαρτωλούς, νὰ μὴ τοὺς στιγματίζουμε, ἀλλὰ νὰ τοὺς φερόμαστε μὲ ἀγάπη καὶ σεβασμό, ἄσχετα ἂν οἱ ἴδιοι μὲ τὶς πράξεις τους δείχνουν νὰ μὴ σέβονται τὸν ἑαυτό τους.

Ὁ Κύριός μας δὲν περιμένει θυσία, ἀλλὰ ἔλεος. Περιμένει ἀπὸ ἐμᾶς σπλάγχνα οἰκτιρμῶν σὲ ὅλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ τοὺς περιφρονημένους. Ἡ συμπεριφορά μας πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους θέλει νὰ εἶναι ἴδια μὲ αὐτὴ ποὺ Ἐκεῖνος τοὺς ἔδειξε καὶ τοὺς δείχνει στοὺς αἰῶνες. Νὰ μὴ περιφρονοῦμε κανένα, οὔτε νὰ τὸν θεωροῦμε κατώτερο ἀπὸ ἐμᾶς. Νὰ βλέπουμε τὶς δικές μας ἀτέλειες καὶ ἁμαρτίες καὶ ὄχι τῶν ἄλλων. Νὰ ἀποκτήσουμε ταπείνωση καὶ πραότητα κατὰ μίμηση Ἐκείνου. Νὰ ἀγαπᾶμε καὶ νὰ εὐεργετοῦμε τοὺς περιφρονημένους καὶ τοὺς ἐμπερίστατους ὑλικὰ καὶ πνευματικὰ δείχνοντας ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς ἄμεσες ἀνάγκες τους καὶ τὴν τελικὴ σωτηρία τους.

Ὁ Κύριος μᾶς θέλει ἀνιδιοτελεῖς καὶ ἀληθινούς. Νὰ μὴ κάνουμε καλὸ περιμένοντας ανταπόδοση. Στὸ μεγάλο δεῖπνο ὁ Κύριος ἔστειλε νὰ καλέσουν τοὺς πένητες καὶ τοὺς φτωχοὺς κουρελιάρηδες. Οἱ εὐεργεσίες μας θέλει νὰ στρέφονται στοὺς περιφρονημένους, τοὺς βρώμικους, τοὺς ἀχρείους. Αὐτὸ σημαίνει ἔλεος! Περιμένει ὁ κόσμος λόγους ἀγάπης καὶ παρηγοριᾶς. Περιμένει τρυφερότητα, ζεστασιὰ ψυχῆς, ἐνδιαφέρον, κενωτικὴ ἀγάπη. Ἡ περιφρόνηση, ἡ ἀποστροφή, ἡ ψυχρότητα δὲν συνάδει μὲ τὰ χριστοκεντρικὰ βιώματα τῶν εὐσεβῶν. Ὅσοι ἔτσι συμπεριφέρονται διαπράττουν μεγάλη ἁμαρτία καὶ δὲν εὐχαριστοῦν τὸ Θεό μας, ποὺ εἶναι Θεὸς ἀγάπης. Μόνο οἱ ἐγωϊστὲς καὶ οἱ φαρισαῖοι θεωροῦν τοὺς ἑαυτούς τους ἀνώτερους ἀπὸ τοὺς πλησίον, ὁποιοι καὶ νὰ εἶναι αὐτοί, κλέφτες, φονιάδες, ληστές, γιατὶ ἐκεῖνοι στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ μας μπορεῖ νὰ εἶναι καλύτεροι ἀπὸ ἐμᾶς.

Ὁ ἐλεήμων ἄνθρωπος, μᾶς λέει ὁ μέγας Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, μοιάζει μὲ λιμάνι σὲ ὅσους παλεύουν μὲ τὰ βιοτικὰ κύματα. Δέχεται ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ταλαιπωρημένους, τοὺς ναυαγούς, τοὺς κλυδωνιζομένους, τοὺς κινδυνεύοντες καὶ τοὺς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴ δίνη. Καὶ εἴτε εἶναι κακοί, εἴτε ἀγαθοί, εἴτε ὁ,τιδήποτε ἄλλο ἐκεῖνοι ποὺ κινδυνεύουν, τοὺς δέχεται στὴν ἀγκαλιά του, στὰ γαλήνια νερά του. Μακάριοι οἱ συνάνθρωποί μας, οἱ ὁποῖοι γίνονται λιμάνια σὲ αὐτοὺς ποὺ ἔχουν πέσει στὴν τρικυμία τῆς φτώχειας, τῆς ἀνέχειας, τῆς ἐλλείψεως τῶν ἀναγκαίων βιοτικῶν ἀγαθῶν. Τοὺς μακαρίζει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μὲ τὴ γραφίδα τοῦ προφητάνακτος Δαβίδ, ποὺ λέει: «Ὁ ἐλεήμων ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησι, ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα» (Ψαλμ. 111, 9) καὶ ἀλλοῦ πάλι: «Μακάριος ὁ συνιὼν ἐπὶ πτωχὸν καὶ πένητα» (Ψαλμ. 40, 1). Γί' αὐτὸ καὶ στὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλία του ὁ παντελεήμων Θεάνθρωπος διακηρύσσει: «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται» (Ματθ. ε΄ 7).

Θὰ ἀναφέρουμε ἐδῶ δύο παραδείγματα ἐλεημόνων Ἁγίων, ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ποὺ κοσμοῦν τὸν Ὀρθόδοξο Συναξαριστή μας. Τὸν Ὅσιο Γεώργιο τοῦ Γοματίου καὶ τὸν Ἅγιο Μαρκιανό, ποὺ ἔδειξαν ἔμπρακτα τὴν ὑπεροχὴ τοῦ λόγου» «ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν».

Ὅσιος Γεώργιος

Τὸ Γομάτι τῆς Χαλκιδικῆς εἶναι ἕνας τόπος εὐλογημένος ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τὴν Παναγία Μητέρα Του. Ἀποτελεῖ τὸν πρόναο τοῦ μεγάλου ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τοῦ «περιβολιοῦ τῆς Παναγίας μας». Τὸ Γομάτι βλάστησε ψυχὲς καθαρές, ἀφιερωμένες στὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ ἰδίως στοὺς ἔσχατους χρόνους τὸν Ὅσιο Γερβάσιο, τὸν « διὰ Χριστὸν σαλὸ» καὶ τὸ θαυματουργὸ Ὅσιο Γεώργιο, τὸν ἁπλοϊκὸ καὶ ἐλεήμονα μυλωνά.

Στὴ δύσκολη περίοδο τῆς τουρκοκρατίας, στὰ δυσχείμερα χρόνια τῆς ὑποδουλώσεως στὸν ἄθεο δυνάστη τῶν χριστιανῶν καὶ μάλιστα στὶς ἀρχὲς τοῦ δεκάτου ἑνάτου αἰῶνος, ἔζησε στὴ μικρὴ αὐτὴ κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἠρισσοῦ ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ Γεώργιος. Εἶχε οἰκογένεια καὶ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀνέτρεφε μὲ τὸ τίμιο ἐπάγγελμα τοῦ μυλωνᾶ. Ἐπέτρεψε ὅμως ὁ Θεὸς νὰ χάσει τὴν οἰκογένειά του καὶ νὰ μεταποιήσει τὴ θλίψη του σὲ αὐστηρὴ ἄσκηση μὲ προσευχὴ καὶ τέλεια νηστεία. Ὁ Γεώργιος μὲ πόνο πολὺ ἐγκατέλειψε τὸν κόσμο καὶ ἀνέβηκε σ' ἕνα σπήλαιο βραχῶδες, δυσπρόσιτο ἀκόμη καὶ σήμερα καὶ ἄγριο. Ἐκεῖ μόνος μὲ τὸ Θεὸ ἔζησε ὡς ἐπίγειος ἄγγελος καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος.

Ἡ ἀπομόνωσή του ὅμως καὶ ἡ νυχθήμερη ἄσκηση τοῦ ἁγίου τῆς ἁπλότητος καὶ τῆς μεγάλης ἀγάπης δὲν τὸν ἀποξένωσε ἀπὸ τὴ μέριμνά του γιὰ τοὺς φτωχοὺς καὶ ταλαίπωρους συντοπίτες του. Ἐφαρμόζοντας τὸ λόγο τοῦ Κυρίου μας «Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς» (Ματθ. στ΄ 1) κατέβαινε τὴ νύκτα κρυφὰ ἀπὸ τὸ ἀσκητήριό του καὶ ἄφηνε ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν ἀρρώστων καὶ τῶν πτωχῶν ξύλα, ποὺ ἄκοβε στὸ δάσος, καὶ χόρτα, ποὺ μάζευε γι' αὐτούς. Ἡ κυριώτερη ὅμως ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης του ἦταν ἡ προσωπική του προσφορὰ ἐργασίας σὲ αὐτοὺς ποὺ ἡ ἀρρώστια ἢ οἱ θλίψεις τοὺς καθήλωναν στὸ σπίτι. Περιποιόταν τοὺς κήπους καὶ τὰ ἀμπέλια τους, φύλαγε τὰ ποίμνιά τους καὶ ἔκανε τὸν ἀχθοφόρο γιὰ τὴ μεταφορὰ ὑλικῶν ἀγαθῶν.

Ὅταν κάποτε χάθηκαν τὰ ἴχνη του, οἱ χριστιανοὶ ἀνέβηκαν στὸ σπήλαιό του καὶ βρῆκαν τὸν ἀγαθὸ Γεώργιο νεκρό, ἐξαϋλωμένο καὶ εὐωδιάζοντα. Σήκωσαν τὸ σκήνωμά του, γιὰ νὰ τὸ ἐνταφιάσουν στὸ χωριό. Στὰ μισὰ τῆς διαδρομῆς τὸ σκήνωμα ἔγινε τόσο βαρύ, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ μεταφέρουν πιὸ πέρα. Ἔτσι τὸ ἐνταφίασαν ἐκεῖ καὶ ἀργότερα πάνω στὸν τάφο του ἔκτισαν παρεκκλήσιο στὴ μνήμη του.

Κατὰ διήγηση γέροντος Ἁγιορείτου, ὁ Ὅσιος παρουσιάσθηκε σὲ εὐλαβῆ χήρα ἀπὸ τὸ Νεοχώρι τῆς Χαλκιδικῆς, ποὺ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τῆς δείξει ποῦ καὶ σὲ ποιὰ κατάσταση βρίσκεται ὁ ἄντρας της. Παρουσιάσθηκε ὡς σεβάσμιος καὶ ἁπλὸς γέροντας μέσα σὲ ἄπλετο φῶς καὶ τῆς εἶπε:

—Ἐγὼ ἔχω κοντά μου τὸν ἄνδρα σου.

Ἡ γυναίκα ἀπόρησε καὶ ρώτησε σαστισμένη:

—Ποιὸς εἶσαι ἐσύ, ποὺ ἔχεις κοντά σου τὸν ἄνδρα μου;

Γιὰ νὰ λάβει τὴν ἀπάντηση:

Ἐγὼ εἶμαι ὁ παππποῦς ὁ Ἅη-Γιώργης, ἀπὸ τὸ Γομάτι, ὁ μυλωνάς.

Οἱ χριστιανοὶ τῆς περιοχῆς διηγοῦνται πάρα πολλὰ θαύματα τοῦ ὁσίου Γεωργίου καὶ ἰδιαιτέρως ἰάσεως τῶν πόνων τῶν αὐτιῶν.

Ὁ Ἅγιος Μαρκιανός

Ἕνας πτωχὸς εἶχε μεγάλη ἀνάγκη καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἱερέα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, τὸ Μαρκιανό, ἐλεημοσύνη στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Ὁ Ἅγιος, ποὺ ἦταν πολὺ ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος δὲν εἶχε ἐκείνη τὴ στιγμὴ χρήματα νὰ τοῦ δώσει, ὅπως ἤθελε, γι' αὐτὸ πῆρε τὸν πτωχὸ σὲ μιὰ γωνιὰ ἀπόκρυφα, γιὰ νὰ μὴ τοὺς βλέπει ἀνθρώπινο μάτι. Ἔβγαλε γρήγορα τὸ ράσο του καὶ τὸ ἔδωσε στὸ φτωχό, γιὰ νὰ μὴ λυπήσει τὸν Κύριό μας, ποὺ τὸν ἔβλεπε στὸ πρόσωπο τοῦ φτωχοῦ. Ἔτσι, ἔμεινε μὲ τὸ ὑποκάμισο μόνον. Δὲν φοροῦσε ποτέ του δύο ράσα, ἦταν μονοχίτωνας. Ἀμέσως ἔτρεξε στὸ Ἱερὸ καὶ φόρεσε τὰ ἄμφια, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ συλλειτουργήσει καὶ αὐτὸς μὲ ἄλλους Ἱερεῖς καὶ παρουσίᾳ τοῦ Ἀρχιερέως τους.

Καθώς, λοιπόν, λειτουργοῦσαν, πολλὲς φορὲς τραβοῦσε τὸ φελόνι ὁ Ἅγιος καὶ τὸ συμμάζωνε, γιὰ νὰ μὴ δοῦν οἱ ἄλλοι Ἱερεῖς τὴν ἐσωτερική του γύμνια. Ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ οἱ ὑπόλοιποι κοιτάζοντας τὸ Μαρκιανὸ εἶδαν θαῦμα ἐξαίσιο. Ἔβλεπαν ὅτι φοροῦσε στολὴ βασιλική, κατάστικτη καὶ χρυσοῦφαντη, ποὺ ἀστραφτε. Ὅταν ἁπλωσε τὸ χέρι νὰ μεταλάβει τὸ λαό, φαινόταν περισσότερο ἐκεῖνο τὸ χρυσοῦφαντο ὕφασμα καὶ ὅλοι τὸ εἶδαν. Τότε οἱ Ἱερεῖς τὸν φθόνησαν καὶ τὸν κατήγγειλαν στὸν Ἀρχιερέα, ποὺ καὶ αὐτὸς εἶχε δεῖ τὸ θαυμαστὸ περιστατικό. Ἐκεῖνος ἀμέσως τὸν μάλωσε αὐστηρά, ποὺ τόλμησε νὰ φορέσει βασιλικὴ στολὴ τόσο λαμπρὴ καὶ πολύτιμη. Ὁ Μαρκιανὸς ἔμεινε ἄναυδος ἀπὸ τὴ συκοφαντία. Ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ἀρχιερέως καὶ μὲ δάκρυα τοῦ ἔλεγε ὅτι ὅλοι τους εἶδαν φάντασμα. Γιὰ νὰ τοὺς δείξει μάλιστα τὴν ἀλήθεια γδύθηκε ἀμέσως τὰ ἱερατικὰ ἄμφια, καὶ τότε ὅλοι διαπίστωσαν ὅτι ἦταν γυμνός.

Ἀμέσως κατάλαβαν τὸ θαῦμα! Ἐννόησαν ὅτι τὴ στολὴ αὐτὴ τοῦ τὴν χάρισε ὁ Κύριος, ἀντὶ τῆς δικῆς του ποὺ ἔδωσε στὸν φτωχό. Καὶ ὅταν ἔμαθαν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὴν ὑπόθεση, τότε ἔδειξαν περισσότερη ἀπὸ πρὶν εὐλάβεια καὶ ἐκτίμηση στὸν ἐλεήμονα Μαρκιανό, τὸν Ἅγιο Ἱερέα τους, ὅλοι οἱ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας μαζὶ μὲ τὸν ἁπλὸ λαό.

Οἱ φοιτητὲς τῆς Θεολογικῆς ἐκπέμπουν SOS

Ὅπως εἶναι γνωστὸ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα θὰ συνέλθει ἡ Σύγκλητος τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου, ἡ ὁποία θὰ ἀποφασίσει τὴν ἵδρυση ἢ μή, στὴν Θεολογική μας Σχολή, τμήματος ἰσλαμικῶν σπουδῶν. Ὅπως φαίνονται ἀνθρωπίνως (γιατί ὁ Θεὸς ΔΕΝ ΘΑ ΤΟΥΣ ΑΦΗΣΕΙ) τὰ πράγματα, οἱ Συγκλητικοὶ λόγῳ ἐπηρεασμοῦ, ποὺ δέχτηκαν ἀπὸ τὸν πρόεδρο τοῦ τμήματος Θεολογίας κ. Χρυσόστομο Σταμούλη, θὰ ποῦν τελικὰ ναί.

Οἱ συνέπειες αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως θὰ εἶναι φρικτές, ὀδυνηρές, ὀλέθριες. Ἔτσι ὡς φοιτητὲς καὶ τῶν δύο τμημάτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ., θεωροῦμε χρέος μας ἀπέναντι στὸν ἀρχηγὸ τῆς πίστεώς μας Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, νὰ ξαναδηλώσουμε ἐπίσημα καὶ εὐχόμαστε νὰ τὸ ἀκούσουν αὐτὸ οἱ σεβαστοὶ Συγκλητικοί, ὅτι ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ μέσα στὸ ἴδιο μας τὸ σπίτι, νὰ γίνει αὐτὸ τὸ Ἀντίχριστο τμῆμα, ἀς γίνει ἐπιτέλους κατανοητό, ἀς σεβαστοῦν καὶ τὴν δικιά μας γνώμη, ἔχουν χρέος νὰ τὸ κάνουν, διότι εἶναι κάτι ποὺ μᾶς ἀφορᾶ ἀμεσότατα, καθὼς ἐμεῖς, οἱ φοιτητές, εἴμαστε αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι καθημερινῶς θὰ συναναστρεφόμαστε τοὺς μουσουλμάνους. Ἂς συμμεριστοῦν λίγο καὶ τὴν δικιά μας πλευρά.

Ἔτσι, κάνουμε ἔκκληση βοήθειας πρὸς τοὺς σεπτοὺς Ἱεράρχες, πρὸς τοὺς πολιτικούς, πρὸς ὅλο τὸν ἑλληνικὸ λαὸ νὰ μᾶς βοηθήσετε, νὰ μᾶς πονέσετε, νὰ μᾶς στηρίξετε. Καὶ κυρίως νὰ κάνετε Ο,ΤΙ ΜΠΟΡΕΙΤΕ γιὰ νὰ μὴ γίνει αὐτὸ τὸ τμῆμα. Ἀκοῦστε τὴ φωνή μας, μὴ μᾶς ἀγνοήσετε, μὴ μᾶς ἀπορρίψετε, μὴ ἀπογοητεύσετε τὴν νέα γενιά, τῆς τὸ χρωστᾶτε! Ἱκετεύουμε τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅλο τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα, νὰ πέσει σὲ βαθιὰ προσευχή, νὰ θερμοπαρακαλέσει τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, νὰ μᾶς λυπηθεῖ ἐμᾶς τοὺς νέους θεολόγους καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψει νὰ γίνει κάτι τέτοιο, διότι τὸ ξανατονίζουμε ὅτι θὰ εἶναι ΟΛΕΘΡΙΟ γιὰ ΟΛΗ τὴν Ἑλλάδα. Ἀκόμα ἀπευθυνόμενοι πρὸς τοὺς ἀξιόλογους καὶ σεβαστοὺς κ. Συγκλητικούς, τοὺς ἐκλιπαροῦμε νὰ μελετήσουν καλύτερα τὸ ὅλο θέμα, νὰ ἐντρυφήσουν σὲ αὐτὸ καὶ στὴ συνέχεια ἀφοῦ δοῦν (διότι εἶναι ἀναμενόμενο) ὅτι πραγματικὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνει κάτι τέτοιο, νὰ ποῦν τὸ σωτήριο ΟΧΙ. Τότε οἱ φοιτητὲς τῶν Σχολῶν τοῦ Ἀριστοτελείου, οἱ ὁποῖοι εἶναι στὸ πλευρό μας, τότε ὅλος ὁ λαός τῆς Ἑλλάδας (ὁ ὁποῖος ἔχει ἐνημερωθεῖ γιὰ τὸ θέμα καὶ ἀγωνιᾷ) καὶ κυρίως τῆς Θεσσαλονίκης, θὰ τοὺς τιμήσει, θὰ τοὺς χιλιοευχαριστήσει καὶ τὸ σημαντικότερο, θὰ καταχωρηθοῦν στὴ συνείδηση τῶν Νέων Παιδιῶν, ὡς ΕΥΕΡΓΕΤΕΣ καὶ ὄχι ὡς προδότες.

Περαίνοντας, ἀφοῦ παρακαλέσουμε τὸ κείμενό μας νὰ δημοσιευτεῖ σὲ ΟΛΑ τὰ site καθὼς καὶ στὸν τύπο, ἐνημερώνουμε ὅτι στὶς 26 Νοεμβρίου, ἡμέρα Τετάρτη καὶ ὥρα 18:00, θὰ πραγματοποιήσουμε Ἡμερίδα στὴν αἴθουσα τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Παναγιωτάτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου μὲ κύρια ἀναφορὰ στὸ Τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν. Οἱ εἰσηγητὲς θὰ εἶναι ἐξαιρετικοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων, θὰ εἶναι ὁ καθηγητὴς τοῦ Δημοκριτείου Πανεπιστημίου τῆς Θράκης κ. Γεώργιος Παῦλος, ὁ τέως Κοσμήτορας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης κ. Χρῆστος Οἰκονόμου, ὁ Διεθνολόγος κ. Καρακοστάνογλου, ὁ καθηγητὴς τῆς Ἰατρικῆς κ. Χατζητόλιος καὶ ὁ γνωστότατος κ. Ζουράρις. Ἀφοῦ προτρέψουμε τοὺς ΠΑΝΤΕΣ νὰ εἶναι παρόντες καὶ εἰδικά τούς Σεβαστοὺς κυρίους Συγκλητικούς, ξαναζητοῦμε τὴν ΣΤΗΡΙΞΗ σας! Καλὸν Ἀγώνα!

Φοιτητὲς Θεολογικῆς Α.Π.Θ.

Ἡ Αὐστρία κλείνει 300 τζαμιά

Ἕνα καινούργιο νομοσχέδιο προωθεῖται στὴν αὐστριακὴ Βουλή.

Σύμφωνα μὲ αὐτὸ ἡ αὐστριακὴ κυβέρνηση θὰ προχωρήσει στὸ ἄμεσο κλείσιμο περίπου 300 παράτυπων μουσουλμανικῶν τζαμιῶν, ποὺ λειτουργοῦν στὴν αὐστριακὴ ἐπικράτεια.

Αὐτὸ ἔχει ἐξοργίσει τὴν Τουρκία, ἡ ὁποία ὅμως διαπιστώνει ὅτι σὲ πολλὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης αὐξάνονται μὲ ἐπικίνδυνο ρυθμὸ οἱ ἀντιδράσεις

Βατικάνειος Προσκοπισμός

«εἴ τις διακονεῖ, ὡς ἐξ ἰσχύος, ἧς χορηγεῖ ὁ Θεὸς» Ἀπόστολος Πέτρος

Τοῦ ***Β. Χαραλάμπους,*** *θεολόγου*

ΣΕ ΑΡΘΡΟ τοῦ Artcoli Correlati στὴν Ἰταλικὴ Avennire, ἡμερομηνίας 8 Νοεμβρίου 2014 ποὺ τιτλοφορεῖται μὲ τὴν ὑπόδειξη τοῦ Πάπα, πρὸς τοὺς Παπικοὺς Προσκόπους «ἰδοὺ ἡ «ὁδὸς»» (Il Papa angli scout : ecco la "strada"), γίνεται ἀναφορὰ στὴν ἐκδήλωση ποὺ ἔγινε στὴν αἴθουσα Παῦλος Ι' καὶ παρευρέθηκαν πάνω ἀπὸ 7.000 ἐνήλικες Παπικοὶ Πρόσκοποι. Ἡ Ἰταλικὴ Παπικὴ αὐτὴ Προσκοπικὴ Κίνηση Ἑνηλίκων «MASCI» (Movimento Adulti Scout Cattolici Italiani), ἱδρύθηκε τὸ ἔτος 1954, ἀπὸ τὸν Mario Mazza.

Ὅπως ἀναφέρει τὸ σχετικὸ ἄρθρο «εἶναι μία συνάντηση ποὺ γίνεται μὲ τὰ τραγούδια, τὶς μαρτυρίες καὶ τὰ λόγια τοῦ πατέρα Federico Lombardi, ἐκπροσώπου τοῦ Βατικανοῦ καὶ ὁ ὁποῖος βοηθᾶ γιὰ 15 ἔτη τὸ Ἐθνικὸ MASCI». Ὁ Πάπας Φραγκίσκος χαιρέτισε καὶ ἐπαίνεσε τὸ παπικὸ αὐτὸ κίνημα MASCI, φορώντας μάλιστα τὸ μπλὲ προσκοπικὸ μαντήλι. «Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴ δέσμευση τούτη τῶν ἐξήντα χρόνων», ἀνέφερε ὁ Πάπας Φραγκίσκος, προσθέτοντας ὅτι δίνουν «καὶ τὴν ἀποστολικὴ μαρτυρία στὴν ἐκκλησία καὶ στὴν κοινωνία, μὲ τὶς ἀξίες τῆς πίστης, τῆς ἀδελφοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὸν πλησίον».

Πρὸς τί ἡ δημιουργία ἀπὸ τοὺς Παπικούς, Βατικάνειου Προσκοπικοῦ Σώματος. Τί λείπει ἀπὸ Χριστιανισμὸ καὶ ἀναγκάστηκαν νὰ δημιουργήσουν μία βατικάνειο κίνηση μὲ βάση τὰ πρότυπα ἀλλὰ καὶ τὶς ἰδέες τοῦ ἀμφισβητούμενου ἐξωεκκλησιαστικοῦ Προσκοπισμοῦ;

Δὲν τοὺς ἀρκεῖ ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ποὺ λέγει «εἴ τις διακονεῖ, ὡς ἐξ ἰσχύος, ἧς χορηγεῖ ὁ Θεός· ἵνα ἐν πᾶσι δοξάζηται ὁ Θεὸς διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἐστιν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων», δηλαδὴ ὅτι τὴ δύναμη τούτη τῆς διακονίας τὴ χορηγεῖ ὁ Θεός. Ἐξηγεῖ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μὲ τοῦτα τὰ λόγια, τὸ κάλλος τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας. Καὶ ὅλα τοῦτα πρὸς δόξα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Πρὸς τί λοιπὸν τὰ ἐξωκκλησιαστικὰ προσκοπικὰ παρακελεύσματα;

Κοπιάζουν νὰ ἀποκαλοῦν καθ' ἡμέραν οἱ Βατικάνειοι τὸν αἱρετικὸ Πάπα «διάδοχο τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου», ἢ ἀρκοῦνται μὲ ἀπαράδεκτο τρόπο νὰ τὸν καλοῦν ἁπλὰ «ὁ Πέτρος» καὶ κωφεύουν στὶς ρήσεις τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου; Ὑπεραρκεῖ ἡ ὑπόδειξη τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου «…ἕκαστος καθὼς ἔλαβε χάρισμα, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸ διακονοῦντες ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος Θεοῦ». Τὸ μεγαλειῶδες τοῦ λόγου αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου ὑποδεικνύει σὲ μᾶς τὸν «πραγματικὸ δρόμο».

Εἶναι σχῆμα ὀξύμωρο, ἀπὸ τὴ μία οἱ Βατικάνειοι νὰ προσφεύγουν σὲ ἐξωχριστιανικὰ σχήματα γιὰ τὴ διακονία τοῦ πλησίον καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ προσπαθοῦν ἐναγωνίως νὰ ὁρίσουν τὸν αἱρετικὸ Πάπα ὡς διάδοχο τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. Παρενθετικὰ θὰ πρέπει ὀπωσδήποτε νὰ ἀναφερθεῖ τὸ θράσος μὲ τὸ ὁποῖο ἡ Vatican insider ἀναφέρετο παλαιότερα γιὰ τὸ ποιὸς εἶναι ὁ διάδοχος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, σημειώνοντας ὅτι πρέπει νὰ ἐξηγηθεῖ «ποιὸς εἶναι ὁ ἀπόγονος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὁ βιβλικός του ρόλος καὶ οἱ ὑπηρεσίες του». Χρησιμοποιήθηκε μάλιστα ἡ λέξη «discendente» ποὺ θὰ πεῖ «ἀπόγονος», ἀντὶ τῆς χρησιμοποιούμενης λέξης «successore» ποὺ θὰ πεῖ «διάδοχος» (il successore dell' Apostolo Pietro), θεωρώντας μὲ βάση τὴ βατικάνειο ἐξουσιαστικὴ ἀγωνία, ὅτι ἐξυπηρετεῖται καλύτερα τὸ σκοπούμενο. Φυσικὰ πρέπει νὰ σημειωθεῖ, Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ ἐκτὸς τῆς Μίας Ἐκκλησίας, τῆς Ὀρθοδόξου δηλαδὴ Ἐκκλησίας, δὲν ὑπάρχει.

Ποιὸς ὁ λόγος λοιπόν, νὰ ἐγκολπωθοῦν οἱ Παπικοὶ τὸ ἀμφισβητούμενο, μὴ Χριστιανικὸ κατασκεύασμα; Εἶναι ἐπακόλουθη ἡ ἀπάντηση, ὅτι μετὰ τὰ τόσα αἱρετικὰ ὁλισθήματα τοῦ Παπισμοῦ, εἶναι φυσικὸ νὰ ἕπεται πλήθος ποικιλότροπων ὀλισθημάτων.

Ἡ Ὀρθοδοξία καὶ ἡ Ἑλλὰς δὲν πεδαίνουν

Μὲ ἀφορμὴ τὴν Ἐθνική μας Ἑορτή, ὡς φοιτητὲς καὶ τῶν δύο τμημάτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ., σκεφτήκαμε νὰ γράψουμε δύο λόγια λεβέντικης, ρωμαίικης καρδιᾶς γιὰ τὴν Ἀγάπη τῆς γλυκυτάτης μας ΜΑΝΑΣ, τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς λεβεντογέννας μας Ἑλλάδας.

Ἡ ἀγιοπατερικὴ Πίστη μας, καθὼς καὶ ἡ ματωμένη μας πατρίδα, χτυπιοῦνται ἀπὸ παντοῦ. Οἱ ἐχθροὶ εἶναι πολλοί, οἱ Ἐφιάλτες καὶ οἱ Ἰοῦδες ἀκόμα περισσότεροι. Οἱ μὲν φανεροὶ ἐχθροί, οἱ Μουσουλμάνοι, ὡς Πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου, προσπαθοῦν μὲ ὕπουλο, πονηρὸ τρόπο νὰ ἐξισλαμίσουν τὴν Πατρίδα μας. Σύμφωνα μὲ ἀξιόπιστες στατιστικὲς τὸ 2024 στὴν Πατρίδα μας, οἱ Ἕλληνες, θὰ ἀποτελοῦν τὸ 25%, ΟΛΟΙ οἱ ἄλλοι θὰ εἶναι Μουσουλμάνοι. Οἱ δὲ ἐν κρυπτῷ ἐχθροί, οἱ Σιωνιστές, οἱ Μασῶνοι, χτυπᾶνε συνεχῶς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ὁποία μισοῦν, τὴν ὁποία θέλουν νὰ καταξεσκίσουν καὶ αὐτὸ διότι ἡ Ἑλλάδα ἀποτελεῖ τὸ ΚΕΝΤΡΟ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὁ Χριστὸς τοὺς ἐνοχλεῖ. Ἐκεῖνον πολεμοῦν. Ἐκεῖνον μισοῦν. Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι θέλουν νὰ βγάλουν τὸν Σταυρὸ ἀπὸ τὴν τίμια, αἱματοβαμμένη σημαία μας. Οἱ μασῶνοι κρύβονται ἀπὸ πίσω, αὐτὸ εἶναι ὁλοφάνερο.

Ἀφοῦ λοιπὸν ξαναδηλώσουμε δημοσίως τὴν ΠΛΗΡΗ ἀντίθεσή μας, μὲ τὸ τμῆμα ἰσλαμικῶν σπουδῶν, τοῦ ὁποίου ἡ ἵδρυση ἀναβλήθηκε γιὰ φέτος καὶ μετατέθηκε διὰ τοῦ χρόνου, θέλουμε ἐν συντομίᾳ νὰ τονίσουμε ὅτι οἱ φοιτητὲς τῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ., δὲν ξεχνοῦν τὴν ἱστορία τους, δὲν ξεχνοῦν τοὺς ἥρωες προγόνους τους, Παπαφλέσσα, Κολοκοτρώνη, Μακρυγιάννη καὶ τοὺς λοιπούς, δὲν ξεχνοῦν, οὔτε προσπερνοῦν τοὺς ἀξεπέραστους Θεοφόρους Πατέρες καὶ τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ παραμένουν ΠΙΣΤΟΙ στὸ Ὅ Ἔθνος καὶ στὴν Ὀρθοδοξία, τὰ ὁποῖα ΠΟΤΕ σὺν Θεῷ δὲν θὰ προδώσουν, προτιμώντας νὰ πεθάνουν γι' αὐτά.

Ἔτσι ὁμολογοῦμε παντοῦ καὶ ἂς τὸ ἀκούσουν οἱ πάντες αὐτὸ ὅτι δὲν θὰ ἀφήσουμε ΠΟΤΕ νὰ γίνει αὐτὸ τὸ Ἀντίχριστο τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στὴ Θεολογική μας Σχολή, στὸ σπίτι μας, δὲν θὰ ἀφήσουμε τὸν Οἰκ. Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο καὶ τοὺς ἄλλους οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι εὐχόμαστε ἐκ βάθους καρδίας νὰ μετανοήσουν, νὰ κάνουν τὴ ΜΙΑΡΗ ἕνωση μὲ τὸν Ἀντίχριστο, κατὰ τὸν Πατρο- Κοσμᾶ, Πάπα, δὲν θὰ ἀφήσουμε τοὺς μασόνους πολιτικοὺς νὰ κατασπαράσσουν τὴ ΜΑΝΑ μας, τὴν Ἑλλάδα. Ἔτσι μιμούμενοι τοὺς Ἁγίους, μιμούμενοι τοὺς Εὐαγόρες Παλικαρίδες, τοὺς Ἥρωες, θὰ προτιμήσουμε νὰ πεθάνουμε ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος, παρὰ νὰ προδώσουμε τὴν Ἀγαπημένη μας Ὀρθοδοξία καὶ τὴν αἱματοβαμμένη, ἡρωϊκή, λεβεντογέννα Ἑλλάδα.

Περαίνοντας, ἀπευθυνόμενοι σὲ ΟΛΟΥΣ τοὺς Ἕλληνες, τοὺς καλοῦμε σὲ Νέα ἐπανάσταση, μὲ πρωτοστάτες τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία μας. Πρέπει νὰ ΑΝΤΙΔΡΑΣΟΥΜΕ, δὲν ὑπάρχει ἄλλος χρόνος, πρέπει νὰ ἑνωθοῦμε μεταξύ μας, νὰ ξαναθυμηθοῦμε τὸ ρωμαίϊκο αἷμα, ποὺ κυλάει στὶς φλέβες μας καὶ βεβαίως δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία καὶ ἡ Ἑλλάδα ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ! Ἂς τὸ ἀκούσουν ὅλοι αὐτό: ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΠΟΤΕ! Ἐπομένως ἂς ἀφυπνιστοῦμε! Ἀξίζει νὰ τὸ κάνουμε! Τὸ χρωστᾶμε στὸν Χριστό μας, τὸ χρωστᾶμε σὲ αὐτοὺς τοὺς Ἥρωες ποὺ ἔχυσαν τὸ αἷμα τους, γιὰ ἐμᾶς. Ἂς μὴ τὸ ἀναβάλλουμε. Καλὸν Ἀγώνα!

Φοιτητὲς Α.Π.Θ.

Ἡ ΔΙΣ ἠσχολήθη μὲ θέματα προσκυνηματικοῦ τουρισμοῦ καὶ ἀναπτύξεως

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 5ης Νοεμβρίου, συμφώνως πρὸς ἐκδοθὲν ὑπ' αὐτῆς ἀνακοινωθέν:

«Ἐνημερώθηκε ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δωδώνης κ. Χρυσόστομο γιὰ τὰ πεπραγμένα τοῦ Συνοδικοῦ Γραφείου Ἀνάπτυξης Προσκυνηματικῶν Περιηγήσεων. Ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε ἰδιαίτερα ὅτι τὸ 2014 σημειώθηκε αὔξηση περιηγητῶν θρησκευτικοῦ ἐνδιαφέροντος, κυρίως ἀπὸ τὴν Ρωσία, γιὰ νὰ γνωρίσουν τὴν Ἑλλάδα, τὸν πολιτισμό της καὶ τὰ θρησκευτικὰ μνημεῖα της.

Ἀνέφερε ὅτι ἡ «Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» σὲ συνεργασία μὲ τὸ Συνοδικὸ Γραφεῖο Ἀνάπτυξης Προσκυνηματικῶν Περιηγήσεων ἔχει ἐκδώσει θρησκευτικὸ τουριστικὸ ὁδηγό, ὁ ὁποῖος τιτλοφορεῖται «Πέρα ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολη – Μνημεῖα πίστης καὶ πολιτισμοῦ» καὶ ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Ὀργανισμὸς Τουρισμοῦ ἔχει ἐκδώσει ἀντίστοιχο θρησκευτικὸ τουριστικὸ ὁδηγὸ μὲ τὴν συνεργασία τοῦ Συνοδικοῦ Γραφείου Ἀνάπτυξης Προσκυνηματικῶν Περιηγήσεων καὶ τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας», ὁ ὁποῖος τιτλοφορεῖται «Τὰ βήματα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὴν Ἑλλάδα». Ἐπίσης, ἀνέφερε ὅτι τὸ Συνοδικὸ Γραφεῖο Ἀνάπτυξης Προσκυνηματικῶν Περιηγήσεων ἐξέδωσε DVD μὲ τὰ Μοναστήρια τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἐνημέρωσε τὴν Σύνοδο ὅτι ἐπίκειται ἡ ἐπίσκεψη μίας ὁμάδας Ρώσων δημοσιογράφων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπισκεφθοῦν διάφορα προσκυνήματα τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ τὰ προβάλουν στὴν χώρα τους».

Εἰς τὸν Περισσόν

Ὁ νέος Μητροπολίτης Νέας Ἰωνίας καὶ Νέας Φιλαδελφείας κ. Γαβριὴλ ἐπεσκέφθη τὴν ἕδραν τοῦ ΚΚΕ εἰς τὸν Περισσὸν καὶ συνηντήθη μετὰ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ κόμματος κ. Δημητρίου Κουτσούμπα.

Ἡ Μητέρα καὶ ἡ Γιαγιὰ ὡς παιδαγωγοί*

Γράφει ἡ ***κ. Βαρβάρα Καλογεροπούλου — Μεταλληνοῦ,*** *Δρ.Θεολογίας - πτυχ. Φιλολογίας*

ΠΟΙΟΣ εἶναι ὁ βασικὸς σκοπὸς τῆς ἀγωγῆς; Γιὰ μᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς εἶναι ἡ γνώση καὶ μετάδοση στὰ νεαρὰ μέλη τῆς οἰκογένειάς μας τοῦ «τί εἶναι καλό», ὥστε καλλιεργώντας το νὰ «φθάσουν στὴν τελειότητα», ποὺ μέτρο της εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός. Περιεχόμενο τοῦ «καλοῦ» εἶναι κυρίως ἡ ἐσωτερική κατάσταση τῆς χαρᾶς, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς ὅλα τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ καὶ ἰδιαιτέρως στὸν συνάνθρωπο.

Τὸ ἔργο τῆς ἀγωγῆς εἶναι «τέχνη τεχνῶν καὶ ἐπιστήμη ἐπιστημῶν» (Γρηγ. Θεολόγος), καὶ ἀφορᾶ τὴν σωματική, προπάντων ὅμως τὴν ψυχική καὶ ἀγιοπνευματική ἀνάπτυξη τοῦ παιδιοῦ. Ἡ τέχνη τῆς ἀγωγῆς γίνεται δύσκολη, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ ὑποδεικνύεις μόνο καθήκοντα στοὺς παιδαγωγούμενους, ἀλλὰ προπάντων νὰ τοὺς προσφέρεις **πρότυπα. Προπάντων ἀπαιτεῖται ὁ ἴδιος ὁ παιδαγωγός νὰ ἀναδεικνύεται «σιωπῶσα παραίνεσις».**

Πῶς ὀφείλουν νὰ λειτουργήσουν ὡς παιδαγωγοί ἡ μητέρα καὶ ἡ γιαγιά. «Ἡ γυναίκα θὰ σωθεῖ **διὰ τῆς τεκνογονίας»**, ἀρκεῖ νὰ μείνει στὴν πίστη καὶ στὴν ἀγάπη καὶ στὴν ἁγια ζωή καὶ νὰ ἔχει κοσμιότητα (Ἀπ.Παῦλος) Τό «κλειδί» ἐπομένως τῆς σωτηρίας ἔχει προσφερθεῖ σέ μᾶς τίς γυναῖκες ἀπό τόν Ἴδιο τόν Θεάνθρωπο καί Λυτρωτή μας, φυσικά ἐάν ἱερουργοῦμε τό μυστήριο τῆς ζωῆς, μέ τό λόγο καί τό παράδειγμά μας, καί τήν βιολογική ζωή τήν μεταποιοῦμε σέ Χριστοζωή. Σ' αὐτή τήν πορεία ὁ ἱ. Χρυσόστομος μᾶς συνιστᾶ: «τήν ἀγωγή νά μή τήν ἀσκοῦμε μόνο μέ λόγια, ἀλλά καί μέ προσευχές νά ζητᾶμε τή θεία συμμαχία γιά τούς διδασκομένους». Ἑπομένως ὅλη ἡ ζωή τῆς μητέρας καί τῆς γιαγιᾶς ὀφείλουν νά ἐκφράζουν ἀγάπη καί φροντίδα, μεταφέροντας μηνύματα ἀσφάλειας, ἠρεμίας καί θυσιαστικῆς ἀγάπης. Σέ ἀντίθετη συμπεριφορά τό παιδί μεγαλώνει μέσα στήν συναισθηματική στέρηση. Ὁ Φιοντόρ Ντοστογιέφσκυ τονίζει: «Ἐκεῖνος πού μπορεῖ νά ἔχει καλές ἀναμνήσεις ἀπό τήν παιδική του ἡλικία εἶναι σωσμένος γιά ὅλη του τή ζωή» (Ἀδελφοί Καραμαζώφ).

Κατά τήν περίοδο τῆς ἐγκυμοσύνης ἡ **Μητέρα** ὀφείλει νά βιώνει τήν ψυχική ἠρεμία καί γαλήνη, στοιχεῖα πού ἐπηρεάζουν θετικά τό ἔμβρυο. Ἑπομένως, ἀποφεύγει κάθε τι αἰσχρό, σκληρό καί δυσάρεστο. Ἀντίθετα ἐπιδιώκει ἀκούσματα καί θεάματα, συναναστροφές καί συζητήσεις, πού προκαλοῦν ἐνδιαφέρον καί μεταγγίζουν γνώσεις γιά τό «μυστήριο» τῆς ζωῆς, πού ἤδη κυοφορεῖ. Ἀκόμη ὑγιεῖς καί φιλάνθρωπες σκέψεις μέ ἀνάλογα βιώματα καί προσευχητική διάθεση δημιουργοῦν στήν μητέρα ψυχική εὐφορία, ἀγάπη δέ μέχρι θυσίας γι' αὐτό, πού σκιρτᾶ ἤδη μέσα της, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀρνεῖται κάθε τι , πού τήν ἐπιβαρύνει σωματικά καί ψυχικά. Κι' αὐτό ἔχει ὡς συνέπεια νά διατηρεῖ τόν ψυχικό της κόσμο καί τή βιολογική της κατάσταση «ὑγιῆ», μεταδίδοντας ἔτσι τήν ψυχική καί σωματική της ὑγεία καί στό παιδί.

Ἡ γιαγιά σ' αὐτή τήν περίοδο θά εἶναι ὁ φύλακας ἄγγελος, ὁ συμπαραστάτης καί ἐνισχυτής τῆς μητέρας, τρέφοντας καί ἐκείνη τήν ἴδια ἀγάπη γιά τό πλασματάκι πού ἔρχεται...Θά παρέχει στή μητέρα, σιωπηρά, μέ τή στάση της, τήν βεβαιότητα ὅτι θά βρίσκεται κοντά της καί θά συμπαραστέκεται ἠθικά καί, ἐάν χρειάζεται, καί ὑλικά, στίς πιό ἀπαιτητικές πλέον συνθῆκες, πού δημιουργεῖ ὁ ἐρχομός τῆς νέας ζωῆς. "Ἔτσι ἡ μητέρα ξεπερνᾶ τό ἄγχος καί τήν ἀγωνία καί περιμένει μέ ἀγαλλίαση τό παιδί της, φέρνοντας στή σκέψη της τά λόγια τοῦ Κυρίου μας: «Ἡ γυνή ὅταν τίκτῃ λύπην ἔχει, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα αὐτῆς· ὅταν δέ γεννήσῃ τό παιδίον, οὐκέτι μνημονεύει τῆς θλίψεως διά τήν χαράν, ὅτι **ἐγεννήθη ἄνθρωπος εἰς τόν κόσμον»** (Ἰω. 16,21).

Βρεφική καί νηπιακή ἡλικία (μέχρι 6 ἐτῶν). Ἡ βασικότερη καί δυναμικότερη ἡλικία ἀπό πλευρᾶς ψυχολογικῆς. Ὡς βρέφος καί νήπιο τό παιδί χρειάζεται τήν φροντίδα, στοργή καί ἀγάπη, ἀλλά καί τήν εὐχάριστη κατάσταση, πού δημιουργεῖ ἡ ζεστασιά τῆς μητρικῆς ἀγκαλιᾶς καί τό γλυκό μητρικό χάδι. Καί εἶναι ἐξακριβωμένο, ὅτι ἡ κάλυψη τῶν σωματικῶν ἀναγκῶν τοῦ βρέφους, ἀλλά καί ἡ σταθερότητα τῆς προσφορᾶς τοῦ ἤρεμου καί συνεχοῦς ἐνδιαφέροντος, συντελοῦν καθοριστικά στήν ὁμαλή ψυχοσωματική ἀνάπτυξή του. Τό μητρικό γάλα συνοδευόμενο καί μέ τή γλύκα τῆς τρυφερότητας, δημιουργοῦν εὐεργετικές σωματικές καί ψυχικές προϋποθέσεις γιά τήν φανέρωση, ἀργότερα, ἑνός ἰσορροπημένου καί ὁλοκληρωμένου ἀνθρώπου. Ἀλλά καί τό γλυκό νανούρισμα καί τά τρυφερά παιγνιδίσματα ἀπό τή γιαγιά, ἀφήνουν ἀνεξίτηλα ἀποτυπώματα στήν παιδική ψυχή, τά ὁποῖα θά τό συντροφεύουν δυναμικά καί εὐχάριστα σ' ὅλη του τή ζωή.

Ἀπό αὐτή ὅμως τήν ἡλικία πρέπει νά ἀρχίσει καί τό σμίλευμα τοῦ χαρακτήρα του. Μητέρα καί γιαγιά, σέ μιά ἀγαστή συνεργασία, ὀφείλουν νά «μπολιάζουν» τό παιδί μέ ὅ,τι «καλό» προσφέρει ἡ ἑλληνορθόδοξη παράδοσή μας, καί μέ τέχνη, νά κόβουν τάσεις καί ἐλαττώματα, πού ἤδη ἀρχίζουν νά ἀναδύονται, ἐνῶ συγχρόνως νά «καλλιεργοῦν» κλίσεις καί προτερήματα, πού διαφαίνονται.

Τὸ ἀντίδοτον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν

Τό βρέφος καί τό νήπιο -εἶναι καί ἐπιστημονικά διαπιστωμένο- συσσωρεύει ἐμπειρίες καί πληροφορίες, χωρίς φυσικά νά μπορεῖ νά σκεφθεῖ καί κρίνει πάνω σ' αὐτές. Ἔτσι δημιουργεῖται, σ' αὐτή τήν ἡλικιακή φάση **τό ὑποσυνείδητο** τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τό ὁποῖο γνωρίζουμε πόσον οὐσιαστικό ρόλο παίζει στήν ψυχική ἐξέλιξή του. Ὅσο λιγότερες δυσάρεστες ἐμπειρίες ἔχει ὁ ἄνθρωπος σ' αὐτή τήν ἡλικία, τόσο τό ὑποσυνείδητό του δέν εἶναι βεβαρυμένο καί ὁ ψυχικός του κόσμος ἀναδύεται ὑγιής. Ἀντίθετα τό βεβαρυμένο ὑποσυνείδητο ἐκδηλώνεται ἀργότερα ἀρνητικά μέ ἐλαφρότερες ἢ βαρύτερες ψυχικές διαταραχές. Ἡ Ἐκκλησία μας ὡς στοργική Μητέρα, ἰδιαίτερα σ' αὐτή τήν ἡλικία, ἔρχεται νά «μπολιάσει» καί ἐνδυναμώσει μέ τή Θεία Χάρη τό παιδί, μέσῳ τῶν ἁγιαστικῶν πράξεων, ὅπως τοῦ Σαραντισμοῦ, τῆς Βάπτισης, τῆς Θείας Κοινωνίας, ὡς ἀντίδοτο στίς ἀρνητικές ἐπιδράσεις, πού καί ἀπό αὐτή τήν ἡλικία δέχεται.

Στή βρεφική καί νηπιακή ἡλικία, ἰδιαιτέρως ἡ γιαγιά μπορεῖ νά ἀποβεῖ ὁ τελειότερος παιδαγωγός. Ἡ γιαγιά μέ τήν ψυχική της ἠρεμία, τήν πεῖρα τῶν χρόνων καί τό καταστάλαγμα ὡς πρός τό περιεχόμενο τῆς ζωῆς μέ ποιότητα, εἶναι ἱκανή νά τροφοδοτήσει τόν ἀναπτυσσόμενο ἄνθρωπο μέ ἀρχές καί ἀξίες, πού θά νοηματοδοτοῦν πλέον τήν ὑπόλοιπη ζωή του. Μέσα ἀπό τά νανουρίσματα, τά τραγούδια, τίς ἱστορικές διηγήσεις , μέ τίς παραβολές , ἢ μέ τίς ἀναφορές στή ζωή τοῦ Κυρίου καί τῶν Ἁγίων, τό παιδί θά γνωρίσει σιγά-σιγά τά πρότυπα ἐκεῖνα, πού θά τό ἐνισχύουν ἀργότερα στόν ἀγώνα του γιά συνέπεια ζωῆς. Ὁ Γέροντας Φιλόθεος ἔλεγε, «ὅπως τό ἁπαλό κερί, πού τό πλάθεις, ὅπως θέλεις, καί δέχεται ὅ,τι σφραγίδα τοῦ θέσεις, ἔτσι καί τό μικρό παιδί, ὅ,τι μάθει ἀπό μικρό, αὐτό τοῦ μένει ἀνεξάλειπτο...». Καί αὐτό πιστοποιεῖται στά μαῦρα χρόνια τῆς σκλαβιᾶς μας... ὁ παπποῦς καί ἡ γιαγιά γαλούχησαν τά μικρά παιδιά μέ τίς ἱστορίες τῶν ἡρώων μας, τά συναξάρια τῶν ἁγίων μας, μέ τούς Ψαλμοὺς καί τό «Χτωήχι», καί σμιλεύοντας μ' αὐτά τίς παιδικές ψυχές, κατόρθωσαν μετά ἀπό 400 καί 500 χρόνια σκληρῆς σκλαβιᾶς, οἱ Ἕλληνες νά ξεσηκωθοῦν καί νά ἀγωνιστοῦν **«γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἀγία καί τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερία».**

Ἡ ἀγιοπνευματικὴ διάστασις

Μέσα σ' αὐτό τό πνευματικό κλίμα, ἡ οἰκογένεια ἀναπτύσσει καί τό **θρησκευτικό συναίσθημα,** πού ἤδη ἔχει ἀρχίσει νά ἀναδύεται. Καί αὐτό τό χρέος πρός τό ἀναπτυσσόμενο παιδί κατ' ἐξοχὴν ἀναλαμβάνει ἡ γιαγιά καί ἡ μητέρα. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὅταν οἱ Μαθητές ἐμπόδιζαν τίς μητέρες νά φέρουν τά παιδιά τους σ' Ἐκεῖνον, Αὐτός «ἀγανάκτησε» καί εἶπε, ὅτι σ' αὐτά ἀνήκει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καί ὅτι, ὁποιος δέν δέχεται τή βασιλεία Του, ὅπως τό μικρό παιδί, δέν θά γίνει δεκτός σ' αὐτήν· (Μαρκ. 10,13-16). Στή συνέχεια ἀφοῦ τά ἀγκάλιασε, τά εὐλόγησε. Δέν ἔμεινε δηλ. μόνο στή διδασκαλία, ἀλλά τά πλησίασε καί μέσῳ τῶν αἰσθήσεων. Μητέρα καί γιαγιά ἑπομένως μέσῳ καί αἰσθητῶν κινήσεων καί πραγμάτων μποροῦν νά μεταγγίζουν καί τή χριστιανική πίστη. Τό νήπιο π.χ. νά ἀγγίξει καί φιλήσει τήν εἰκόνα, τό βαφτιστικό του σταυρό, νά παρακολουθήσει τό ἅναμμα τοῦ καντηλιοῦ, νά ἀκούσει τίς ψαλμῳδίες, νά συμμετέχει στήν πανηγυρική ἀτμόσφαιρα τῶν ἑορτῶν , κ.λπ. Ἔτσι προσφέρεται καί ἀναπτύσσεται σιγά-σιγά καί ἡ ἄλλη διάσταση στή ζωή τοῦ παιδιοῦ, ἡ ἀγιοπνευματική, ἡ ὁποία τοῦ χαράσσει πορεία ζωῆς καί τοῦ χαρίζει ἄγκυρα ἐλπίδας, στοιχεῖα τόσο σημαντικά καί εὐεργετικά στή ζωή τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Μέση καί ὀψιμη παιδική ἡλικία (6-13 ἐτῶν). Χαρακτηριστικό τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἡ ἔναρξη τῆς ἀπομάκρυνσης τοῦ παιδιοῦ ἀπό τό οἰκογενειακό περιβάλλον. Ἡ μετάβαση στό σχολεῖο, ἡ ἐπικοινωνία μέ τούς συμμαθητές, οἱ φίλοι πού ἐπιθυμεῖ συχνά νά βρίσκεται κοντά τους, τοῦ ἀνοίγουν ἕνα νέο ὁρίζοντα καί τοῦ προσφέρουν νέες ἐμπειρίες καί προκλήσεις. Ἡ παρουσία τοῦ παιδιοῦ στό σχολεῖο, ἡ προσαρμογή του στούς σχολικούς κανόνες, οἱ σχολικές ὑποχρεώσεις, ὅλα αὐτά διαφοροποιοῦν κατά πολύ τήν εἰκόνα καί τήν συμπεριφορά του ἀπό τήν προηγούμενη ἡλικιακή φάση. Τά ἀνοίγματα, φυσικά, ἀκόμη εἶναι μικρά. **Γι' αὐτό καί ἐξακολουθοῦν νά παιδαγωγοῦνται ἀπό τίς ἐμπειρίες πού προσλαμβάνουν κυρίως στό σπίτι.** Ἡ εὐγένεια, ἡ καλοσύνη, ἡ εἰλικρίνεια καί συνέπεια τῶν γονέων, ἡ τρυφερότητα καί γλυκύτητα τῆς μητέρας, τό «γέμισμα» τῆς ἐλεύθερης ὥρας μέ τή χαρούμενη συντροφιά τῆς γιαγιᾶς, εἴτε μέ τόν περίπατο, εἴτε μέ τό διάβασμα καί τίς διηγήσεις ἐκείνης, εἴτε ἀκόμη καί μέ τήν παρακολούθηση μιᾶς παιδικῆς ἐκπομπῆς, πού ἐκείνη θά βρεῖ τήν εὐκαιρία νά ἀναδείξει ὅ,τι καλό προσφέρει καί νά ὑποδείξει τό ἀρνητικό, ὅλα αὐτά ἐπιδροῦν καί ἀφήνουν μιά εὐχάριστη γεύση, πού τά συνοδεύει γιά πάντα.

Ἡ βάση τῆς σχέσης μητέρας-παιδιοῦ, γιαγιᾶς-παιδιοῦ, διαποτίζεται ἀπό ὑπεύθυνη καί σταθερή προσφορά ἀγάπης, πού περιλαμβάνει τόν σεβασμό καί τήν κατανόηση στήν προσωπικότητα τοῦ παιδιοῦ, καί δέν παρασύρεται σ' ἐνα ἀθεμελίωτο συναισθηματισμό. Ἡ γνήσια ἀγάπη, ἀπό τή μητέρα καί γιαγιά ὀφείλει νά συνοδεύεται ἀπό τήν **ὑπευθυνότητα,** ἡ ὁποία γνωρίζει νά λέει «ὄχι», καί νά ἀρνεῖται νά ἀνταποκριθεῖ σέ κάθε παιδική ἀπαίτηση. Τά δείγματα ἀγάπης, πού ἱκανοποιοῦν κάθε παιδική ἀπαίτηση, ἡ συνεχής ἱκανοποίηση τοῦ «θέλω» καί πολλά ἄλλα, ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα νά

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Πέρσης

Τὴν 27ην Νοεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τήν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Πέρσου.

Τοιχογραφία τοῦ Ἁγίου ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

Ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς καὶ ἡ Ὀρθόδοξος ἀλήθεια

Ὑπὸ τοῦ ***Ἀρχιμανδρίτου κ. Κυρίλλου Κωστοπούλου****, Ἱεροκήρυκος Ἱ. Μ. Πατρῶν - Δρος Θεολογίας*

Τὸ σύνολο τῶν ὑλικῶν καὶ πνευματικῶν φαινομένων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιτευγμάτων, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουν ἕνα ἔθνος συνιστοῦν τὸν πολιτισμό του. Ὅλοι οἱ πολιτισμοὶ κέντρο εἶχαν καὶ ἔχουν τὸν ἄνθρωπο. Ὁ Πλάτων στὸν «Θεαίτητο» λέγει: «Πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπον εἶναι, τῶν μὲν ὄντων ὡς ἔστι, τῶν δὲ μὴ ὄντων ὡς οὐκ ἔστιν» (J. Burnet, Clarendon Press, Oxford 1967, 152a2-3).

Ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς ἀρχίζει μὲ τὸ «cogito ergo sum», σκέπτομαι ἄρα ὑπάρχω, τοῦ Ντεκὰρτ (17ος αἰ.). Στὸ θεμέλιο αὐτὸ στηρίχθηκε, δυστυχῶς, ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμός. Ὁ ἐμπαθὴς ἄνθρωπος θεωρήθηκε ὁ δημιουργὸς καὶ δοτήρας ὅλων τῶν ἀξιῶν. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ὁ πολιτισμὸς ἀναπτύσσεται πάνω στὴ βάση τῶν ἀνθρωπίνων ἐμπαθῶν ἀφηρημένων ἐννοιῶν καὶ τῆς ἀσύδοτης ἀπὸ κάθε ἄποψη τεχνολογικῆς ἀνάπτυξης. Ἔτσι καταλήγει ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος τοῦ πολιτισμοῦ αὐτοῦ στὸ νιτσεϊκὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Θεὸς «ἀπέθανε» καὶ πλέον θὰ μείνει γιὰ πάντα «νεκρὸς» (Νίτσε, «Τάδε ἔφη Ζαρατούστρα», Παγκόσμια Λογοτεχνία 1989, σελ. 25).

Ὅσοι δέχονται τὸν Θεό, Τὸν ἀποδέχονται ὡς μία νοητικὴ σύλληψη τῆς «αἰτίας», ἀπὸ τὴν ὁποία δημιουργήθηκε ὁ κόσμος, κατοχυρωμένη ἔστω μὲ ἀποδεικτικὴ ἐπιχειρηματολογία, παραμένει, ὅμως, τελείως ἄσχετος μὲ τὴν ἱστορικὴ καὶ ὑπαρκτικὴ πορεία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔτσι, ἡ ἀνθρωπολογία τοῦ Κίρκεγκαρτ μὲ τὸν ὑπαρξισμὸ καὶ τὸν περσοναλισμό, ἡ κοινωνιολογία τοῦ Μὰρξ καὶ ἡ ἄθεη ὀντολογία τοῦ Νίτσε ἔγιναν τὰ θεμέλια τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ Ὀρθόδοξη, ὅμως, Ἐκκλησία καὶ θεολογία διαφωνεῖ ριζικὰ καὶ διαχωρίζεται ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ τύπου τὸν πολιτισμό.

Δυστυχῶς, ἡ Ἀναγέννηση, ὁ Νατουραλισμός, ὁ Ρομαντισμός, ὁ Θετικισμός, ὁ Ἀγνωστικισμὸς καὶ κυρίως ὁ Ὀρθολογισμὸς ἐπέτυχαν νὰ ἐξοβελίσουν τὸν Δημιουργὸ Τριαδικὸ Θεὸ ἀπὸ τὴν ὅλη ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ θέσουν ὡς κέντρο τοῦ ἀθέου αὐτοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ τὸ ἀνθρώπινο «ἐγώ».

Ὡστόσο, αὐτὸς ὁ οὐμανιστικὸς πολιτισμὸς καταλήγει στὸν μηδενισμό, ὡς ἱστορικὴ πιστοποίηση τοῦ κενοῦ χώρου, τῆς ἀπουσίας δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, οἱ ὕψιστες ἀξίες καὶ ἀλήθειες ἀπαξιώνονται. Λείπει πλέον ὁ σκοπός. Ἀπουσιάζει ἡ ἀπάντηση στὸ «γιατί». Ὁ μηδενισμὸς γίνεται συνέπεια τῆς ἀξιολογικῆς ἑρμηνείας τοῦ «εἶναι».

Ὁ Χάϊντεγκερ, ἂν καὶ δὲν προτείνει λύσεις στὸ δράμα αὐτὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἐντούτοις ὁμιλεῖ περὶ τοῦ ἀδιεξόδου τοῦ μηδενισμοῦ.

Καὶ ἐνῶ ἔτσι διαγράφεται καὶ παρουσιάζεται ὁ εὐρωπαϊκὸς οὐμανιστικὸς πολιτισμός, ὁ θεανθρώπινος πολιτισμός, τὸν ὁποῖον ὑποδεικνύει ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ θεολογία, κέντρο του ἔχει τὸ «ὁ Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκὶ» (Α΄ Τίμ. 3, 16). Ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος, γιὰ νὰ ἀνυψώσῃ τὸν πεπτωκότα ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὴν κατὰ χάρη θέωσή του. Αὐτὴ ἡ αἰώνια ἀλήθεια εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ θεανθρώπινου πολιτισμοῦ.

Στὸν πολιτισμὸ αὐτὸ δὲν ἐπικρατεῖ ὁ ἰδεαλισμὸς (θεοκρατία) οὔτε ὁ ὑλισμὸς (ἀνθρωποκρατία), ἀλλὰ τὸ «συναμφότερον». Ἐδῶ ἐπικρατεῖ ἡ ἁρμονικὴ ἕνωση καὶ πορεία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Δημιουργοῦ του Θεοῦ «ἀτρέπτως, ἀσυγχύτως, ἀδιαιρέτως, ἀχωρίστως» (Ὅρος Δ΄ Οἰκ. Συνόδου).

Ὁ Δημιουργὸς Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο γιὰ μεγάλη καὶ αἰώνια πορεία καὶ ὁ ἄνθρωπος φρόντισε νὰ «ξαναπλάσει» τὸν ἄνθρωπο γιὰ μικρὴ καὶ πρόσκαιρη πορεία. Στὴν θέση τοῦ μεγαλείου, ποὺ τοῦ ἐδόθη, ἔβαλε τὴν ἀθλιότητα καὶ στὴν θέση τοῦ ἀπολύτου ἔβαλε τὴν σχετικότητα.

Ἀπὸ τὸ ὕψος ποὺ βρισκόταν ἔπεσε στὴν ἄβυσσο, τὴν ὁποία γέννησε ἡ τρομαγμένη ἀπὸ τὴν πτώση ψυχή του.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἡ Εὐρώπη, ἂν θέλει νὰ ἐπανεύρει τὸν ἑαυτόν της καὶ τὸν ἀληθινὸ πολιτισμό της, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναζητήσει καὶ πάλι τὸ ἄκτιστο φῶς τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Λόγου στὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν κτίση, ὅπως τὸ βίωσαν οἱ Μαθητές Του στὸ Ὄρος Θαβώρ. Τότε ὁ πολιτισμός της θὰ μεταβληθεῖ ἀπὸ ἀπάνθρωπος πολιτισμὸς σὲ Θεανθρώπινο πολιτισμό.

ΠΗΓΗ: Ἐφημερίς «Πελοπόννησος» τῶν Πατρῶν (2/11/2014).

Ἀποσυνδέει τὴν ἐπαναλειτουργίαν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης ἀπὸ τὴν ἀνέγερσιν Τεμένους εἰς τάς Ἀθήνας

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, εἰς συνέντευξίν του εἰς Αὐστριακὴν ἐφημερίδα ἀποσυνδέει τὴν ἐπαναλειτουργίαν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης (θεωρεῖ μεγάλην ἀδικίαν τὸ κλείσιμόν της) τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Τεμένους εἰς τὰς Ἀθήνας. Πλέον συγκεκριμένως:

«Ἀπαντώντας σὲ σχετικὴ ἐρώτηση γιὰ τὴ σύνδεση, ἀπὸ μέρους τῆς Ἀγκύρας, μίας ἐπαναλειτουργίας τῆς Σχολῆς μὲ τὴν ἀνέγερση τεμένους στὴν Ἀθήνα, ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἀπορρίπτει ὡς μὴ σκόπιμη μία τέτοια «συναλλαγή», τονίζοντας ὅτι ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ θρησκευτικὴ ἐλευθερία δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελέσουν ἀντικείμενα συναλλαγῆς.

Συμπληρώνει δέ ὅτι ἡ ἐπαναλειτουργία τῆς Σχολῆς δὲν ἔχει τίποτε νὰ κάνει μὲ τὸ ἑλληνικὸ κράτος, καθὼς πρόκειται γιὰ τούρκους πολίτες, ποὺ ζητοῦν τὸ ἄνοιγμά της καὶ ποὺ δὲν ἔχουν τὴν εὐθύνη γιὰ τὶς ἐνέργειες καὶ ἀποφάσεις τῆς ἑλληνικῆς κυβέρνησης, τὶς ὁποῖες ἡ ἴδια λαμβάνει ἀνεξάρτητα ἀπὸ αὐτούς.

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος βρέθηκε γιὰ ἕξι ἡμέρες στὴν Αὐστρία, μὲ τὴν εὐκαιρία καὶ τῶν ἐκδηλώσεων γιὰ τὰ 50 χρόνια τοῦ Ἱδρύματος «Πρὸ Ὀριέντε» γιὰ τὸν Οἰκουμενικὸ Διάλογο, στὶς ὁποῖες ἦταν ἐπίτιμος προσκεκλημένος.

Στὴ συνέντευξή του, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἐκφράζοντας, ὅπως λέει, τὸ μεγάλο συναίσθημα εὐθύνης ποὺ ἔχει ὡς προκαθήμενος τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς στὴ Μέση Ἀνατολὴ ἀλλὰ καὶ τὸν μεγάλο πόνο γιὰ τοὺς διωγμούς τους στὸ Ἰράκ, στὴ Συρία καὶ σὲ ἄλλες ἑστίες διένεξης ἀνὰ τὸν κόσμο, τονίζει τὴν ἀνάγκη νὰ γίνει κάθε τί δυνατὸ, γιὰ νὰ ὑποστηριχθοῦν καὶ νὰ προστατευτοῦν αὐτοὶ ἀπὸ διώξεις, ἐκτοπισμοὺς καὶ δολοφονίες.

Κατὰ τὴν ἄποψή του, εἶναι πολὺ σημαντικὸ οἱ ἐκεῖ Χριστιανοὶ νὰ παραμείνουν καὶ νὰ συνεχίσουν νὰ ζοῦν στὶς πατρίδες τους καὶ στὶς γενέτειρές τους, καὶ συγχρόνως θὰ πρέπει νὰ ἀναγνωρίζονται ὡς ἰσότιμοι πολίτες καὶ νὰ μὴ θεωροῦνται πολίτες δεύτερης κατηγορίας, ἐνῶ θὰ πρέπει νὰ ὑπάρξει ἐντονότερη καὶ σαφέστερη ὑποστήριξή τους πολιτικά, ἠθικὰ καὶ ὑλικά».

ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΖΕΙ ΕΙΣ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ 28ΗΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940 Ο ΣΕΒ. ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος προστάτης τοῦ Ἔθνους μας (κατὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου), τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τῆς ζωῆς τῶν Ἑλλήνων

• ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΑΧΗΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ 1940

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς εἰς μήνυμά του διά τὴν 28ην Ὀκτωβρίου, συνδυάζει τὴν ἐπέτειον μὲ τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἁγίας Σκέπης καί τὴν ἐπέτειον τοῦ ΟΧΙ καὶ τονίζει τὴν «προσφορὰν» τῆς Παναγίας εἰς τὸ ἀγωνιζόμενον Ἔθνος, τὴν προστασίαν τὴν ὁποίαν παρέχει εἰς αὐτό, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῶν Ἑλλήνων. Τὸ μήνυμά του ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ ἑορτὴ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ποὺ εἶναι γνωστὴ ὡς ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Σκέπης, εἶναι στὴν οὐσία μιὰ μετάθεση τῆς ἑορτῆς, ἡ ὁποία τιμᾶται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας τὴν 1η Ὀκτωρίου, στὴν 28η Ὀκτωβρίου. Ὅλες οἱ ἄλλες μὴ ἑλληνόφωνες Ἐκκλησίες τιμοῦν τὴν ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Σκέπης τὴν 1η Ὀκτωβρίου.

Ἐπειδὴ ὅμως συνδυάζεται τὸ γεγονὸς τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ποὺ ἐσχάτως πέρασε μέσα ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ τῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία μὲ μαρτυρίες ἁγίων καὶ ἁπλῶν ἀνθρώπων θεώρησε πὼς αὐτὴ ἡ νέα σελίδα τῆς ἱστορικῆς δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶχε σὰν βάση της τὴν παρέμβαση τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ζήτησε ἀπὸ τὸν τότε Μεγάλο Ὑμνογράφο μοναχὸ Γεράσιμο Μικραγιαννανίτη, μία σχετικὴ προσαρμογὴ τῆς ἀκολουθίας τῆς Ἁγίας Σκέπης καὶ τὸ 1953 μετέθεσε τὸν ἑορτασμὸ τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἀπὸ τὴν 1η Ὀκτωβρίου στὴν 28η Ὀκτωβρίου, συνδυάζοντας ἔτσι τὴν ἐθνικὴ μὲ αὐτὴν τὴν μεγάλη θεομητορική ἑορτή.

Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ ἀναφέρεται στὰ χρόνια τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ καὶ τοῦ μαθητοῦ του Ἐπιφανίου. Αὐτοὶ μία μέρα εὑρίσκοντο στὴν Κωνσταντινούπολη προσευχόμενοι στὸν ναὸ τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν καὶ μὲ τὰ πεντακάθαρα μάτια τῆς ἁγίας ψυχῆς τους εἶδαν ἕνα ὅραμα.

Αὐτὸ τὸ ὅραμα τιμᾶ ἡ Ἐκκλησία, ὄχι τόσο ὡς γεγονὸς τῆς ζωῆς τῶν δύο ἀνθρώπων, ἀλλὰ ὡς ἀλήθεια ποὺ σφραγίζει τὴν ζωὴ τοῦ κάθε χριστιανοῦ καὶ ὁλόκληρης τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶδαν τὴν Παναγία νὰ ὑπερίπταται κατὰ κάποιον τρόπο πάνω ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, νὰ προσεύχεται στὸν Υἱό της καὶ Θεό καὶ ἀφοῦ ἔσκυψε, ἔβγαλε τὸ ὠμόφορό της, τὸ σάλι ποὺ ἔφερε στοὺς ὤμους της, καὶ μὲ αὐτὸ ἐκάλυψε ὁλόκληρη τὴν πόλη. Αὐτὸ τὸ ὅραμα ἡ Ἐκκλησία τὸ ἀντιλαμβάνεται ὡς μιὰ φανέρωση καὶ ἀποκάλυψη τῆς θεϊκῆς σοφίας, ὅπως αὐτὴ παρουσιάζεται μέσα στὴ ζωή της καὶ συνδέεται μὲ τὸ πανάγιο πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ἡ Παναγία εἶναι ἡ σκέπη μας, σκέπη δὲ τῆς Θεοτόκου γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ γιὰ τὸν καθένα μας σημαίνει τέσσερα πράγματα. Τὸ πρῶτο εἶναι αὐτὸ ποὺ δικαιολογεῖ τὴν μεταφορὰ τῆς ἑορτῆς ἀπὸ τὴν 1η Ὀκτωβρίου στὴν 28η Ὀκτωβρίου.

Εἶναι τὸ σκέπασμα, ἡ προστασία ἀπὸ τὶς θλίψεις, ἀπὸ τοὺς κινδύνους, ἀπὸ τὶς ἀσθένειες, ἀπὸ τὶς ἀνάγκες. Εἶναι αὐτὴ ἡ προστασία ποὺ ζητοῦμε, γιὰ νὰ ἀνταπεξέλθουμε στὶς δυσκολίες μας, νὰ ξεφύγουμε τὴν ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς καθημερινῆς ζωῆς του ὁ καθένας μας.

Ἔχουμε πολλὰ νὰ ἀντιπαλέψουμε: ἐμπόδια ποὺ μᾶς προκύπτουν ἐκεῖ ποὺ δὲν τὰ περιμένουμε, προβλήματα ποὺ σημαδεύουν τὴν βιολογικὴ πορεία μας σὲ αὐτὸν τὸ κόσμο, θέματα τὰ ὁποῖα δυσκολεύουν τὸ ἐπάγγελμά μας, τὴν καθημερινότητά μας, τὶς σχέσεις μας μὲ τοὺς συνανθρώπους μας, τὴν ἴδια τὴν ἐπιβίωσή μας. Καὶ τότε προστρέχουμε στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας.

Ὄχι γιατί ἔτσι μᾶς ἔμαθαν νὰ κάνουμε, ἀλλὰ διότι ἔτσι μᾶς δίδαξε ἡ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας νὰ κάνουμε: «Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατῃσχυμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, ἀγνὴ Παρθένε Θεοτόκε», ψάλλουμε.

Δὲν ὑπάρχει αἴτημα τὸ ὁποῖο κατατίθεται ἐν ταπεινώσει στὸ πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ παραμένει ἀναπάντητο.

Εἶναι συνείδηση τοῦ ἔθνους μας, ἔτσι οἰκονόμησε ὁ Πανάγαθος Θεός, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, ἐκεῖ ποὺ ἡ λογικὴ καὶ ἡ αἴσθηση μᾶς ἔλεγε πὼς θὰ συντριβοῦμε καὶ θὰ καταστραφοῦμε, νὰ ζήσουμε τὸ θαῦμα τῆς ἐλευθερίας μας.

Ἐμεῖς λοιπὸν τὸ ἀποδίδουμε αὐτὸ στὴν προστασία, στὴ σκέπη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στὸ ἔθνος μας, ὄχι ἐθνικιστικὰ ξεχωρίζοντάς το ἀπὸ τὰ ἄλλα μὲ μιὰ νοοτροπία ἄδικης εὔνοιας τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὁμολογώντας ὅτι τὸ Ὀρθόδοξο ἔθνος μας, ποτισμένο ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων, ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὶς προσευχὲς τῶν ἁγίων, βαπτισμένο μέσα στὴν παράδοση καὶ τὴ ζωὴ τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας ἀνέπεμψε αὐτὴν τὴν προσευχὴ καὶ τὴν δέηση ἐκείνη τὴ δύσκολη στιγμὴ καὶ ἡ Παναγία διὰ τοῦ Υἱοῦ της ἀπήντησε. Αὐτὴ εἶναι ἡ μία ἔννοια τῆς σκέπης.

Ἡ δεύτερη ἀναφέρεται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη· εἶναι ἡ νεφέλη, ποὺ συνόδευε καὶ σκέπαζε τοὺς Ἑβραίους καθὼς ἐπορεύοντο στὴν ἔρημο καὶ ποὺ συνδέεται μὲ τὸ πρόσωπο τῆς Θεοτόκου. Αὐτὸ τὸ ἱερὸ κάλυμμα προσφέρει θαλπωρή στὴ ζωὴ τοῦ κάθε χριστιανοῦ.

Μᾶς λένε οἱ ἐπιστήμονες ὅτι κατὰ τὶς ἀνέφελες νύκτες τοῦ χειμώνα, τὸ κρύο εἶναι πιὸ τσουχτερό. Ὅταν ὅμως ὑπάρχει ἕνα σύννεφο, δημιουργεῖται τὸ φαινόμενο τοῦ θερμοκηπίου καὶ κατὰ κάποιο τρόπο διατηρεῖται μιὰ ζεστασιά, μιὰ θαλπωρή.

Λειτουργεῖ ὅλος ὁ κόσμος σὰν ἕνα θερμοκήπιο, τὸ ὁποῖο εὐνοεῖ τὴν ἄνθιση τῶν λουλουδιῶν, τὴν καρποφορία τῶν ὀπωροφόρων δένδρων κ.ο.κ.

Ἔτσι ἡ παρουσία τῆς Θεοτόκου σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, καθὼς ἀκόμη βρίσκεται καὶ κυκλοφορεῖ ἀνάμεσά μας, προσφέρει αὐτὴ τὴ γλύκα, αὐτὴ τὴ ζεστασιὰ ποὺ τὴ χρειαζόμαστε τόσο πολὺ ὁ καθένας μας, μέσα στὸν χειμώνα τῆς προσωπικῆς μας ἱστορίας.

Πνευματικὴ ζωὴ χωρὶς χαρὰ οὔτε ἀντέχεται οὔτε ὑπάρχει. Καὶ ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς, τῆς θαλπωρῆς, τῆς ἐλπίδας, αὐτὴ ποὺ μᾶς δίνει τόνωση στὸν δύσκολο ἀγώνα μας καὶ θάρρος στὶς ἀπογοητεύσεις μας εἶναι τὸ πρόσωπο, ὅπως προανέφερα, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ἡ σκέπη, τὸ κάλυμμα, δὲν προσφέρει μόνο ζεστασιά, ἀλλὰ κάνει καὶ κάτι παραπάνω· ἀποκρύπτει τὴν γύμνωσή μας. Καὶ ἡ Παναγία, ὡς σκέπη μας, ἀποκρύπτει τὴν πτωτικὴ γυμνότητα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ σὰν τὸ φύλλο τῆς συκῆς στὸν παράδεισο σκεπάζει μὲ ἕνα ὡραιότατο ἔνδυμα τὸ ἁμαρτωλὸ σῶμα καὶ τὸ παρουσιάζει μὲ ἕνα πρόσωπο τέτοιο, ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ σταθεῖ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἁγιότητά της.

Γι' αὐτὸ καὶ τὴν ὀνομάζουμε Παναγία, Ὑπεραγία Θεοτόκο. Τὸ πρόσωπο τῆς Θετόκου ἀποτελεῖ ἕνα πρότυπο ὑπέρτατης ἁγιότητος καὶ στὸ ἐπίπεδο τῆς ἠθικῆς καὶ στὸ ἐπίπεδο τῶν πνευματικῶν ἀρετῶν.

Τὸ τρίτο λοιπὸν στοιχεῖο ποὺ ἔχει ἡ ἔννοια τῆς σκέπης τῆς Θεοτόκου, εἶναι ὅτι ἀποτελεῖ τὸ ἔνδυμα ποὺ καλύπτει τὴ γυμνότητα μετὰ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν πτώση τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Ἕνα ἔνδυμα ποὺ καθιστᾶ τὴν ἀνθρώπινη φύση ἱκανὴ νὰ σταθεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἕνα ἔνδυμα ποὺ τὴν ὁμορφαίνει.

Ὑπάρχει καὶ μία τελευταία σημασία τῆς θεομητορικῆς σκέπης. Ὁ ρόλος ποὺ παίζει στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας τὸ πρόσωπο τῆς Θεοτόκου εἶναι ἴδιος μὲ τὸν ρόλο ποὺ ἔπαιξε ὁ γνόφος τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Μωϋσῆς πλησίαζε νὰ ἀντικρύσει τὸν Θεὸ πάνω στὸ ὄρος Σινᾶ.

Τὸ πρῶτο ποὺ ἔκανε ὁ Μωϋσῆς ἦταν νὰ καλύψει τὸ πρόσωπό του. Καὶ τὸ δεύτερο ἦταν ὅτι βρέθηκε μέσα σὲ ἕνα γνόφο, φωτεινὸ μὲν ἀλλὰ μέσα σὲ ἕνα νέφος, σὰν ὁμίχλη, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ δεῖ, ἀλλὰ μποροῦσε νὰ ἀκούσει· ποὺ μποροῦσε νὰ πάρει μηνύματα χωρὶς νὰ ἔχει ἄμεσες ἐμπειρίες τῶν αἰσθήσεών. Αὐτὸ κάνει καὶ ἡ Θεοτόκος.

Μᾶς κρύβει λίγο τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. Ὄχι βέβαια γιὰ νὰ μᾶς ἐμποδίσει νὰ τὸν γνωρίσουμε, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ καταστρέψουμε τὴν εἰκόνα Του μέσα μας μὲ τὴν παρρησία μας.

Ὅπως παρηγοριά μας εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος, ἐπίσης παρηγοριὰ εἶναι ὅτι ἡ Θεοτόκος, ἄνθρωπος οὖσα, ἔφθασε τόσο ψηλὰ καὶ τόσο κοντὰ πρὸς τὶς ἰδιότητες τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ μπορέσει κι ἐμᾶς νὰ μᾶς ἀνεβάσει στὸ δικό της ἐπίπεδο, μὲ τὸ παράδειγμά της, κυρίως ὅμως μὲ τὴ χάρι καὶ τὶς μεσιτεῖες της.

Ὁ κάθε χριστιανός, ὁ κάθε πιστός, γι' αὐτὸ εἶναι μέλος τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ζήσει κάτι ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς θεοπτίας τοῦ Μωϋσέως, κάτι ἀπὸ τὴ χάρι τῆς κεχαριτωμένης Θεοτόκου καὶ ἔτσι διὰ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ νὰ μετέχει στὸ μυστήριο τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι αὐτὴ ποὺ συγκεντρώνει τὶς προσευχές μας, ποὺ μᾶς δίνει τὴν αἴσθηση τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὄχι τὴν παρρησία τῆς γνωριμίας μας μαζί Του.

Τί φωτισμένα ποὺ τὰ ἔχει οἰκονομήσει ὁ Θεὸς τὰ πράγματα, γιὰ νὰ διατηροῦμε κι ἐμεῖς ὡς ἄνθρωποι τὴν ταπείνωση καὶ μέσα στὴν ταπεινωμένη καρδιά μας, τὴν προσευχομένη, τὴν σκεπαζομένη ἀπὸ τὴν χάρι τῆς Θεοτόκου νὰ μποροῦμε νὰ ἀντιληφθοῦμε, νὰ ὑποψιασθοῦμε τὸ πρόσωπό Του!

Τέσσερις μεγάλες εὐλογίες συνδέουν τὴν σκέπη τῆς Θεοτόκου μὲ τὴν ζωή μας ὡς Ἐκκλησίας. Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ προστασία καὶ ἡ παρρησία τῶν προσευχῶν της. Τὸ δεύτερο εἶναι ἡ θαλπωρὴ καὶ ἡ ζεστασιὰ τῆς παρουσίας της.

Τὸ τρίτο εἶναι ἡ συγκάλυψη τῆς γυμνότητος, ποὺ ἔφερε ἡ πτώση καὶ ἁμαρτία, καὶ τὸ ὁποῖο εἶναι ἡ ἁγιότητά της. Καὶ τὸ τέταρτο ἡ χάρις, ἡ ὁποία καλύπτει, κατὰ κάποιον τρόπο, προστατεύει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν καυστικὴ σχέση του μὲ τὸν Θεό.

Μιὰ σχέση ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν κάψει καὶ νὰ τὸν καταστρέψει, ὅταν δὲν κυριαρχεῖται ἀπὸ ταπείνωση, θεῖο φόβο καὶ συστολή, ἀλλὰ διεκδικεῖται μὲ ἐγωισμὸ καὶ ὑπερηφάνεια.

Τέτοια μέρα λοιπὸν δοξάζουμε τὸν Θεὸ γιὰ τὴν ἐλευθερία μας. Θυμούμεθα τὴν ἱστορία, τὸ παρελθόν μας. Ταυτόχρονα ὅμως Τὸν δοξάζουμε καὶ γιὰ τὴν μεγάλη περιουσία ποὺ μᾶς ἔχει δώσει· τὸ πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ἂς προσευχηθοῦμε θερμὰ νὰ μᾶς συνοδεύει ἡ σκέπη της καθ' ὅλη τὴν ἔρημο αὐτῆς τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ μποροῦμε μέσα ἀπὸ τὸ ἅγιο πρόσωπό της κι ἐμεῖς νὰ ἀντικρύζουμε τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου σ' αὐτὴν μὲν τὴν ζωὴ «ὡς δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι», κατὰ δὲ τὴν αἰώνια συνάντηση μαζί Του στὴ βασιλεία Του «πρόσωπον πρὸς πρόσωπον». Ἀμήν"».

Ο ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ ΤΟΣΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ ΟΣΟΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΠΟΛΛΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΚΡΑΤΗ

Ἡ προοδευτικὴ διανόησις μὲ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν παραπληροφόρησιν ἐπιδιώκει τὴν ἀτιμωρησίαν καὶ ἐξάπλωσιν τοῦ προσηλυτισμοῦ

ΕΤΟΝΙΣΕΝ Ο κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΡΙΠΠΑΣ, ΔΟΚΤΩΡ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΤΙΚΗΝ ΣΥΝΑΞΙΝ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς ἐδόθησαν τὴν 10ην Νοεμβρίου, τὰ πορίσματα τῆς Ἱερατικῆς Συνάξεως, ἡ ὁποία ἔγινε τὴν 6ην Νοεμβρίου. Συμφώνως πρὸς τὴν ἀνακοίνωσιν:

«Τὴν Πέμπτη 6 Νοεμβρίου στὶς 5 τὸ ἀπόγευμα μετὰ τὴν τέλεση τοῦ Ἑσπερινοῦ πραγματοποιήθηκε ἱερατική σύναξη τῶν Κληρικῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς στὸν Ἱ. Ναό Ἁγ. Δημητρίου Ν. Φαλήρου μὲ εἰσηγητές τὸν κ. Γ. Κρίππα, Δρ Συνταγματικοῦ Δικαίου καί τὸν Σεβ. Ποιμενάρχη μας κ. Σεραφείμ μὲ θέματα τὴν νομική ἔννοια τοῦ Προσηλυτισμοῦ καί τὶς προεκτάσεις τοῦ λεγομένου Ἀντιρατσιστικοῦ Νόμου καθὼς καί βιοηθικά θέματα καί τὴν ποιμαντική ἀντιμετώπισή τους. Τέλος ἐπικολούθησε δεῖπνο, στό ὁποῖο παρεκάθησαν ὅλοι οἱ σύνεδροι.

Ὁ κ. Κρίππ

ΝΕΟΝ ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΜΟΣΧΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΝΑΡΙΟΝ: ΔΕΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΜΕΝ «ΠΑΠΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ὑπουργὸς ἐξωτερικῶν κ. Βενιζέλος εἰς δηλώσεις του ὡμίλησεν διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα εἰς τὴν Τουρκίαν (ὅταν θὰ εὑρίσκεται καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὴν γείτονα) ἀποκαλῶν τὸν Πάπαν «Αὐτοῦ Ἁγιότητι...» καὶ «Ἀρχηγὸν τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ». Τὸ δὲ Φανάριον θὰ ἐνισχύση τὴν εἰκόνα τῆς Τουρκίας, ὡς μετριοπαθοῦς Μουσουλμανικῆς δυνάμεως. Καὶ ὁ Πάπας, ὁ ὁποῖος θὰ ἀπευθύνη μηνύματα εἰρήνης καὶ διὰ τῶν συμπροσευχῶν θὰ προσπαθήση νὰ πείση τὴν Παγκόσμιον Κοινὴν Γνώμην ὅτι ὁ Μουσουλμανικὸς κόσμος οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τοὺς ἀκραίους Ἰσλαμιστάς - Τζιχαντιστάς. Αἱ θέσεις τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας διατυπώνονται εἰς μίαν περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κρίσις εἰς τὴν Οὐκρανίαν λαμβάνει ἀνεξελέγκτους διαστάσεις μὲ τὸ Πατριαρχεῖον νὰ καταγγέλη συνεχῶς τοὺς Οὐνίτας (ἤτοι τὸ Βατικανὸν) ὡς ὑπευθύνους, μαζὶ μὲ ἄλλους πλανεμένους (Σαϊεντολόγους), διὰ τὴν πολύμορφον κρίσιν. Εἶναι πλέον φανερὸν ὅτι: (1ον) τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ρωσίας δὲν θὰ κάνη ἀποδεκτὰς ἐνδεχομένας συμφωνίας μεταξὺ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Αἰρεσιάρχου Πάπα κ. Φραγκίσκου, διὰ τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ Συνοδικοῦ Πολιτεύματος καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὡς «Πάπα τῆς Ἀνατολῆς». 2ον) Τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας, ἐὰν ἐπιμείνη τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἰς τὰς θέσεις του περὶ «Πάπα τῆς Ἀνατολῆς», εἶναι ἀποφασισμένον «νὰ τινάξη εἰς τὸν ἀέραν» τὴν Πανορθόδοξον Σύνοδον τοῦ 2016. (Ἡ Ἐκκλησία τῆς Μόσχας ἔχει συμμάχους εἰς τὴν πολιτικὴν της ὅλας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας τοῦ Σλαβικοῦ τόξου - μὲ ἐξαίρεσιν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ρουμανίας - καὶ τὰ Πατριαρχεῖα Ἀντιοχείας καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς).

Ἄλλωστε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὅταν ὡμίλει εἰς τοὺς Προκαθημένους τῶν ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ Φανάριον, δὲν εἶχεν ἀποκλείσει τὸ ἐνδεχόμενον νὰ μὴ συγκληθῆ τελικῶς ἡ Πανορθόδοξον Σύνοδος. Τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας, ὅμως ἀπαντᾶ διὰ τῶν θέσεών του καὶ εἰς τὸν Πάπαν κ. Φραγκίσκον, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσε προσφάτως ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία ὡς Ἐκκλησία εἶναι ἀσθενὴς ("Ἰδε τὸ πρωτοσέλιδον κυρίου θέματος τοῦ «Ο.Τ.» τοῦ προηγουμένου φύλλου) καὶ ὅτι μεταβαίνει εἰς τὴν ἕδραν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διὰ νὰ «ξεπερασθοῦν» τὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα ὑφίστανται διὰ τὴν προώθησιν τῶν θεολογικῶν Διαλόγων Παπικῶν καὶ Ὀρθοδόξων μὲ σκοπὸν τὴν ψευδοένωσιν. Οὔτε ὁ Πάπας, τὸν ὁποῖον προωθοῦν διὰ Παγκόσμιον θρησκευτικὸν ἡγέτην οὔτε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον καταφρονεῖ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, ἀναγνωρίζουν ὅτι ὅλαι αἱ «Ἐκκλησίαι» τῶν ἑτεροδόξων σώζουν καὶ ἔχουν Ἀποστολικὴν Διαδοχήν, διηυκρίνησαν ποῖα εἶναι τὰ «ἐμπόδια». Ὀφείλουν ὅμως νὰ γνωρίζουν ὅτι ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν Ὀρθοδόξων (καὶ τῶν Ἑλλήνων) δὲν θὰ ἀνεχθοῦν τὴν ψευδοένωσιν, ἂν προηγουμένως δὲν παραιτηθῆ ἀπὸ ὅλας τὰς αἱρέσεις καὶ τὰς κακοδοξίας του ὁ αἱρεσιάρχης Πάπας καὶ ὁ Παπισμός. Ἂς μελετήσουν τὰ γεγονότα, ὅταν ἐπεχείρησαν τὴν ψευδοένωσιν εἰς τὴν Φερράραν τῆς Φλωρεντίας, τὴν ὁποίαν ἐματαίωσεν ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς καὶ ὁ πιστὸς Ὀρθόδοξος λαός. Σήμερον ποῦ ἡ Ἑλλὰς διέρχεται παρομοίαν κατάστασιν μὲ ἐκείνην τοῦ διαλυμένου καὶ παρηκμασμένου Βυζαντίου, τὸ ἀνθενωτικὸν μέτωπον εἶναι πολλαπλασίως μεγαλύτερον ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε πρὸ τῆς πτώσεως τοῦ Βυζαντίου καὶ τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι ὀδυνηρά, ἀφοῦ ἡ οἱαδήποτε ἀπόφασίς του περὶ ψευδοενώσεως δὲν θὰ γίνη ἀποδεκτὴ ὑπὸ τοῦ ἐντίμου κλήρου καὶ τῆς μεγάλης πλειοψηφίας τῶν Ἱεραρχῶν ἢ καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ πιστοῦ λαοῦ.

Αἱ δηλώσεις

Παραθέτομεν κατωτέρω τὰς ἀποκαλυπτικὰς δηλώσεις τοῦ «ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν» τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, Μητροπολίτου Βολοκολάμσκ κ. Ἰλαρίωνος, ὡς τὰς μετέφερεν εἰς τὸ «Ἁγιορείτικον Βῆμα» ὁ στενὸς συνεργάτης του κ. Ἐμμανουὴλ Χατζηγιάννης. Αἱ δηλώσεις ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

«Στὸ φλέγον ζήτημα τοῦ "πρωτείου" ἐπανέρχεται ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία. Ὁ Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ἰλαρίωνας σὲ ὁμιλία του στὴν Ὀρθόδοξη Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου στὶς 8 Νοεμβρίου, λίγες μόλις ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴ νέα συνάντηση στὸ Φανάρι Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη-Πάπα, ἀνέλυσε τὶς ρωσικὲς θέσεις σχετικὰ μὲ τὸ θέμα.

Στὸ ἐπίκεντρο τῆς ὁμιλίας του βρέθηκε ἡ διακήρυξη τῆς Ραβέννας (σ.σ. Δὲν ἔχει ἐγκριθεῖ ἀπὸ τὴν ρωσικὴ πλευρά), τὴν ὁποία χαρακτήρισε ἀμφιλεγόμενη καὶ σημείωσε πὼς κάποια μέρη της εἶναι παραπλανητικὰ γιὰ τὸν ἀναγνώστη, ἐπειδὴ δὲν γίνεται καμία ἀναφορὰ σχετικὰ μὲ τὶς διαφορὲς στὴν ἐκκλησιολογία μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Καθολικῶν.

Τὸ κείμενον τῆς Ραβέννης

Σύμφωνα μὲ τὸν Πρόεδρο τοῦ ΤΕΕΣ στὸ κείμενο τῆς Ραβέννας ἀναφέρεται ὅτι «ἡ ὑπεροχὴ καὶ ἡ συλλογικότητα εἶναι ἀλληλένδετες», ἐνῶ γίνεται ἀναφορὰ σὲ "τρία ἐπίπεδα ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας - τοπική, περιφερειακὴ καὶ παγκόσμια" σχετικὰ καὶ μὲ τὸ πρωτεῖο. Τὸ κείμενο τῆς Ραβέννας προσπαθεῖ, σύμφωνα μὲ τὸν Ἰλαρίωνα, νὰ παρουσιάσει τὶς δομὲς τῆς ἐκκλησίας τῶν δύο παραδόσεων, ὡς πανομοιότυπες στὰ τρία προαναφερόμενα ἐπίπεδα.

Ἐάν καὶ σὲ τοπικὸ (συνοδικὸ) ἐπίπεδο, ὑπάρχουν πράγματι πολλὲς ὁμοιότητες στὸ πῶς οἱ δομὲς τῆς ἐκκλησίας διαμορφώνονται, ἐντούτοις σὲ περιφερειακὸ καὶ παγκόσμιο ἐπίπεδο, μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσης, ὑπάρχει μία τεράστια διαφορά. Στὴν Ὀρθόδοξη παράδοση σὲ περιφερειακὸ ἐπίπεδο, ἢ μᾶλλον στὸ ἐπίπεδο μίας αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας, ὑπάρχει μία σύνοδος καὶ ὁ πρωτεύων ποὺ ἔχει σαφῆ προνόμια. Στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὑπεροχὴ σὲ περιφερειακὸ ἐπίπεδο δὲν ὑπάρχει. Ποιός, γιὰ παράδειγμα, εἶναι ὁ πρῶτος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας στὴν Πολωνία; Ὁ Μητροπολίτης Gniezno, ὁ ὁποῖος φέρει τὸν τιμητικὸ τίτλο τοῦ «πρώτου», ἀλλὰ δὲν ἐκτελεῖ λειτουργίες; Ἢ ὁ πρόεδρος τῆς Ἐπισκοπικῆς Διάσκεψης, ὁ ὁποῖος ἀντικαθίσταται κάθε τέσσερα χρόνια;" ἐπισήμανε ὁ κ. Ἰλαρίωνας καὶ συμπληρώνει πὼς "στὴν πραγματικότητα, στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία ὑπάρχει μόνο ἕνα πρωτεῖο, τὸ πρωτεῖο τοῦ πάπα."

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ρωσίας

Μετὰ τὴ συνάντηση τῆς Ραβέννας, ὁ διάλογος τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν κλήθηκε νὰ ἐξετάσει περαιτέρω τὸ θέμα τῆς καθολικότητας καὶ τῆς ὑπεροχῆς στὴ Βιέννη τὸ 2010 καὶ στὸ Ἀμμὰν τὸ 2014, καὶ κατὰ τὴ διάρκεια πολλῶν συνεδριάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς Συντονισμοῦ κατὰ τὴν περίοδο 2008-2013.Ἡ Ἐπιτροπὴ προσπάθησε νὰ προσεγγίσει τὸ ζήτημα τῆς ὑπεροχῆς σὲ συνάρτηση μὲ τὶς ἱστορικὲς καὶ θεολογικὲς προοπτικὲς καὶ σὲ ἀντιπαραβολὴ μὲ τὴν Ἁγία Τριάδα. Σχετικὰ ὁ Μητροπολίτης ἀνέφερε πὼς δὲν πρέπει προχωρήσουμε στὴν προσπάθεια παραλληλισμοῦ μεταξὺ τῶν ἀνθρωπίνων καὶ τῶν θείκῶν δομῶν στὴν τριαδικὴ κοινωνία τῆς Ἐκκλησίας.

"Στὴ Διακήρυξη τῆς Ραβέννας γίνεται ἀναφορὰ σχετικὰ μὲ τὰ τρία ἐπίπεδα τῆς διοίκησης ἐκκλησίας καὶ ἀφήνεται νὰ ἐννοηθεῖ ὅτι αὐτὸ ποὺ ἰσχύει γιὰ τὸ ἕνα ἐπίπεδο, μπορεῖ νὰ μεταφερθεῖ αὐτόματα καὶ στὰ ἄλλα. Ὡστόσο, αὐτὸ εἶναι συζητήσιμο. Αὐτὴ ἡ μίξη τῶν τριῶν ἐπιπέδων τῆς διοίκησης τῆς ἐκκλησίας στὸ κείμενο τῆς Ραβέννας καὶ ἡ προσπάθεια νὰ ἰσχύουν τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ ἰσχύουν γιὰ τὸ ἕνα ἐπίπεδο καὶ στὰ ἄλλα, ὁδήγησε τὴν Συνοδικὴ Βιβλικὴ Θεολογικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας νὰ προβεῖ σὲ ἐνδελεχῆ μελέτη τοῦ ζητήματος τῆς ὑπεροχῆς στὴν καθολικὴ Ἐκκλησία. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς μελέτης ἦταν τὸ ἔγγραφο ποὺ ἐγκρίθηκε ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ρωσικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας στὴ συνεδρίαση τῆς 26η Δεκεμβρίου 2013" τόνισε ὁ Ρῶσος Ἱεράρχης καὶ συμπλήρωσε πὼς "οἱ συντάκτες τοῦ ἐγγράφου τῆς Μόσχας ἐπιμένουν ὅτι ἡ ὑπεροχὴ τῶν λειτουργιῶν σὲ διάφορα ἐπίπεδα δὲν εἶναι ταυτόσημη καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μεταφερθεῖ ἀπὸ τὸ ἕνα ἐπίπεδο στὸ ἄλλο".

ΟΧΙ εἰς πρωτεῖον ἐξουσίας

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ πρόεδρος τοῦ ΤΕΕΣ ἐπανέλαβε τὴν ρωσικὴ θέση, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὑφίσταται "πρεσβεῖα τιμῆς στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία σὲ καθολικὸ ἐπίπεδο καὶ ἀνήκει στὸν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως ὡς πρῶτο μεταξὺ ἴσων τῶν Προκαθημένων τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν"

Συνεχίζοντας τὴν ὁμιλία του τὸ No2 τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἀνέφερε πὼς "μερικοὶ Ὀρθόδοξοι θεολόγοι ἀμφισβητοῦν τὸν ἰσχυρισμὸ αὐτό, ἐπικαλούμενοι τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ 28ος κανόνας τῆς Χαλκηδόνας, σχετικὰ μὲ τὸν Πατριάρχη τῆς Κωνσταντινούπολης, μιλᾶ γιὰ "τὸ δεύτερο μετὰ τὸν ἐπίσκοπο τῆς Ρώμης, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν ἀναγνωρίζει ὡς "ἴσο" μὲ τὸν τελευταῖο. Μήπως αὐτὸ σημαίνει ὅτι στὴν Οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία κατὰ τὴν πρώτη χιλιετία ὑπῆρχε κάποιας μορφῆς διπλῆ πρωτοκαθεδρία- μία γιὰ τὴ Δύση καὶ ἡ ἄλλη γιὰ τὴν Ἀνατολή;"

Ὁ Ἰλαρίων ἀποκαλύπτει μάλιστα πὼς "κατὰ τὴ συνάντηση ποὺ πραγματοποιήθηκε στὸ Ἀμμὰν (Ἰορδανία) τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2014, τὰ μέλη τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὸ διάλογο Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν παρουσίασαν τὰ προνόμια τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ρώμης, ὡς πρῶτου μεταξὺ ἴσων στὴν πρώτη χιλιετία, προκειμένου νὰ διαπιστωθεῖ τί θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι τὰ προνόμια αὐτὰ σὲ μία ὑποθετικὴ ἀποκατάσταση τῆς πλήρους κοινωνίας μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσης"

Γιὰ μία ἀκόμη φορὰ διευκρινίζει τὴν θέση τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸ θέμα τοῦ πρωτείου λέγοντας: «Τὸ πρωτεῖο στὴν Οἰκουμενικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ποὺ εἶναι μία πρωτοκαθεδρία τῆς τιμῆς, ὄχι τῆς ἐξουσίας, ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη μαρτυρία στὸν σύγχρονο κόσμο. Ἡ πατριαρχικὴ καρέκλα τῆς Κωνσταντινούπολης ἔχει τὰ πρεσβεῖα τιμῆς μὲ βάση τὰ ἱερὰ δίπτυχα, ποὺ ἀναγνωρίζονται ἀπὸ ὅλες τὶς τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Οὐσιαστικὸ περιεχόμενο αὐτῆς τῆς ἀνωτερότητας καθορίζεται μὲ συναίνεση τῶν Τοπικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καὶ εἰδικότερα στὶς προπαρασκευαστικὲς συναντήσεις γιὰ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μέσα ἀπὸ τὴν ἡγεσία του, ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως θὰ μποροῦσε νὰ ἀναλάβει πρωτοβουλίες γενικὰ γιὰ θέματα Ὀρθόδοξης κλίμακας, καθὼς καὶ τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸν ἔξω κόσμο γιὰ λογαριασμὸ ὁλόκληρης τῆς Ὀρθοδοξίας, μὲ τὴν προϋπόθεση ὅτι αὐτὸς ἔχει τὴν συναίνεση ἀπὸ ὅλες τὶς τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες».

Κατόπιν ὁ κ. Ἰλαρίωνας σχολίασε τὸ γνωστὸ πλέον ἄρθρο τοῦ Μητροπολίτη Προύσης μὲ τίτλο "Primus sine paribus" κατηγορώντας τον γιὰ "προσπάθεια νὰ ἐπιβάλει ρωμαιοκαθολικὴ ἐκκλησιολογία στὴν Ὀρθοδοξία"

Γιὰ τὴν ἐπικείμενη Πανορθόδοξη Σύνοδο ὁ Ρῶσος Ἱεράρχης ἐκφράζει τὴν πεποίθηση πὼς "εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη οἱ ἀποφάσεις στὴν Πανορθόδοξη Σύνοδο νὰ λαμβάνονται μὲ συναίνεση καὶ ὄχι μὲ ψηφοφορία", ἐπιπλέον κάνει μία ἐκτενῆ ἀναφορὰ σὲ θέματα αὐτοκεφαλίας τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ στὴν "ἐπιμονὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη ὅτι ἔχει τὸ ἀποκλειστικὸ δικαίωμα γιὰ τὴν ἀνακήρυξη τοῦ αὐτοκεφάλου", ἀναφέρεται στὸ ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Τσεχίας καὶ ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα πὼς γιὰ ὅλα τὰ προβλήματα "ἡ συλλογικότητα θὰ ἐφαρμοστεῖ σωστὰ σὲ οἰκουμενικὸ ἐπίπεδο"».

Ἀμετάκλητος λήδη ἢ αἰωνία μνήμη;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γνησιότητα τῆς ὑπάρξεώς μας. Κατὰ τοὺς ἐρευνητές, μὲ κορυφαῖο τὸν Γάλλο ἀνθρωπολόγο HenrydeLumley, ὁ ἄνθρωπος ἀναδεικνύεται πράγματι «ἄνθρωπος» ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἀποκτᾶ θρησκευτικὴ συνείδηση. Καὶ ὡς πρωταρχικὸ σημεῖο στὴν ἀναγνώριση τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης θεωρεῖται ἡ ταφὴ τῶν νεκρῶν.

Καὶ τοῦτο συμβαίνει διότι, ὅπως σημειώνει ὁ π. Καρπαθίου, ἡ ταφὴ διαφοροποιεῖ τὸν ἄλλογο ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν λοιπὴ ἔμβια ἀλλὰ καὶ ἄλογη δημιουργία ἀναδεικνύοντάς τον παράλληλα ὂν μὲ θρησκευτικὴ συνείδηση. Εἶναι λοιπὸν σαφὲς ὅτι ἡ ταφὴ ἀποτελεῖ πρωτογενὲς στοιχεῖο τῆς ἀνθρώπινης συνείδησης, χρέος στὰ «ἄγραπτα καὶ ἀσφαλῆ θεῶν νόμιμα» (Σοφοκλῆς) καὶ ὄχι ἁπλῶς ἔθιμο. Δὲν προηγήθηκε ἄλλη ἀνθρώπινη ἱστορία, γιὰ νὰ διαμορφώσει ἐθιμικὲς προϋποθέσεις.

Γιὰ τοῦτο καὶ ἡ ταφὴ δὲν ἔχει ἐθνικότητα. Κορυφαία δὲ ἔκφραση τῆς ταφῆς ὡς ἀρχέτυπου ἀποτελεῖ τὸ γεγονὸς τῆς ταφῆς τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὁποῖος δὲν ἐκάει ἀλλὰ ἐνταφιάσθηκε (Μτθ.14,12), παραμένει «ἀλλότριος φθορᾶς» καὶ μὲ τὴν Ἀνάστασή Του «καινὰ ποιεῖ τὰ πάντα» (Ἀποκ. 21,5). Ἡ Ἐκκλησία λοιπὸν τὸ σῶμα, ὅσο ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐν ζωῇ, τὸ βλέπει ὡς «μέλος Χριστοῦ» καὶ «ναὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (1 Κορ. 6,19). Μόλις ὁ ἄνθρωπος πεθάνει, τὸ σῶμα του γίνεται λείψανο.

Τότε αὐξάνει καὶ ὁ σεβασμός μας σὲ αὐτό. Τὸ σῶμα δὲν περιμένει τὴν καταστροφή του, ἀλλὰ τὴν «ἑτέρα μορφὴ του» (Μαρκ. 16,12), τὴν ἀναμόρφωσή του «εἰς τὸ ἀρχαῖον κάλλος». Οἱ νεκροὶ δὲν εἶναι «πεθαμένοι» ἀλλὰ κεκοιμημένοι. Τοποθετοῦνται μὲ σεβασμὸ στὸν τάφο, στραμμένοι πρὸς ἀνατολάς «προσδοκώντας ἀνάσταση νεκρῶν». Νεκρὸς δὲν σημαίνει τελειωμένος (ποὺ ἔχει τελειώσει), ἀλλὰ τετελειωμένος (ποὺ ἔχει τελειωθεῖ). Τέλος δὲν σημαίνει λήξη, ἀλλὰ τελείωση, ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσογαίας κ. Νικόλαος.

Ὁ χῶρος τῆς ταφῆς, «τὸ μνῆμα», γίνεται σημεῖο ἀναφορᾶς μνήμης καὶ ζωῆς. Τὰ ὀστᾶ τῶν νεκρῶν ἀποτελοῦν ἀνάμνηση τῆς παρελθούσης ζωῆς τους, ἐνθύμηση τῆς παρούσης καταστάσεώς τους ἀλλὰ καὶ ὑπόμνηση τῆς μελλούσης προοπτικῆς μας. Ὅταν ὅμως τὰ ὀστᾶ καοῦν ἢ στάχτη ἐξομοιώνει τὰ πάντα. Μαζὶ μὲ τὰ ψήγματα τοῦ κοινωνικοῦ σεβασμοῦ, ὁριστικοποιεῖται καὶ ἡ διαγραφὴ κάθε ἴχνους παρουσίας ἀνθρώπου. Ἔτσι ὁ ὑπαρκτικὸς θάνατος προσυπογράφει τὸν φυσιολογικό. Προκρούστειο ἦθος ὑψηλῆς τεχνολογίας! Πολιτισμένη ἀνθρωποφαγία. Ἂν ὅμως μᾶς πληγώνει ἡ βία τῆς φύσης, πῶς ἐμεῖς ἐπιλέγουμε τὴν βία τοῦ αὐτεξουσίου;

Διερωτῶμαι: Μία κοινωνία ποὺ δὲν ἀντέχει τὸν ἄνθρωπο οὔτε στὴν ἀσθένειά του, οὔτε στὰ γηρατειά του, οὔτε στὸν θάνατό του, μία κοινωνία ποὺ καίει τοὺς νεκρούς της, ποὺ καταστρέφει τὴν ἀνάμνηση τῆς ζωῆς, ποὺ κάνει τὸ τέλος τοῦ ἀνθρώπου ὁριστικὸ καὶ ἀμετάκλητο, μία κοινωνία, τέλος, ποὺ ἀρνεῖται τὴν πνοὴ τοῦ αἰώνιου καὶ ἐγκλωβίζεται στὴν ἀσφυξία τοῦ ἐφήμερου, τί σχέση μπορεῖ νὰ ἔχει αὐτὴ ἡ κοινωνία μὲ τὴν ζωή;

Φαίνεται πὼς στὸ ἀπέραντο γηροκομεῖο τοῦ «πολιτισμένου» κόσμου μας ἡ ἴδια νοοτροπία ποὺ ἀποφεύγει τὴν γέννηση, δηλ. τὴν ζωή, αὐτὴ ποὺ προτείνει τὴν εὐθανασία, αὐτὴ ἡ ἴδια δὲν ἀντέχει τοὺς κεκοιμημένους καὶ ἐπιλέγει τὴν καύση. Αὐτὴ ὑπογράφει καὶ τὸ ὁριστικὸ τέλος τοῦ τέλους, τὸ τέλος τοῦ σκοποῦ, τὸ τέλος τοῦ ἀνθρώπου. Γιατί ἡ καύση τῶν νεκρῶν ὁδηγεῖ καὶ στὴν καύση τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας. Στὸ τέλος, ἀλήθεια, τί θὰ μείνει;

Ἐπί τῇ συμπληρώσει 25 ἐτῶν ἀπό τήν κοίμησιν τοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου

Συμπληρώθηκαν εἴκοσι πέντε χρόνια ἀπὸ τὴν ἐκδημία πρὸς Κύριον (10-11-1989) τοῦ ἀειμνήστου ἐκλεκτοῦ λογίου ἱερομονάχου, ἐν μέσαις Ἀθήναις, τοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου.

"Οταν γράφει ἡ Σοφία Σολομῶντος «Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν», ὅταν ὁ Ἀπ. Παῦλος συμβουλεύει «Τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἁγνείᾳ» καὶ ὅταν ὁ Ἱ. Χρυσόστομος διατυπώνει στοὺς περὶ Ἱερωσύνης λόγους του τὸ «φωτὸς δίκην τὴν οἰκουμένην καταυγάζοντος λάμπειν δεῖ τοῦ ἱερέως τὴν ψυχὴν», ὁ νοῦς μας στέκεται πάραυτα ἐνώπιον τῆς σπουδαίας προσωπικότητος τοῦ π. Ἐπιφανίου. Ὑπῆρξε, τῷ ὄντι, σοφός, πολυτάλαντος, ἀφιλοχρήματος, κανονολόγος, συγγραφεύς, ἄφθαστος λειτουργὸς καὶ ἄριστος πνευματικὸς πατήρ.

Τὸ γεγονὸς ὅτι, μεταξὺ ἄλλων, ἑκατοντάδες φοιτητὲς τότε καὶ σήμερα ἐπιστήμονες διαφόρων εἰδικοτήτων διήλθον ἀπὸ τὸ ἐξομολογητήριο – γραφεῖο του καὶ ἔλαβον ὀρθὴ πνευματικὴ ἀνοδικὴ καθοδήγηση ζωῆς, αὐτὸ καὶ μόνον ἀποδεικνύει περιτράνως τὸ ἦθος τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὴν ἁγιότητα τῆς ψυχῆς του.

Τέτοιες ἱερατικὲς μορφὲς εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀναγκαῖες σήμερα στὴν παρακμὴ τοῦ τόπου.

Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Παπαθανασίου, Δρ. Ν. & Θ.
Ἱεροκήρυξ Ἱερατικοῦ Ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν

Οἱ αἱρετικοὶ νὰ ἐντάσσωνται εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν μὲ Βάπτισμα καὶ ὄχι μόνον μὲ Χρῖσμα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μενικῆς Συνόδου. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἀποκατασταθῇ ἡ μυστηριακὴ Βαπτισμάτικη ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἄλλοι κληρικοὶ καὶ Μητροπολῖται ἐπανεντάσσουν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν Προτεστάντας, Παπικοὺς καὶ ἄλλους πρώην αἱρετικοὺς διὰ τοῦ Χρίσματος καὶ ἄλλοι τοὺς ἐντάσσουν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, διὰ τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ὀφείλει ἐπίσης νὰ διακηρύξῃ ὅτι οἱ Προτεστάνται, οἱ Παπικοὶ κλπ., οἱ ὁποῖοι ἐνετάχθησαν διὰ χρίσματος εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ ἔγιναν κληρικοὶ δὲν ἔχουν Ἱερωσύνην καὶ τὰ μυστήρια, τὰ ὁποῖα τελοῦν εἶναι ἄκυρα. Πολλοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι καὶ μὲ τὸ Χρῖσμα δύναται κάποιος αἱρετικὸς νὰ ἐνταχθῇ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν. Ἐπικαλοῦνται, διὰ νὰ τεκμηριώσουν τὰς ἀπόψεις των Οἰκουμενικὰς Συνόδους. Ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν δὲν ἀκολουθοῦν οἱ «νεωτερισταὶ» θεολόγοι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὁρίζει ὅτι οἱ αἱρετικοὶ θὰ ἐντάσσωνται εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, ὕστερα ἀπὸ κατήχησιν, μὲ τὰ μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος. Αἱ περισσότεραι Ἱεραὶ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὡς καὶ ὅλαι σχεδὸν αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀκολουθοῦν τὴν παράδοσιν. Ὁ ἱδρυτὴς τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (ΠΟΕ) καὶ τοῦ «Ο.Τ.» μακαριστὸς Γέρων - Ἀρχιμανδρίτης Χαράλαμπος Βασιλόπουλος εἰς τὸ ἐκδοτικὸν ἔργον του διὰ τὸν Ἅγιον Κυπριανὸν καὶ τὴν Ἁγίαν Ἰουστίνην περιγράφει (σελὶς 24η) τὴν διένεξιν τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ μὲ τὸν Πάπαν Στέφανον. Ὡς γράφει: «Ὁ Πάπας ὑπεστήριζεν ὅτι τὸ Βάπτισμα τῶν αἱρετικῶν καὶ σχισματικῶν εἶναι ἔγκυρο. Οἱ Ἐπίσκοποι ὅμως τῆς Ἀνατολῆς ὑπεστήριζαν ὅτι ὅλοι οἱ αἱρετικοὶ καὶ σχισματικοὶ πρέπει νὰ ξαναβαπτίζωνται. Ὁ Κυπριανὸς συμφωνοῦσε μὲ τὴν γνώμη, ὄχι τοῦ Πάπα, ἀλλὰ τῶν Ἀνατολικῶν. Ὁ Πάπας ἤθελε νὰ ἀφορίση τὸν Κυπριανό. (Δὲν εἶχεν ἀνακηρυχθῆ Ἅγιος - Ἦτο Ἐπίσκοπος). Τότε ὁ Κυπριανὸς συνεκάλεσε τρεῖς τοπικὲς Συνόδους στὴν Καρχηδόνα. Τὴν πρώτη τὸ 255, τὴν δευτέρα τὸ 258 καὶ τὴν τρίτη, πάλι τὸ ἴδιο ἔτος, τὸ 258 (Δηλαδὴ

Σεβ. Κυθήρων: «Ἤλλαξαν οἱ στόχοι τῆς Ριζαρείου, δὲν δύναμαι νὰ παρευρεθῶ εἰς τὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις»

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κυθήρων καὶ Ἀντικυθήρων κ. Σεραφεὶμ ἀπέστειλε τὴν 4ην Νοεμβρίου ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς κ. Νικόλαον Χούλην, μὲ τὴν ὁποίαν ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ παρευρεθῇ εἰς τὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις τῆς Σχολῆς, διότι παρεβιάσθη ἡ διαθήκη τῶν Κτητόρων καὶ ἤλλαξεν ὁ χαρακτὴρ τῆς Σχολῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀποκλειστικῶς διά σπουδαστὰς ὑποψηφίων Κληρικῶν. Ἡ ἐπιστολὴ ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἀξιότιμε κ.Πρόεδρε,

Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ διά τήν ὑπ' ἀριθ. 1068/374/29-9-2014 πρόσκλησιν νά συμμετάσχω εἰς τήν πανηγυρικήν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τόν ἐν Χαλανδρίῳ Ἱερόν Ναόν τῆς Ριζαρείου Ἐκκλ. Σχολῆς, εἰς τήν ὁποίαν θά προστῇ ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Θεόδωρος Β' (9-11-2014).

Πολύ θά τό ἤθελα αὐτό ὑπό ὁμαλάς καί εὐλογημένας διά τήν Σχολήν μας συνθήκας, ἀλλά, δυστυχῶς, ἐμποδίζομαι συνειδησιακῶς νά προσέλθω εἰς τόν ἑορτασμόν αὐτόν. Ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς μου ἐξέρχεται ὁ ἔμπονος στεναγμός καί ἠχηρά κραυγή πικρᾶς ὀδύνης· «Πῶς ἀσωμεν τήν ᾠδήν Κυρίου ἐπί γῆς ἀλλοτρίας;» (Ψαλμ. 136,4).

Ἀληθῶς, κ.Πρόεδρε, ἀδυνατῶ νά ἀτενίσω ἀδεῶς τήν ἁγίαν εἰκόνα τοῦ ἑορταζομένου κατ' αὐτήν τήν ἡμέραν Ἁγιωτάτου Πατρός ἡμῶν Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως, ἁγίου Σχολάρχου διατελέσαντος τῆς Σχολῆς μας καί καταλιπόντος ἀγαθωτάτην μνήμην καί ἁγίαν ἐποχήν Σχολαρχίας. Τί θά ἔλεγε σήμερα ὁ «ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ἐξανατείλας ὡς ἀστήρ οὐρανόφωτος» Ἅγιος Νεκτάριος πρό τῆς δεινῆς καταπτώσεως καί τῆς ἀλλοτριώσεως τῆς πεφιλημένης Σχολῆς μας;

Ὄντως μοῦ εἶναι δυσχερέστατον νά προσβλέψω εἰς τήν προτομήν τοῦ μακαρίου καί ἀοιδίμου κτήτορος τῆς Ρ.Ε.Σ. Γεωργίου Ριζάρη καί τήν ῥῆσιν του, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καί τήν προμετωπίδα τῆς Σχολῆς· «παρακαλῶ νά εἰσέρχωνται εἰς τήν Σχολήν ταύτην ὅσοι θά ἐνδυθῶσιν Ἱερωσύνης ἔνδυμα». Ἡ τιμία καί ἱερά Ριζάρειος Διαθήκη ἠγνοήθη καί περιεφρονήθη βαναύσως, παρεποιήθη δέ καί μετεβλήθη παρανόμως καί προκλητικῶς.

Πρός τί νά πανηγυρίσωμεν καί νά συνεορτάσωμεν οἱ Ριζαρεῖται Ἀρχιερεῖς μέ προεξάρχοντα τόν Μακ. Πατριάρχην; Ἡ φιλτάτη Σχολή μας τυγχάνει ἀγνώριστος καί ἀξιοθρήνητος. Μόνον τόν ψαλμικόν στίχον «ἐπί τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος ἐκεῖ ἐκαθίσαμεν καί ἐκλαύσαμεν ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμᾶς τῆς Σιών» (Ψαλμ. 136,1) θά ἦτο συγκεχωρημένον νά εἴπωμεν εἰς τήν περίστασιν αὐτήν.

Γνωρίζω ὅτι σᾶς λυπῶ, ἀλλά νά ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἐξερχόμενοι ἐκ τοῦ παρόντος βίου θά θρηνήσητε ἀνόνητα ὑμεῖς καί οἱ συμπράξαντες εἰς τό ἀνοσιούργημα τοῦτο, ἐάν μή ἐγκαίρως μετανοήσητε καί ἐπανορθώσητε.

Εὐχέτης σας πρός Κύριον

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Κυθήρων Σεραφείμ».

Σεβ. Λαρίσης: Μὲ τὴν κατάργησιν τῆς Κυριακῆς ἀργίας καταργεῖται Νόμος δεκαεπτὰ αἰώνων

Ἡ κυβέρνησις φαίνεται ὅτι δὲν σέβεται τὴν ἀπόφασιν τοῦ τμήματος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν οἱ ἐμποροϋπάλληλοι, οἱ ἔμποροι καὶ ἄλλοι ἐργαζόμενοι εἰς καταστήματα ὀρθῶς δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ ἐργάζωνται κατὰ τὰς Κυριακάς, διά νὰ ἀφιερώνουν τὸν ἐλεύθερον χρόνον των εἰς τὸν ἐκκλησιασμόν, τὴν σύσφιγξιν τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων κλπ. Ἤδη τὴν Κυριακὴν 2αν Νοεμβρίου τὰ καταστήματα ἤνοιξαν παρὰ τὰς ἀντιδράσεις πολλῶν ἐμπόρων καὶ ἐργαζομένων. Οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνάτιος, ὁ Σεβ. Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος, ὁ Σεβ. Ἠλείας κ. Γερμανὸς ἀντέδρασαν βάλλοντες ἐναντίον τῆς μεθοδευμένης προσπαθείας τῆς Πολιτείας νὰ καταργήσῃ τὴν Κυριακὴν ἀργίαν. Χαρακτηριστικῶς ὁ Σεβ. Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνάτιος ἐπισημαίνει τά ἑξῆς:

«Ἕνας τέτοιος θησαυρὸς πνευματικὸς καὶ Ἅγιος εἶναι καὶ ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς. Αὔριο τὰ καταστήματα θὰ εἶναι ἀνοικτά. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι χάνεται ἡ ἑβδομη ἡμέρα. Ἡ ἡμέρα τοῦ Θεοῦ ποὺ πρέπει νὰ ἀγιάζεται μὲ ἐκκλησιασμό, μὲ καλὰ ἔργα καὶ μὲ ξεκούραση τῆς Ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Ὅτι ἕνας παλιὸς ἅγιος Νόμος ποὺ ἴσχυσε γιὰ τὸ λαό μας ἐπὶ 17 αἰῶνες καταργεῖται, καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν καταλύονται κανόνες Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Σημαίνει ὅτι ἡ ζωή μας γίνεται μία μακρὰ μονότονη πορεία στὸ χρόνο, χωρὶς καμμία ἀναλαγή. Σημαίνει ἐξουθένωσι τῶν ἐργαζομένων. Ἂς ἀποτρέψουμε αὐτὸ τὸ κακὸ μὲ τὸν προσωπικό μας ἀγώνα. Ἂς μὴ ἐνδώσουμε σ' αὐτὸ ποὺ μᾶς ἐπιβάλλεται.

Ἐὰν ἐμεῖς συνεχίσουμε νὰ ζοῦμε τὴν Κυριακὴ ὅπως τὴ ζήσαμε ἕως τώρα, ἴσως καμφθοῦν καὶ ἀποσύρουν τὸ νέο νόμο».

Ὑπογραμμίζεται ὅτι ὁ γνωστὸς ἐπιχειρηματίας, φίλος καὶ σύμβουλος τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Βάρδας, εἰς δηλώσεις του εἰς Ραδιοφωνικὸν σταθμόν, ἐτάχθη ἐναντίον τῆς λειτουργίας τῶν καταστημάτων κατὰ τὰς Κυριακάς.

ΕΠΙΣΗΜΑΙΝΕΙ Ο ΣΕΒ. ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ

Ἀντικανονικὸς ὁ ἀφορισμὸς τοῦ μακαριστοῦ Νικ. Σωτηροπούλου

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιος μὲ δήλωσίν του, ἀφοῦ «πλέκει» τὸ ἐγκώμιον τοῦ μακαριστοῦ θεολόγου Νικολάου Σωτηροπούλου, τονίζει ὅτι ὁ ἀφορισμὸς του ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἦτο ἀντικανονικός. Κατηγορεῖ δὲ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ὅτι διατηρεῖ τὴν «μῆνιν» ἐναντίον τοῦ μακαριστοῦ θεολόγου Νικολάου Σωτηροπούλου, ὁ ὁποῖος ἦτο σφοδρὸς πολέμιος τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν κακοδοξιῶν. Ἡ δήλωσις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Τὴν 28η Αὐγούστου τρέχοντος ἔτους ἐκοιμήθη ὁ μακαριστὸς Νικόλαος Σωτηρόπουλος Θεολόγος καὶ Φιλόλογος. Ὑπῆρξε μεγάλη σύγχρονη θεολογικὴ μορφή. Ἀφωσιωμένος ὀρθόδοξος διδάσκαλος καὶ θεμουργὸς κήρυξ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως. Σφοδρὸς πολέμιος τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν κακοδοξιῶν, καθὼς καὶ τῶν ἀλλοιώσεων τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως ἀπὸ Ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα.

Τὸ γνήσιο ἀγωνιστικὸ του φρόνημα τὸ ἐπλήρωσε πολὺ ἀκριβά! Τὸ τίμημα ἦτο ὁ ἀντικανονικὸς ἀφορισμός του ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως! Ἂς σημειωθῇ ὅτι ἡ μῆνις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου διατηρήθηκε μέχρι τελευτῆς τοῦ μακαριστοῦ, διατηρεῖται δὲ καὶ μετὰ θάνατον! Ὁ δικαιοκρίτης Θεὸς γνωρίζει τὸν ὅλως ἀδίκως ἐπιβληθέντα καὶ συνεπῶς ἀντικανονικὸ ἀφορισμὸ καὶ ἤδη θὰ ἔχῃ δικαιώσει τὸν ἀείμνηστο Νικόλαο Σωτηρόπουλο, ἀνταμείβοντας αὐτὸν γιὰ τὴν ὁλικὴ ἀφοσίωσή του στὸ Νυμφίο Χριστό!

Γιὰ τὸν μεταστάντα ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν τόσα πολλά, ποὺ δείχνουν τὸ μεγαλεῖο τῆς προσωπικότητός του! Ὅσο καὶ ἂν προσπάθησαν νὰ ἀμαυρώσουν τὴν μορφὴ του οἱ τεταγμένοι νὰ φυλάσσουν θερμοπύλες στὴν Ὀρθοδοξία μας, ἡ φωταυγὴς μορφή του θὰ παραμένῃ ἀνεπανάληπτη στὶς ψυχές μας, ἡ θεολογική του προσφορὰ θὰ παραμένῃ γιὰ πολλὲς δεκαετίες ἀξεπέραστη στὴν πνευματικὰ πτωχὴ ἐποχή μας.

Αἰωνία Σου ἡ μνήμη, ἀξέχαστε Φίλε καὶ Ἀγωνιστὴ τῆς Ὀρθοδοξίας Νικόλαε!».

Συνεργασία Εἰσαγγελέων - Ἐκκλησίας

Συμφώνως πρὸς τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν:

«Τὴ βοήθεια τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουν ἰδιαιτέρως τὰ ἐγκαταλελειμμένα παιδιὰ ζήτησαν οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἕνωσης Εἰσαγγελέων Πρωτοδικῶν κατὰ τὴ σημερινὴ συνάντησή τους μὲ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο.

Ὁ προϊστάμενος τῆς Εἰσαγγελίας Πρωτοδικῶν κ. Ζαγοραῖος καὶ οἱ Εἰσαγγελεῖς κ.κ. Τζιώνης καὶ Βεριώτου ζήτησαν τὴ στήριξη τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὥστε νὰ μπορέσουν τὰ ἐγκαταλελειμμένα παιδιὰ νὰ βροῦν ἕνα πιάτο φαγητό, φάρμακα καὶ ἕνα χῶρο νὰ φιλοξενηθοῦν.

Ὁ Μακαριώτατος καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἕνωσης Εἰσαγγελέων ἀποφάσισαν νὰ πραγματοποιήσουν μία νέα συνάντηση μὲ τὴ συμμετοχὴ ὅλων τῶν ἐμπλεκόμενων φορέων καὶ ἐκπροσώπων τῶν ὑπουργείων Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας, ὥστε νὰ διερευνηθοῦν καὶ νὰ ἐξευρεθοῦν λύσεις ἀντιμετώπισης τοῦ προβλήματος.

Στὴν συνάντηση παρευρέθηκε καὶ ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς φιλανθρωπικῆς ἑταιρείας "Ἀποστολή" κ. Κ. Δήμτσας».

ΠΡΟΚΡΙΝΕΙ Ο ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΕΙΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΝ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟΝ»

«Μοντέλο» Κύπρου εἰς τὰς σχέσεις Ἐκκλησίας - Κράτους ἄνευ διαταράξεως τῆς συνειδησιακῆς θέσεως τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν λαόν

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΜΟΡΦΩΘΗ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΔΙΑΤΥΠΩΝΩΝ ΚΑΙ ΑΙΧΜΗΝ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος εἰς συνέντευξίν του εἰς τὴν ἐφημερίδα «Παρασκήνιον» καὶ τὴν δημοσιογράφον κ. Μαρίαν Μπραουδάκη ὁμιλεῖ διὰ τὰς σχέσεις Κράτους - Ἐκκλησίας, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐκπαίδευσιν, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν καὶ τὸν ρόλον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ὁ «Ο.Τ.» παρουσιάζει τὰ προαναφερόμενα (κυριώτερα) σημεῖα τῆς συνεντεύξεως τονίζων ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔχει ἐλέγξει αὐστηρότατα τὸν Σεβ. Μητροπολίτην διὰ δηλώσεις του ἢ καὶ ἐνεργείας του. Προβαίνομεν ὅμως εἰς τὴν παρουσίασιν, ὄχι ἁπλῶς διὰ νὰ δείξωμεν τὴν ἀντικειμενικότητά μας, ἀλλὰ διὰ νὰ τονίσωμεν ὅτι δὲν ἔχομεν ἐμπάθειαν πρὸς τὰ πρόσωπα - Ἱεράρχας, τὰ ὁποῖα ὑπηρετοῦν τὴν Ἐκκλησίαν. Τὰ συγκεκριμένα ἀποσπάσματα τῆς συνεντεύξεως ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

«Ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἱεράρχες ποὺ ἔχουν ταχθεῖ ὑπὲρ τῆς ὥριμης ἐπανεξέτασης τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας-Πολιτείας, νομίζετε ὅτι κάτι τέτοιο θὰ ἦταν ἐφικτὸ σήμερα ὑπὸ τὶς παροῦσες συνθῆκες; Σὲ ποιὰ κατεύθυνση ἐκτιμᾶτε ὅτι πρέπει νὰ κινηθεῖ ὁ σχετικὸς προβληματισμός;

Οἱ σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας εἶναι ἕνα θέμα πολυδιάστατο, πολυσχιδὲς καὶ ἀρκετὰ πολύπλοκο ἐξαιτίας τῆς πολυνομίας καὶ τῆς ὑφιστάμενης «διαπλοκῆς», θὰ ἔλεγα, τῆς ὅσμωσης, ἁρμοδιοτήτων καὶ συναρμοδιοτήτων σὲ κάθε ἐπίπεδο καὶ δράση. Ὁ λεγόμενος καὶ διακηρυσσόμενος "ἐξορθολογισμὸς" τῶν σχέσεων ἀπαιτεῖ μία μεθοδικότητα, μὲ βήματα ἀργὰ καὶ σταθερά, χωρὶς λεονταρισμοὺς ἢ ἐνθουσιασμούς. Ὁ «ἐξορθολογισμὸς» αὐτὸς δὲν θὰ πρέπει νὰ λειτουργεῖ ὑπονομευτικὰ ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε νὰ στηρίζεται στὴν ψευδαίσθηση ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ διαταραχθεῖ συνειδησιακὰ ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας στὸν ἴδιο τὸν λαό. Τὸ ἐφικτὸ μίας τέτοιας κατεύθυνσης καθορίζεται ἀπὸ τὸ μοντέλο τῶν σχέσεων ποὺ θὰ ἐπιλεγεῖ καὶ ὄχι ἀπὸ τὶς μονομερεῖς δῆθεν ἐπιδιώξεις πρὸς ἐπίλυση τοῦ ὅλου ζητήματος. Γιὰ παράδειγμα, θεωρῶ ὅτι τὸ μοντέλο ποὺ ὑπάρχει στὴν Κύπρο σήμερα εἶναι καὶ ἐφικτὸ καί, πάνω ἀπ' ὅλα, ἐφαρμοστέο.

Τὴν ἐκπαίδευσιν

Σὲ ποιὲς βάσεις νομίζετε πὼς πρέπει νὰ τεθεῖ σήμερα ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευση; Ποιὸ εἶναι τὸ μεῖζον γιὰ τὴν Ἐκκλησία στὸν τομέα αὐτόν;

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευση μαζὶ μὲ τὴ μισθοδοσία τοῦ κλήρου καὶ τὸ περιουσιακὸ ἀπετέλεσαν τὰ σημεῖα τριβῆς διαχρονικὰ στὶς σχέσεις τῆς ἑκάστοτε ἑλληνικῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ἡ διαμόρφωση ἑνὸς ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖο θὰ ἀποσκοπεῖ στὴν καλύτερη μόρφωση καὶ ἐπιμόρφωση τοῦ κλήρου καί, μάλιστα, μὲ προοπτικὴ εἶναι πλέον ἀπαίτηση. Τὸ πρόβλημα δὲν ἀντιμετωπίζεται μὲ τὴν ἐξ ἀντιγραφῆς ἐκπαιδευτικῶν νομοθετικῶν πλαισίων ἢ μοντέλων τῆς κοσμικῆς ἐκπαίδευσης καὶ τὴν ἐφαρμογή της στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαιδευτικὴ διαδικασία, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀναζητηθεῖ μία δομὴ ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαίδευσης, ἡ ὁποία θὰ κινεῖται σὲ τέσσερις βασικοὺς ἄξονες: παροχὴ γενικῆς παιδείας, διαμόρφωση καὶ ἀνάπτυξη ἱερατικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς συνείδησης, λειτουργικὴ καὶ ποιμαντικὴ ἐπιμόρφωση, θεολογικὴ ἐκπαίδευση. Μία τέτοια ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευση "ἀπαιτεῖ" ἕνα ἐνιαῖο σύστημα δομῆς καὶ πορείας ἐκπαιδευτικῆς, τὸ ὁποῖο θὰ δίνει τὴ δυνατότητα σὲ κάθε ὑποψήφιο κληρικό, ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε κληρικὸ νὰ βρίσκεται σὲ μία συνεχῆ καὶ διαρκῆ διαδικασία μόρφωσης καὶ ἐπιμόρφωσης.

Διὰ τὴν περιουσίαν

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει λόγο νά... δώσει λόγο γιὰ τὰ οἰκονομικά της;

Ἡ Ἐκκλησία ἐλέγχεται γιὰ τὰ οἰκονομικά της καὶ πάντοτε προσπαθεῖ μέσα ἀπὸ μία χρηστὴ διαχείριση νὰ ἐπιλύσει ὅσον τὸ δυνατὸν ἀποδοτικότερα τὰ διάφορα οἰκονομικὰ προβλήματα καὶ τὶς ὑποχρεώσεις της. Τὸ "μύθευμα" σχετικὰ μὲ τὸ περιουσιακὸ καὶ τοὺς οἰκονομικοὺς πόρους δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελεῖ τροχοπέδη σὲ κάθε προσπάθεια ἀξιοποίησης τῆς ἐναπομείνασας ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Πόσῳ μᾶλλον, ὅταν αὐτὴ ἡ ἀξιοποίηση προσβλέπει στὸ ὄφελος τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ὄχι μόνο μέσα ἀπὸ τὶς παροχές, βοηθημάτων ἢ προνοιας, ἀλλὰ μέσα ἀπὸ μία διαδικασία ἐπένδυσης καὶ ἀνάπτυξης, ἡ ὁποία θὰ δώσει στὴν ἴδια τὴν Ἐκκλησία, τόσο σὲ τοπικὸ ὅσο καὶ σὲ κεντρικὸ ἐπίπεδο, τὴ δυνατότητα μίας αὐτόνομης δράσης σὲ σκοπούς κοινωνικοὺς καὶ φιλανθρωπίας».

Διὰ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον

Τί σημαίνει γιὰ τὸν Μητροπολίτη Μεσσηνίας τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ὡς θεσμὸς καὶ ὡς ζωντανὴ παρουσία;

Ὅπως σωστὰ εἴπατε, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο εἶναι ἕνας θεσμὸς διαχρονικὸς στὸν χῶρο τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ στὸν χῶρο τῆς ἱστορίας. Ἀποτελεῖ τὸ σημεῖο ἀναφορᾶς ὅλων τῶν ὀρθοδόξων καὶ τὸν φορέα, ἐκφραστὴ καὶ φύλακα τῆς πανορθόδοξης ἑνότητας, μὲ βάση τὴν κοινὴ πίστη καὶ τὴν κανονικὴ παράδοση, ὅπως αὐτὴ διετυπώθη καὶ ἐφαρμόστηκε ἀπὸ τὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους κυρίως, γι' αὐτὸ καὶ ἐπιβεβαιώνει καὶ τὴν κανονικότητα τῆς κάθε μορφῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικότητας. Ὁ πανορθόδοξος αὐτὸς καὶ ἑνωτικὸς ρόλος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶναι ὁ καρπὸς τῆς ἴδιας τῆς οἰκουμενικότητάς του, ὡς τρόπου ἔκφρασης, κατανόησης καὶ λειτουργίας τοῦ ὀρθοδόξου ἤθους καὶ τοῦ τρόπου πρόσληψης καὶ ἐπίλυσης τῶν διάφορων ἐκκλησιαστικῶν, ἀλλὰ καὶ ἄλλων προβλημάτων. Δὲν ἐκφράζει μία ἰδεολογοποιημένη ἀντίληψη ἐκκλησιαστικῆς δυνάμεως ἢ ὑπεροχῆς.

Οἱ κατὰ καιροὺς ἀποφάσεις του γιὰ τὴν ἐπίλυση πανορθόδοξων ζητημάτων ἐπιβεβαιώνουν ὄχι μόνο τὴν ἀποδοχὴ καὶ τὸν σεβασμὸ τῶν λοιπῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν πρὸς αὐτό, ἀλλὰ καὶ τὸν ρυθμιστικὸ καὶ συντονιστικὸ ρόλο ποὺ τοῦ ἀναγνωρίζουν, ἐπιβεβαιώνοντας καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν τὴν οἰκουμενικότητα τοῦ ρόλου του καὶ τῆς παρουσίας του. Ὑπὸ αὐτὴ τὴν προοπτική, ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ἡ Μητέρα Ἐκκλησία γιὰ ὅλες τὶς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες καὶ ὄχι μόνο γιὰ ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες προῆλθαν ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ἐκκλησιαστικό του σῶμα, ἐπειδὴ εἶναι ἡ Ἐκκλησία ἡ ὁποία ἐκφράζει τὸ ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον της γιὰ ὅλες τὶς ἄλλες Ἐκκλησίες. Τὴν οἰκουμενικότητά του τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως τὴν ἐπιβεβαιώνει καὶ μέσα ἀπὸ τὴν ἐξωστρεφῆ διαλεκτική του παρουσία καὶ δράση πρὸς ὅλες τὶς ἄλλες χριστιανικὲς Ἐκκλησίες, πρὸς τὶς ὁποῖες προσπαθεῖ νὰ μεταλαμπαδεύσει τὸ πνεῦμα τῆς οἰκουμενικότητας τοῦ ὀρθόδοξου ἤθους καὶ φρονήματος, ὡς πρότυπο ζωῆς καὶ παρουσίας μέσα σὲ ἕνα κόσμο συνεχῶς μεταβαλλόμενο, ποὺ ἀναζητᾶ νέους στόχους καὶ νέες προοπτικές.

Ἐξαιτίας, λοιπόν, αὐτῆς τῆς ἀναφορικότητάς μας, ὡς ὀρθοδόξων, κατεστάθη τὸ Κέντρο τῆς Ὀρθοδοξίας, ἡ Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ φορέας τῆς οἰκουμενικότητας καὶ ὁ ἐκφραστὴς τῆς παραδόσεως τῶν ὀρθοδόξων. Αὐτὴ ἡ ἀναφορικότητα καὶ ἡ διαλλεκτικότητα εἶναι ποὺ "ἐπιβάλλει" καὶ τὸν σεβασμὸ πρὸς τὸν θεσμὸ τοῦ Φαναρίου, τὸ ὁποῖο, κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου, "δὲν πρέπει νὰ τὸ λιθοβολοῦμε", ἔστω καὶ ἂν πρὸς καιρὸν μᾶς λυπεῖ ἢ καὶ μᾶς στεναχωρεῖ μὲ τὶς ἀποφάσεις του, ἐνῶ ἐπιβεβαιώνει τὸν θεσμικό του ρόλο καὶ τὴ σημαντική του παρουσία καὶ προσφορά, ἡ ὁποία πολλὲς φορές, ἴσως τὶς περισσότερες, εἶναι καὶ «σταυροαναστάσιμη».

Ἐγκύκλιος τῆς ΔΙΣ διὰ τὴν Βάπτισιν τέκνων προερχομένων ἐκτὸς γάμου ἢ γονέων, οἱ ὁποῖοι τελοῦν ἐν διαστάσει

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπέστειλε πρὸς ὅλας τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις καὶ δι' αὐτῶν εἰς ὅλους τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς ἐγκύκλιον, μὲ τὴν ὁποίαν παρέχει διευκρινίσεις, διά τὴν τέλεσιν τοῦ Ἱεροῦ μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος, διά τέκνα γεννηθέντα ἐκτὸς γάμου ἢ διά τέκνα γονέων, οἱ ὁποῖοι τελοῦν ἐν διαστάσει.

Τὸ πλῆρες κείμενον τῆς ἐγκυκλίου, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 1ην Σεπτεμβρίου, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἐκ Συνοδικῆς Ἀποφάσεως, ληφθείσης ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 27ης μηνός Αὐγούστου ἐ.ἔ., γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἐν τῇ ὑπηθείσῃ Συνεδρίᾳ Αὐτῆς, καί ἐξ ἀφορμῆς τοῦ συχνάκις ἀνακύπτοντος ζητήματος τῶν νομίμων προϋποθέσεων βαπτίσεως τέκνου γεννηθέντος ἐκτός γάμου ἤ τέκνου τελούντων τῶν γονέων αὐτοῦ ἐν διαστάσει, ἀπεφάσισεν τά ἀκόλουθα :

Α. Προκειμένου περί τέκνου γεννηθέντος ἐκτός γάμου τῶν γονέων του καί ἀναγνωρισθέντος ὑπό τοῦ πατρός του ἐκουσίως ἤ δικαστικῶς, τό ἄρθρον 1515 Ἀστικοῦ Κώδικος (ΑΚ) προβλέπει ὅτι ἡ γονική μέριμνα τοῦ ἀνηλίκου τέκνου ἀσκεῖται ὑπό τῆς μητρός του καί α) εἰς περίπτωσιν ἑκουσίας ἀναγνωρίσεώς του ὁ πατήρ ἀποκτᾶ γονικήν μέριμναν, ἀλλά τήν ἀσκεῖ μόνον ἐάν ἔπαυσεν ἡ γονική μέριμνα τῆς μητρός ἤ ἐάν αὐτή ἀδυνατεῖ νά τήν ἀσκήσῃ, ἐν ᾧ β) εἰς περίπτωσιν δικαστικῆς ἀναγνωρίσεως τῆς πατρότητος, κατά τήν ὁποίαν ἀντεδίκησε ὁ πατήρ, ἀποκτᾶ καί οὗτος γονικήν μέριμναν, ἀλλά δέν τήν ἀσκεῖ οὔτε ἀναπληροῖ τήν μητέρα εἰς τήν ἄσκησίν της, εἴ μη μόνον κατόπιν δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐάν τό ἐπιβάλλῃ τό συμφέρον τοῦ τέκνου, καί ἐφ' ὅσον ἔπαυσεν ἡ γονική μέριμνα τῆς μητρός ἤ αὐτή ἀδυνατῇ νά τήν ἀσκήσῃ ἤ ὑπάρχῃ συμφωνία τῶν γονέων.

Ἐν ὀλίγοις, εἰς περίπτωσιν τέκνου γεννηθέντος ἐκτός γάμου τῶν γονέων καί ἀναγνωρισθέντος ἑκουσίως ἤ δικαστικῶς, ἡ γονική μέριμνα ἀνήκει μέν εἰς ἀμφοτέρους τούς γονεῖς, ἀσκεῖται ὅμως μόνον ἐκ μέρους τῆς μητρός.

Τό ἀνωτέρω γεγονός ὅμως, κατά τήν ἄποψιν τῆς νομολογίας τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων (Ἄρειος Πάγος 1321/1992, Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν 4287/2005, ΜονΠρωτΧίου 432/2013), δέν χορηγεῖ εἰς τήν μητέρα τό δικαίωμα παρακάμψεως τῆς συμφώνου γνώμης τοῦ ἀναγνωρισθέντος ὡς πατρός προκειμένου περί τοῦ βαπτίσματος τοῦ τέκνου, διότι ἡ ἐπιλογή τοῦ θρησκεύματος τοῦ τέκνου εἶναι ζήτημα, τό ὁποῖον ἀνήκει εἰς τόν πυρῆνα τῆς γονικῆς μερίμνης, ὡς ἀφορῶν βασικόν στοιχεῖον τῆς προσωπικότητός του. Ἑπομένως, ἀκόμη καί ἐάν πρόκειται περί τέκνου γεννηθέντος ἐκτός γάμου τῶν γονέων του καί ἐφ' ὅσον ἡ πατρότης ἔχει ἀναγνωρισθῆ, μολονότι ἡ γονική μέριμνα ἀσκεῖται μόνον ὑπό τῆς μητρός, τό δικαίωμα καθορισμοῦ τοῦ θρησκεύματός του ἀνήκει ἐξ ἴσου καί εἰς τούς δύο γονεῖς καί δέον νά μή τελεῖται τό βάπτισμα, ἐάν δέν ὑφίσταται συμφωνία τῶν γονέων περί τοῦ βαπτίσματος ἤ δικαστική ἀπόφασις, ἡ ὁποία νά ἐπιλύῃ τήν διαφωνίαν τῶν γονέων.

Τά αὐτά ἰσχύουν καί εἰς περίπτωσιν διαζυγίου ἤ διακοπῆς τῆς ἐγγάμου συμβιώσεως τῶν γονέων (ΑΚ 1513, 1514). Ἀκόμη καί ἐάν, δυνάμει δικαστικῆς ἀπο